

ВАЛЕРИЯ ВЕРБИНИНА

МИЛИОН ВЪВ ВЪЗДУХА

Част 21 от „Амалия – тайният агент на императора“

Превод от руски: Ана Петрова, 2024

chitanka.info

ГЛАВА 1: ЕКСПРЕС „ЗЛАТНАТА СТРЕЛА“

По перона на Лионската гара тичаше дама. Златното пенсне на носа ѝ подскачаше в такт, цветята на шапката ѝ се люлееха като от буря, ръката ѝ в ръкавица стискаше старомодна чантичка като ония, дето са се носили преди 30 години, примерно през 1867-ма.

Пред нея, уверено разсичайки тълпата пътници и посрещачи, летеше носач. Той беше висок, привикнал с всичко младеж, който се движеше с такива широки крачки, че всяка от тях се равняваше на три, че и на четири стъпки на дамата с пенснето. Впрочем, внимание заслужаваше не толкова това обстоятелство, колкото това, че носачът имаше, също като всички хора, само две ръце, и въпреки това успяваше да мъкне цели шест куфара наведнъж.

Пребройте сами: един жълт, един кафяв, един с обвити в желязо гълчета, един нов, но вече одраскан на капака, един малък кафяв с монограм „М.У.“ край дръжката и още един, който, съдейки по вида му, беше заварил още времената на Наполеон Велики, и — пак съдейки по вида му — беше попътувал на времето си така, както не на всеки куфар се удава.

Собственичката на шестте куфара и на тяхното съдържание едва успяваше да следва дамата с пенснето, която, въпреки почтената ѝ възраст и непредразполагащите ѝ към стремителност одежди, почти беше настигнала дългуча носач. Той хвърли поглед през рамо и призивно извика:

— Побързайте, дами! Влакът ей сега ще тръгне!

Дамата с пенснето изпъшка и хвана спътницата си за ръка.

— Чу ли, Мей? Влакът!

— Да, лельо Сюзан — сериозно отвърна Мей.

До отпътуването на влака оставаха десет минути, но Сюзан Бенет, като истинска англичанка, нямаше доверие на французите като цяло и на френските железници в частност. По нейно мнение, на машиниста можеше да му щукне какво ли не и да се отправи на път по-рано изключително напук на Британската империя в лицето на

милата Мей и на изпращачката ѝ, почтената мисис Бенет. А това означаваше, че си струва да побързат, за да лишат машиниста от това съмнително удоволствие.

Мисис Бенет подхвана по-здраво племенницата си под ръка и забърза крачка, но в този момент носачът се смили и обяви:

— Струва ми се, че вече пристигнахме!

Те се движеха покрай влака. Ето ги по-простите вагони, със седящи места и без купе, купетата, спалните вагони, сивият багажен и вагон-ресторантът. Трета класа, втора, първа...

— Дами и господа, експрес „Златната стрела“ потегля след пет минути! Повтаряме: „Златната стрела“ Париж — Вентимилия със спирки в Дижон, Лион, Валансиен, Авиньон, Арл, Марсилия, Тулон, Ница, Монако и Ментон потегля след пет минути!

— Какво казват? — нервно попита мисис Бенет.

— Че имаме още пет минути — успокой я Мей.

Въпреки че госпожа Бенет беше жена на юрисконсулта на английското посолство и вече от двадесет години благополучно живееше на шосе д'Антен, тя така и не успя да научи сносно френски. Вероятно най-вече ѝ пречеше обстоятелството, че щом само заговореше на френски с който и да било абориген, в отговор неизменно следваше учтивото:

— Pardonnez moi, madame, je ne parle pas Anglais.^[1]

— Но аз говоря на френски! — възмущаваше се вечер уважаемата лейди в присъствието на мъжа си, добродушния мистър Бенет. — Какво още искат от мен?

Стивън Бенет въздишаше. И наистина, как да обясниш на съпругата си, която безкрайно уважаваш, че французите произнасят думите различно от нея и интонацията им е съвсем друга, да не говорим за такива дреболии като граматиката? Ето защо мисис Бенет продължаваше да пребивава в пагубното заблуждение, че говори френски, но кой знае защо никой от французите упорито не желае да я разбира.

— Не, не — сепна се Мей, виждайки, че носачът се кани да внесе целия ѝ багаж в съответния вагон, — този куфар ще го взема със себе си!

— Кой, мадамозел? — почтително се осведоми дългучът.

Мей смръщи чело. В действителност, вече ѝ беше излетяло от главата кой точно куфар щеше да ѝ потрябва при пътуването. Струваше ѝ се, че си е сложила дрехите в одраскания. Или беше в куфара с монограма?

— Влакът потегля след пет минути!

Красавецът локомотив засъска и изпусна пара. Той беше боядисан в светло, всички металически детайли бях покрити с мед и сияеха като слънце, а отстрани светеше златна стрела, заключена в кръг. Към Мей и леля ѝ се приближи млад кондуктор, на чиято униформа също беше изобразена стрела, извезана с жълта нишка.

— Дами...? — въпросително провлече той.

Мей в крайна сметка се разпореди да оставят два куфара от шестте — и одраскания, и този с монограма, — а останалите да натоварят в багажния вагон, след което се зарови в чантичката си, търсейки билета. Леля Сюзан величаво поправи пенснето си.

— Скъпа, надявам се, че си взела със себе си всичко необходимо? И си сложила най-хубавото си бельо?

— Лельо! — възмути се Мей, едва не изтървайки чантичката си от изненада.

— В този живот човек трябва да е готов за всичко! — наставнически обяви леля Мей. — Ами ако през нощта влакът дерайлира и стане катастрофа? А ти ще си със старо бельо и всички ще те видят! Това е ужасно!

— Нямам намерение да попадам в катастрофи — сърдито каза Мей, намирайки заветния правоъгълник с надпис „Première classe“^[2] и инициали PLM, които бяха изписани през целия билет. PLM означаваше Paris Lyon Méditerranée, компания „Париж — Лион — Средиземноморие“, на която освен всичко друго принадлежеше експрес „Златната стрела“.

— В края на краищата — добави Мей, връчвайки билета на кондуктора, — не за това съм дошла!

— Вашето купе е в средата на вагона, госпожо — събщи кондукторът, като ѝ връщаше перфорирания с компостьор правоъгълник.

Мисис Бенет въздъхна. Приближаваше моментът, който не можеше да си позволи да пропусне.

— Пази се, скъпа! — патетично възкликна тя и заключи племенницата си в обятията си.

Собствено, мисис Бенет съвсем не възнамеряваше да се ограничи с това. Искаше ѝ се да даде на младата Мей още някакви наставления, от които тя несъмнено се нуждаеше, но в този момент се върна носачът, предаде на дамите багажната разписка и застина до вагона с вид на човек, очакващ с нетърпение отплата за труда си, при това незабавна. Мисис Бенет неодобрително го стрелна, тъй като това разваляше цялата тържественост на момента. Все пак тя извади от портмонето си монета и му я връчи. Разглеждайки полученото, той се изпъна и погледна старата англичанка отвисоко.

— Шест куфара, госпожо — промълви съкрушено младежът, клатейки глава.

Мисис Бенет стисна устни, непреклонна като адмирал Нелсън на палубата на своя кораб. От нейна гледна точка, тя и така беше надплатила, защото изобщо не възнамеряваше да наема носач, и ако Джеймс, слугата на мистър Бенет, не се беше разболял, такава нужда изобщо нямаше да възникне. Дългучът въздъхна, пронизвайки я с пълен с укор поглед. Мисис Бенет се ограничи с това, че си поправи пенснето и се извърна. Мей се изчерви, измъкна първата ѝ попаднала монета (която се оказа петфранкова) и я мушна в ръката на носача, който разцъфна и даже изобрази нещо като поклон.

— Приятно пътуване, мадмоазел!

Мей се качи във вагона. Носачът ѝ подаде останалите два куфара. Мисис Бенет извади кърпичка и я допря до очите си. Цветята на шапката ѝ затрепериха, предчувствайки нова буря.

— Мей! Скъпа, не забравяй да ни пишеш, щом пристигнеш! Иначе ще се притеснявам! Дадох ли ти адреса на мистър Фрейзър?

Мей, която вървеше край прозорците, гледащи към перона, спря и кимна с прелестната си къдрава главица.

— Това е синът на моята приятелка Люси, трябва да го помниш! — продължаваше да вика мисис Бенет, огласяйки целия перон. — Идвал е у дома, когато Стивън беше в Лондон и канехме семейството ти на гости! Сигурна съм, че ако се наложи, няма да откаже да ти помогне! И не забравяй да предадеш на баба си Клариса поздрав от нас! Разбира се, тя едва ли ни помни, за последно се видяхме преди двадесет години, но кой знае?

— Да, да, прекрасно помня мистър Фрейзър! — извика Мей. — Не се притеснявай, леличко!

— En voiture^[3], дами и господа! Влакът потегля!

Локомотивът хрипливо изсвистя. Изпращачите се прощаваха с пасажерите на „Златната стрела“. Мисис Бенет съвсем се разчувства и няколко пъти помахаше с кърпичката си. „Златната стрела“ набра скорост и полетя по релсите, отправяйки се на юг от Париж.

Щом Лионската гара се скри от поглед, Мей реши, че е време да заеме мястото си в купето. Намери нужния ѝ номер — 7 — и решително бутна вратата.

[1] Простете, госпожо, не говоря английски (фр.) Б.а. ↑

[2] Първа класа (фр.) Б.а. ↑

[3] По вагоните (фр.) Б.а. ↑

ГЛАВА 2: ДАМАТА В ЛЮЛЯКОВО

По природа Мей беше срамежлива. Веднага си признаваме: младата англичанка напълно я устройваше да е сама в купето. Не стига, че се намираще в непозната страна, където всичко ѝ се струваше непривично или във всеки случай не като вкъщи — ами ако на всичко отгоре ѝ се наложеше да се намира в затворено пространство с непознат човек, с когото трябва някак си да поддържа беседа, за да не изглежда невежа, и да се интересува от неговите работи, когато от нейните собствени просто ѝ се върти главата. И изобщо, когато пътуваш сама, всичко е много по-просто. Може да си сложиш куфарите на чуждото място, да си подредиш вещите, както си искаш, и да не се притесняваш, че нечий нескромен поглед ще забележи нещо — пък било то и че на гребена ти му е пукната дръжката, но това е стар гребен, любим и в известен смисъл уважаем, когото не могат да заменят и сто нови. И изобщо...

Но какво „изобщо“, Мей не успя да домисли, защото срещна ясният и открит поглед на дамата, която вече седеше в купето. Стана ясно, че няма да се получи да пътува сама.

— О! — смотолеви Мей.

И, като всички срамежливи хора, съвсем нелепо попита:

— Pardon, madame, est ce que c'est un compartiment numéro sept?

[1]

Въпросът беше излишен, тъй като седмицата на вратата се мъдреше точно под изображението на златна стрела. Дамата погледна Мей. В очите на непознатата проблеснаха златни искрици.

— Можете да говорите на английски — любезно съобщи тя на чист английски език без ни най-малък акцент. — Мис...

В тона ѝ се прокрадваше намек на въпрос и Мей побърза да отговори:

— Казвам се Мей. Мей Уинтърбъри.

— Много ми е приятно — отзова се дамата, но без да назовава собственото си име. — За къде пътувате, мис Мей?

— За Ница — отвърна Мей, внимателно наблюдавайки събеседницата си.

— За да поправите здравето си?

— Не съвсем, тоест... — Мей порозовя. — Поканена съм на гости, милейди — изтръгна най-накрая от себе си тя.

— А — отрони дамата и се зае да наблюдава как Мей се суети с куфарите си. Изглеждаше, че те, от своя страна, точно като един френски писател^[2], нямаха нищо против пътешествията, но не можеха да търпят местенето, защото, макар че в купето имаше достатъчно място, Мей не успяваше да ги постави така, че да не опитват да се накланят, да падат и да ѝ затиснат краката. Дамата в люляково почувства, че е време да се намеси.

— Не, големия куфар го поставете до моя, иначе през цялото време ще се спъвате в него. Да, мис, точно тук.

— Благодаря, милейди — смотоледи Мей. — Просто аз... ами... не обичам да слагам багажа си на полицата.

Леля Сюзан хиляди пъти ѝ беше повторила: ако по пътя се случи нещо, най-тежкият куфар непременно ще падне на главата на Мей, след което животът ѝ ще стане крайно проблематичен. Ето защо на полицата Мей сложи шапката си, седна на кадифения диван и започна прилежно да гледа през прозореца. Възпитанието учи англичаните, че е неприлично да зяпаш непознати хора, все едно си някакъв селяндур.

Както и можеше да се очаква, през прозореца не се виждаше нищо интересно и след известно време Мей се осмели да премести поглед към спътницата си. Това беше дама, реши Мей, на около двадесет и пет години, и то не обикновена, а Дама с главна буква — дотолкова всичко в нея лъхаше на сдържано достойнство, изтънченост и изящество. Непознатата носеше люлякова рокля и люлякови обувки, в ъгъла висеше люляково палто, на съгваемата масичка лежах дълги ръкавици със същия оттенък и шапка с небрежно развързани ленти — съвсем неприличаща на кошница цветя като на простодушната леличка Сюзан, а изящна като собственичката си, шапка-аристократка, истинска *comme il faut*^[3]. И Мей, която разбираше нещо от мода, веднага се досети колко е струвало да се подберат заедно рокля, палто и шапка с такъв рядък цвят като люляковия и какви усилия са положени за това. Парфюмът на непознатата също беше *comme il faut*, не рязък, не тежък, не изкуствен; той я обвиваше във възхитителен

облак и ѝ придаваше още повече чар. Накратко, непознатата ѝ спътница се нравеше на Мей все повече и повече и то не само за това, че е изискано облечена и умее да избира аромати. Дамата в люляково имаше прекрасна светлоруса коса, точно такава, за каквато Мей мечтаеше от дете — тя не можеше да търпи своите тъмнокестеняви къдрици. И изобщо спътницата ѝ беше много хубава, но у нея го нямаше онова неприятно осъзнаване на собствената красота, което нерядко хвърля сянка на надменност и разваля и най-привлекателните лица. Напротив, и тонът ѝ беше дружелюбен, и усмивката — предразполагаща. Тя се усмихна на Мей и девойката се хвана, че ѝ се усмихва в отговор. Въпреки че английското възпитание приучава хората към сдържаност, изглежда, тук то беше безсилно.

— Струва ми се, че ще пътуваме заедно до Ница — приветливо каза дамата. — Били ли сте там и преди?

Мей се поколеба. Кой знае защо в този миг тя остро усещаше своята ограниченост. Ами как, кажете моля ви се, да признае на така мила и любезна събеседница, че почти целия си живот е прекарала в забутаното градче Литъл Хил и даже до Лондон, който не е толкова далеч, е ходила само по големи празници? Да не говорим пък за чужбина, с която до този момент Мей се беше срещала само по страниците на романите.

— За пръв път съм във Франция, госпожо — каза накрая тя.

— И никога преди не сте били извън Англия, нали? — попита дамата.

Мей смирено потвърди. Макар че в тона на непознатата нямаше и намек снизходителност, кой знае защо на Мей ѝ се струваше, че дамата в люляково със сигурност не е стояла на едно място и е обиколила цяла Европа, а може би и не само нея.

— Харесва ли Ви да пътувате? — продължаваше дамата.

— Още не знам — честно си призна Мей.

Дамата се усмихна.

— Много е просто — обясни тя. — Ако броите дните и не можете да дочакате момента, когато ще се приберете вкъщи, значи, пътешествията не са за вас.

Мей се замисли. Разбира се, вкъщи я чакаха понито мистър Пикуик, питомният таралеж Джек, който тичаше след нея като кученце, любимата ѝ кукла и двамата ѝ по-малки братя, но, с ръка на

сърцето, не можеше да се каже, че в този момент непреодолимо я тегли към тях. Съвсем друго беше в началото на пътешествието, когато замина от Лондон по посока Дувър. Тогава — о, тогава тя безумно тъгуваше и оросяваше нощем възглавницата с горещи сълзи. Но щом само премина пролива, новите впечатления я заляха през глава. Толкова беше забавно да откриеш, че французите наистина говорят френски, също като гувернантката ѝ мадмоазел Клерфон. А парижките магазини! Какви шапки, парфюми, ветрила, прелестни дреболии, които учестяват пулса на всяко женско сърце!

— Харесва ми Франция — каза Мей. Ала английското благоразумие и сега се опита да вземе връх. — Но ми се струва — несмело продължи тя, — че на света няма нищо по-хубаво от родината.

— На света не може да има по-хубаво място от там, където Ви е добре — отбеляза дамата. — А дали това е родината или не, съвсем не е важно. Границите ги установява политиката, а щастието е лично понятие. Не сте ли съгласна?

Тя с любопитство очакваше отговора.

Мей се смути. Упоритият английски дух изискваше да отстоява своята гледна точка до последно, но девойката отлично осъзнаваше, че доводите на осемнадесетгодишна провинциалка от Литъл Хил едва ли ще направят впечатление на дама, която все пак е малко по-възрастна и прави впечатление на човек, познаващ живота къде по-добре от Мей.

— Но — несмело провлече Мей, — на мен ми е много добре в родината ми. И ако не беше... — спря се тя.

— Не искате ли да си свалите палтото? — меко попита дамата с люляково. — Тук съвсем не е студено.

Мей се опомни и се зае да се съблича. Когато отново седна на мястото си, в очите ѝ се наби драскотината върху купения съвсем наскоро куфар. Девойката се изчерви, все едно бедната драскотина можеше по някакъв начин да урони престижа ѝ в очите на загадъчната ѝ спътница.

„Но коя е тя? — мислеше Мей. — Разбира се, не е англичанка, маниерите ѝ са съвсем различни; може да е била омъжена за англичанин?“

Тук в главата ѝ се зароди още една догадка:

„Тя се държи така непринудено, че аз съвсем не изпитвам неловкост, въпреки че обикновено в обществото на непознати хора ми

се иска само да си мълча; може би това е част от професията ѝ? Ами ако е знаменитата актриса или певица, а аз не съм я познала?“

Мей я побиха тръпки. Сега ѝ се струваше, че със сигурност е виждала някъде портрета на спътницата си, а може би даже нейна снимка в списание. Девойката се измъчваше от неловкост, че не може да познае една толкова, без съмнение, забележителна особа. „Как да разбере коя е? — мислеше си Мей. — Хората обикновено се обиждат, ако ги попиташ направо!“

— Утре сутрин ще бъдем вече в Ница — каза дамата с неизменния си благожелателен тон. — Този град е очарователен по всяко време на годината и даже през септември има какво да се види в него.

Тя ободряващо се усмихна на Мей:

— Мисля, че няма да Ви се наложи да скучаете с вашия годеник.

Мей, която тъкмо беше отворила куфарчето с монограма, застина на място.

— Аз не съм сгодена, милейди — призна тя, порозовяла от вълнение. Кичур къдрава коса се беше измъкнал от прическата ѝ и Мей нетърпеливо го постави зад ухото с лявата си ръка. Дясната все така придържаше капака на куфарчето.

— А, значи не съм Ви разбрала правилно — усмихна се дамата. — Помислих, че отивате в Ница при него. Но нали имате годеник?

Непокорният кичур отново се измъкна от прическата и сега се мъчеше да ѝ влезе право в очите. Мей направи движение с дясната ръка, за да го постави на място веднъж завинаги, но съвсем забрави, че държи на коленете си куфарче, което по капризния си нрав напълно можеше да се сравнява с някой принц престолонаследник. Капакът се отвори, наклони се и увлече със себе си злополучното куфарче, което се прекатури. Съдържанието му се изсипа в безпорядък на пода и през потракването на колелата до Мей достигна печалния звън на стъкло. Флакончето с парфюм, което тя носеше за подарък, се беше разбило.

— О, боже! — изтръгна се от нея.

Алена като мак, тя започна да събира вещите си от пода. Най-много ѝ се искаше да се провали вдън земя, но в следващия момент вече ѝ се щеше да се озове някъде още по-дълбоко, защото дамата в люляково се наведе и започна да ѝ помага да събира шноли, изрядно

омачкани книжки, малка тетрадка в марокенова подвързия и даже самия онзи гребен с пукнатата дръжка.

— Вие сте твърде добра, милейди... — смотолеви Мей. — Няма нужда, наистина, аз сама...

— Що за глупости — рече дамата. — Жалко само, че парфюмът се счупи.

След което внимателно, за да не се пореже, вдигна от пода най-голямото парче стъкло и погледна етикетчето.

— „Убиган“^[4], разбира се. Не се притеснявайте, ще купите съвсем същия в Ница.

— Да, но... но... — Мей търсеше думи, които да изразят обхваналите я чувства, и не ги намираше.

— Беше за подарък? — досети се дамата.

Мей кимна.

— За баба ми — каза тя.

Ужасно ѝ се искаше да заплаче, но фамилната гордост на Уинтърбъри победи. Мей седеше, изпъната като струна, и само ресниците ѝ предателски трепкаха.

— Баба ви живее в Ница? — разсеяно попита дамата. — Не, не мисля, че да събираме стъклата с голи ръце е добра идея. Почакайте, ще извикам кондуктора, нека той да почисти всичко тук.

Кондукторът се яви, изслуша разказа на феята в люляково за гибелта на шишенцето — всичко разбирацията, чудесен кондуктор — и след няколко минути в купето беше чисто. Само настойчивият мирис на цветя, витаещ във въздуха, напомняше за скорошната гибел на крехката стъкленица.

— Не бих искала да разочароваме баба Ви — отбеляза дамата в люляково, бръквайки в чантичката си, която лежеше на дивана до нея. — Вземете, мис Мей.

Това беше друг парфюм, в друга кутийка, и флаконът му беше запечатан със златна нишка. Нито една баба на света не би отказала такъв подарък, но Мей беше смутена.

— Не, не мога! — възкликна тя. — Толкова съм неловка, а вие...

— Защо да не можете? — попита дамата.

— Аз изобщо не Ви познавам — със замаяна глава избъбри Мей.

— Нима не се представих? — вдигна тънките си вежди непознатата. — Аз съм Амалия, баронеса Корф. Така че сега ме

познавате, нали така?

И с меко, котешко движение сложи в ръката на Мей кутийката с парфюма.

Феята пред очите ѝ се превръщаше в ангел с крила. И в този момент Мей разбра къде именно е срещала преди тази великодушна дама. Наистина беше виждала, и то неведнъж, нейни снимки в списанията. Струваше ѝ се, че май беше рускиня, но редовно идваща в Англия. Мей даже се сети, че баронеса Корф се занимава с благотворителност и преди няколко месеца беше откривала благотворителен базар заедно с херцог Олдкасъл, известен английски аристократ.

— О! — промълви Мей, гледайки Амалия с широко отворени очи. — Простете, милейди, не Ви познах! Четох за онази вечер, където вие и херцог...

Амалия извърна глава и в кафявите ѝ очи проблеснаха загадъчни златни искри.

— Да, ние с Негова светлост сме стари приятели — спокойно потвърди тя.

Тонът на госпожа баронесата беше дяволски двусмислен^[5], но безхитростната Мей не долови нищо такова. Напротив, тя искрено се зарадва за херцог Олдкасъл, който имаше такива чудесни приятели.

— Но аз не мога да приема този подарък, госпожо баронесо! — опомни се Мей. — Вие сте много, много добра, но аз...

— Вие искате да огорчите баба си като пристигнете при нея с празни ръце? — спокойно се осведоми Амалия.

Мей се обърка. Честно казано, най-малко от всичко на света ѝ се искаше да огорчи баба си. Но скрупулите ѝ не позволяваха просто ей така да вземе и да приеме толкова скъп подарък като парфюм от толкова любезна лейди като Амалия. Защото това би означавало да злоупотреби с чуждата доброта.

— Нека да направим така — предложи Амалия, която с лекота прочете мислите на Мей по нейното лице. — Вие ще подарите на баба си този парфюм, за да зарадвате старата дама, а после, ако толкова не ви се иска да се чувствате задължена, ще ми купите в замяна друг. Разбрахме ли се?

И тя меко, но решително прекъсна несвързания поток благодарности. Ако оставиш стеснителен човек да се изрази, той може

да говори до утре.

— Трябва да Ви кажа — добави баронеса Корф, — че разлетият парфюм е с доста силна миризма. Ако не проветрим купето, не е ясно дали ще успеем да заспим през нощта. Отдавна ли обядвахте? Ако да, можем да отворим прозореца и за известно време да се преместим във вагон-ресторанта.

Мей се намираше в такова състояние, че беше готова да последва Амалия до края на света. Скоро двете събеседнички вече седяха край масичка и изучаваха менюто, докато влакът неотклонно се движеше в посока Дижон.

— Риба — това със сигурност е забележително, но да я яде човек във влак не е твърде удобно — отбеляза Амалия. — Всъщност, как се казва баба Ви? Може би я познавам?

От острия ѝ поглед, който изглеждаше измамно разсеян, не убягна, че Мей някак си започна да нервничи, при това вече не за пръв път. Интересно защо, помисли си бегло Амалия. По природа баронеса Корф беше така устроена, че никак не харесваше тайните, колко и дребни да изглеждаха те.

А Мей в този момент си мислеше, че когато истината за баба ѝ излезе наяве, чудесната, щедра Амалия не само не би ѝ подала ръка, но и не би я погледнала повече. Нежното сърчице на Мей трепкаше. Ако тази наивна, стеснителна девойка умееше да лъже, тя, естествено, би излъгала, но Мей беше твърде искрена и освен това отлично съзнаваше, че лъжата е само временно спасение, което неизменно влече със себе си крах.

— Едва ли я познавате — проговори развълнувано тя накрая. — Искам да кажа... тоест, мисля, че тя съвсем не е от вашия кръг познати.

Долната ѝ устна обидено трепна и тя завърши:

— Работата е там, че моята баба е Клариса Фортескю.

[1] Извинете, госпожо, това ли е купе номер седем? Б.а. ↑

[2] Жул Ренар. Б.а. ↑

[3] Тук: в превъзходно изпълнение (фр.) Б.а. ↑

[4] „Houbigant“ — една от най-големите френски парфюмерийни фирми през XVIII-XIX век, официален доставчик на повечето кралски дворове по онова време. ↑

[5] За това каква беше причината за такава двусмисленост можете подробно да разберете от романа „В служба на Негово величество“. Б.а. ↑

ГЛАВА 3: БАБАТА, МАРШАЛЪТ И ДВАДЕСЕТТЕ НАСЛЕДНИКА

За да обясним причините, поради които Мей не гореше от желание да се разпростира по отношение на баба си, ще ни се наложи да прекъснем и подробно да разкажем историята на мис Фортескю, превърнала се притча и безкрайно обсъждана в Лондон, Съри и Девъншир, а освен това и в някои отдалечени колонии на Британската империя. Най-общо можем да кажем, че името на тази поразителна особа беше известно по целия свят.

Клариса Фортескю произхождаше от уважавано семейство. Родителите ѝ бяха безупречни, както и родителите на нейните родители. Вярно, че един от дядовците ѝ злоупотребяваше с брендите, а другият имаше навика от време на време да замеря жена си с всичко, което му попадне под ръка, но в семейство Фортескю тези дреболии минаваха за невинни чудачества, още повече че домашните никога не се оплакваха, а това означаваше, че никой външен човек не знае нищо.

Мис Клариса беше идеалната млада лейди, колкото благовъзпитана, толкова и очарователна. При наличието на зестра такива качества не пропадат незабелязани и скоро Клариса получи предложение от мистър Джоузеф Уинтърбъри, който живееше в съседство със семейство Фортескю. Самият той също така произхождаше от добро семейство, известно по тези краища от няколко века. Джоузеф имаше десет братя и сестри, осем чичовци, дванадесет лели и примерно седемдесет братовчеди и братовчедки, които се редуваха да гостуват в къщата на гостоприемните му родители. Освен внушителния си брой роднини, Джоузеф притежаваше приятна външност и сговорчив характер, а и се очакваше след време да наследи някакви земи. Всички в окръга решиха, че от него и мис Клариса ще излезе рядко удачна двойка. Вече по-късно, когато се разбра колко много са грешали в очакванията си, жената на викария заяви, че е предчувствала подобен развой на събитията, но никой не ѝ повярва.

И така, Клариса Фортескю се омъжи за мистър Уинтърбъри и се превърна в образцова жена. Тя се грижеше за домакинството, следеше за сметките и за шест години брак роди четирима сина. Мистър Уинтърбъри не можеше да се нарадва на съпругата си и разчиташе, че тяхното щастие ще продължи до края на дните им.

Очевидно, Клариса имаше други съображения по този въпрос, защото веднъж, когато се върна от лов, Джоузеф намери забодено на игленика следното послание:

„Драги сър,

Не мога да кажа кой ми омръзна повече — вие, вашите роднини или вашите деца. От сърце се надявам, че повече няма да видя нито вас, нито тях.

Клариса Фортескю“

Щом прочете писмото, мистър Уинтърбъри за всеки случай го прочете още три пъти, но от това текстът изобщо не се промени. Напротив, съдържанието се възправи пред него в цялата си възмутителност.

Първите думи на мистър Джоузеф бяха:

— Надявам се, че това е шега? Макар и крайно глупава!

После:

— Не знаех, че моята Клари пие също като дядо си!

После:

— Застрелях лисица, а Клари се занимава с някакви глупости?

На какво прилича това, питам аз!

След което най-накрая се досети да извика икономата и да поиска от него обяснение. Икономът плесна с ръце, за всеки случай се ужаси и извика камериерката на мисис Уинтърбъри, на която по длъжност се падаше да знае всичко за господарката си.

Камериерката напомни на господаря си за разни събития, които преди това го караха отегчено да махва с ръка — за това, как по време на третото раждане трябваше да изпратят карета за доктора, а каретата беше взел един от чичовците, гостуващи в къщата, в резултат на което Клариса едва не беше умряла; за това, как племенницата на Джоузеф веднъж разля боя върху новата рокля на стопанката, на която тя много

беше държала; за това, как Клариса беше молила да наемат още една детегледачка, но мистър Уинтърбъри предпочете да си купи ново гонче.

Джоузеф негодуваше.

— Вие, миличка, искате да кажете, че жена ми ме е зарязала заради куче? — патетично възкликна той. — Така ли?

— Ами, щом е избягала с мистър Андрю, то тя по-добре знае защо — парира камериерката и прехапа език.

Джоузеф бавно се изправи.

— Аха! Значи, всичко е заради Андрю!

Синеокият обаятелен Андрю беше приятел на един от братовчедите му, който го беше и въвел в дома им. Мистър Уинтърбъри, без сам да подозира, беше приютил змия в пазвата си.

— Това няма да му се размине! — извика Джоузеф и изпрати иконома да провери много ли пари е взела бегълката със себе си.

Щом си изясни, че е взела всичко до последното пени, а също така и роклите, украшенията и прочие дреболии, Джоузеф се преизпълни с още по-голямо негодувание и забрани името на „тази жена“ да се споменава пред него.

— Нека, ако ще, умирайки да допълзи до прага ми — все едно няма да я пусна!

След това изпи голяма чаша кларет, нареди да приготвят каретата и се отправи към родителите си да се съветва какво да предприеме в този екстраординарен случай.

Щом узна за станалото, майка му се разплака и призна, че никога не е харесвала Клариса. Имала била предчувствие, че тази особа ще разбие живота на сина ѝ. Впрочем, остана открит въпросът защо на никого не беше казала за предчувствието си чак до момента, когато вече беше твърде късно.

Баща му, Впрочем, се оказа къде по-голям реалист и не спомена за никакви предчувствия.

— Трябва да я върнем у дома — рече той.

— Какво? — ужаси се Джоузеф. — След като тя оскверни семейното огнище? Никога!

— Не ставай магаре — отсече баща му. — Ако мъж зареже жена си, той е юнак, макар и негодник, но ако жена зареже мъжа си, всички ще го смятат за последен мухльо. Да не говорим пък какво ще започнат

да разправят за децата ви. Не! Трябва на всяка цена да върнем тази дяволица обратно, ако трябва и със сила. Къде се е дянала?

Но Джоузеф се запъна и повтори, че даже Клариса да допълзи до прага му, то той... и т.н. Ръкомахаше, кръстосваше стаята и святаше с очи. Висулките на полилея се тресяха и от тях падаше прах на парцали.

Докато Джоузеф безцелно губеше по такъв начин драгоценно време, престъпната двойка не се мотаеше. Тъй като Андрю работеше във Франция в представителството на крупна английска фирма, той веднага предложи на Клариса да се преместят на континента и младата жена, след известно колебание, се съгласи. Впрочем, тя беше готова да следва Андрю където и да е, стига само да е по-далеч от дотегналия ѝ мъж.

Докато търсеха бегълците в Дувър, те благополучно се озоваха в Кале и по такъв начин се оказаха извън зоната на британското правосъдие. Но и свекърът Уинтърбъри се оказа от стара коза яре и веднага съобщи на ръководството на фирмата, в която работеше Андрю, в какъв чудовищен скандал е замесен техния служител.

Ръководството въздъхна, сви рамене, извика любовника и доведе до него сведението, че кариерата и интрижките понякога са несъвместими, особено щом става дума за такава почтена фирма като тази, в която той работи. На Андрю беше поставен ултиматум: да се раздели или с Клариса, или със службата.

О, Андрю, Андрю! Какъв избор стоеше пред него? Как можеше да постъпи той, когато ставаше дума за жена, която заради него беше пожертвала доброто си име, честта си, бъдещето си, в края на краищата? Тя беше изоставила своя дом, своите близки, своите деца! Нима това не означаваше нищо?

Очевидно, именно нищо не означаваше. Защото безсърдечният Андрю избра службата. А Клариса остана съвсем сама в непознат град, в чужда страна, без пукната пара, защото всички спестявания те двамата с любовника ѝ вече бяха профукали. Пък и в крайна сметка, къде човек да харчи пари с размах, ако не в Париж?

И така, Андрю безследно се разтвори в мъглата на парижките улици. Клариса нямаше на кого повече да разчита. В далечния Девъншир мистър Уинтърбъри-старши, разбирайки за развоя на събитията, удовлетворено потри ръце.

— А сега — рече той на сина си — е точното време да отидеш при съпругата си и да я докараш обратно.

Но опърничавият Джоузеф здраво се държеше за шаблона за блудната жена, която трябва сама да се яви и унижено да моли за прошка, след което той евентуално може да благоволи да я приеме обратно. Майка му и всичките му роднини от женски пол тозчас застанаха на негова страна и заявиха, че не му отива самият той да моли жена си да се върне.

— Най-важното е да не бъдеш твърде мек с нея, щом се върне — наставляваше го майка му. — А ще се върне, къде ще се дене?

При мисълта, че скоро ще се окаже пълен господар на положението, Джоузеф изпадаше във възбуда, махаше с юмрук по прозореца и викаше:

— Най-сетне ще я видя как ще допълзи обратно! Мръсница, мръсница!

Но не я видя, защото Клариса направи това, което малко хора очакваха от нея. Остана в Париж.

Тя не се опита да се върне в Англия, не досаждаше на мъжа си със съзливни писма с молби за прошка, не искаше от него пари — изобщо, предпочете напълно да забрави за него, все едно никога не е съществувал в живота ѝ. В замяна избра нелекото съществуване на жена, която зависи само от милостта на мъжете. По-горе споменахме, че мисис Уинтърбъри (по баща Фортескю) беше очарователна. Париж превърна това очарование в опасно оръжие, от което Клариса незабавно се възползва. Казано на прост език, тя тръгна от мъж на мъж.

Когато Джоузеф узна, че в Париж неговата жена прекарва времето си първо в обществото на беден художник, после в обществото на стар художник академик, а после в обществото на банкерски син, той почервения и заяви:

— Така! Сега вече кракът ѝ няма да стъпи в моя дом! Край! Повече за мен тя не съществува!

И изпрати във Франция злобно писмо, в което я уведомяваше, че тя за него е мъртва.

Без да се ограничава само с писмото, той доведе до сведение на всички, че жена му е умряла. На децата също беше казано, че майка им е починала. При това слугите и, разбира се, роднините, прекрасно

знаеха истината, но всички предпочитаха да угаждат на Джоузеф в упорития му стремеж да обяви жена си за мъртва. Ако все пак някой от многочисленото семейство Уинтърбъри се оказваше в Париж и там се сблъскваше с Клариса, то بلاغоразумно не я забелязваше, както не забелязват безплътен дух.

Все пак от Париж от време на време до семейство Уинтърбъри достигаха слухове как недостойната жена на достойния човек прекарва времето си. В началото Клариса предпочиташе бохемското общество, но бързо разбра, че бедните писатели и художниците без поръчки се хранят само с мечти за безсмъртие. Те я забавляваха, но нейните мечти бяха къде по-материални. Освен това, веднъж тя така се простуди, че едва не умря от възпаление на белите дробове, а щом оздравя, реши, че животът и всичко, което той може да даде, са много по-добра опция от всякакво безсмъртие, което може и никога да не настъпи.

Ето защо тя се прехвърли към художествените върхове — преуспяващи живописци, които излагаха картините си в Салона, имаха ордени на Почетния легион и не можеха да се отърват от поръчки, както и именити белетристи и почетни академици, които бяха просто луди по пикантната язвителна англичанка.

Но след няколко години Клариса се пресити от разговори за литература и изкуство, които неизменно се свеждаха до това кой получава по-голям хонорар. Така или иначе, оттогава я виждаха изключително в обществото на предприемачи, банкери и офицери. В епохата на Втората империя^[1] състояния се правеха бързо, страната се развиваше с фантастично темпо и на Клариса не й липсваха покровители. Що се отнася до военните, макар че те не можеха да се похвалят с внушаващи трепет богатства, все пак бяха млади и притежаваха отлични фигури.

А между другото времето течеше и, както винаги, незабележимо се прокрадна смяна на епохата, когато това, което изглеждаше непоклатимо, рухна за един миг. Нещо не тръгна добре, главата на режима отслаби хватка, избухна война, после дойде Комуната и настъпи края на империята. Новата власт се справи с комунарите, които бяха успели да дотегнат на всички (унищожавайки дворци и паметници, господа бунтовниците нанесоха на Париж по-големи щети, отколкото по-късно двете световни войни, взети заедно). След това властите се посъвещаваха и болшинството от тях единодушно стигна

до извода, че на Франция ѝ трябва република. На това беше решено и временно да се спрат.

А Клариса...

За Клариса, изглежда, личното крушение беше неизбежно — естествен ход на нещата за жените, които някога са били млади и красиви, но сега вече не са така млади и, уви, далеч не са толкова красиви. Тя беше вече на близо четиридесет — възраст, в която мъжът може да се брой за още млад, но жената (по мнението на болшинството) може само да си брой бръчките. Впрочем, на Клариса ѝ оставаха още някакви пари — не толкова много, колкото ѝ се щеше, защото начинът ѝ на живот изискваше определени разходи, а те невинаги подлежаха на контрол. Така или иначе, тя направи равносметка и стигна до извода, че при известни икономии може да преживее без бедност толкова години, колкото вече е преживяла, и реши да се установи. Без да изпада в лицемерие, но и без да се фука с предишните си подвизи, тя се засели в скромна квартирка с изглед към Лувъра и Сена и се покори на хода на времето. Понякога я навестяваха старите ѝ приятели, което в дадения случай беше равнозначно на „старите ѝ любовници“. Те ѝ даваха съвети как по-изгодно да вложи оставащите ѝ пари, спомняха си лекомислените времена на империята, въздишаха и понякога се задържаха повече, отколкото изискваше приличието. Така изминаха няколко години и настъпи 1895-та.

В далечния Девъншир Джоузеф Уинтърбъри, напълнял и подпухнал, с червендалесто лице, все още се утешаваше с надеждата, че някой ден опозорилата го жена ще бъде принудена да се върне, за да не умре в нищета. За този момент той имаше подготвени няколко речи, една от друга по-изразителни. Но нито една от тях не му потрябва. Една сутрин той отвори вестника и прочете, че във Франция е умрял маршал Померен, принадлежащ към твърде знатно семейство и оставящ след себе си доста значително състояние. Половината от него маршалът завещаваше на Франция за създаването на морски музей на негово име, тъй като цял живот беше мечтал за морето, въпреки че се беше сражавал изключително в сухопътните войски. Втората половина покойният, в памет на добрите стари времена, оставяше на своята добра позната, англичанката мадмоазел Клариса Фортескю. Във вестника се съобщаваше, че щом получи наследството, мис Фортескю

ще стане по-богата с един милион истински, възхитителни златни франка наведнъж.

Щом научи, че неговата жена-негодница, посрамила името му, на стари години е станала милионерка, вместо да допълзи до прага му и тъй нататък по сценария, мистър Уинтърбъри облещи очи, няколко минути се мъчи да каже нещо, но почервеня още повече и заби лице в чинията си. Той беше получил удар и след няколко часа умря.

Синовете на Клариса и мистър Уинтърбъри — Джоузеф-младши, Хенри, Уилям и Робърт — по това време бяха разпръснати от съдбата по цяла Англия и нейните задморски територии. Джоузеф се опитваше с променлив успех да търгува в Барбадос, Хенри с жена си и децата си се занимаваше със земеделие в Съри, Уилям заемаше дребен пост в Индия, а Робърт със семейството си мирно живееше в Литъл Хил. Въпреки това, разстоянията не попречиха на братята да се съберат и да обсъдят създалата се ситуация.

Разбира се, те прекрасно знаеха, че въпреки твърденията на баща им, майка им си е съвсем жива и съществува напълно сносно в Париж. За изминалите години нито Клариса, нито синовете ѝ не предприеха опити да се видят. Те не си разменяха писма, майка им не знаеше, че са им се родили деца, които към този момент наброяваха: пет — на Джоузеф-младши, две — на Хенри, шест — на Уилям и още три — на най-малкия, Робърт. Даже в разговорите помежду си братята избягваха да споменават името на Клариса, самото съществуване на която беше укор към честната им фамилия. Дълбоко в душите си вероятно те наистина предпочитаха тя да беше умряла, но съдбата се разпореди по друг начин и те се оказаха неподготвени за такъв обрат на събитията.

— Да, маршал... — въздъхна Хенри, барабанейки с пръсти по масата.

— Милион! — многозначително добави Джоузеф-младши.

— Интересно, колко е това в лири? — плахо попита Робърт.

— Все едно — сви рамене практичният Уилям, — във всеки случай не са твоите десет лири годишен доход!

Макар че годишният доход на Робърт беше повече, той нищо не отвърна. Семейството наистина не можеше да се похвали с достатъчно средства.

— Най-важното е да не се намесят роднините — напираше Хенри.

— Какви роднини? — присви очи Джоузеф.

— Роднините на маршала — мрачно отвърна вместо брат си Уилям. — Да не мислиш, че ще искат да се откажат от такива пари?

Впрочем, никой не изказа на глас основната мисъл, която едновременно дълбаеше всичките четири глави. А мисълта беше: „Майка ни вече не е млада, ако ѝ е писано да умре, за кого ще остане маршалският милион?“

— Аз мисля, че трябва да ѝ пишем — каза накрая Уилям. — Да изкажем съболезнования, този Померен все пак ѝ е бил приятел. И... изобщо.

Братята се спогледаха. От развратна вавилонско-парижка блудница, която трябваше да бъде избягвана като чума, Клариса някак си незабелязано се беше превърнала в собственичка на пещерата на Али Баба, която трябваше всячески да бъде ухажвана и обгрижвана.

И наистина, кой знае на кого ексцентричната бабичка щеше да завещае милиона си! Такива пари в домакинството съвсем не са излишни и еднакво ще паснат както на Барбадос, така и в Индия, и в Съри, и даже в забравеното от Бога и картографите мъничко градче Литъл Хил.

— Да ви кажа, не знам дали е удобно... — промърмори Робърт. — Искам да кажа, толкова години не искахме да я знаем... и даже когато ти, Уилям, беше във Франция...

— Нямах време — тутакси реагира Уилям. — Бях много зает, иначе със сигурност щях да я посетя!

— Аз лично — добави Джоузеф — винаги съм мислил, че майка ни е имала причини да изостави баща ни. И в дъното на душата си винаги съм бил на нейна страна.

Братята, отлично помнещи какъв благоприличен лицемер беше най-големият и как се беше изразявал за майка им преди, предпочетоха да не развиват тази тема.

— Трябва да възстановим отношенията си — обяви Хенри. — В края на краищата, винаги можем да обясним, че докато беше жив баща ни, за нас не беше възможно... хм... да поддържаме общуване. Тя трябва да ни влезе в положението.

И тук скромният, срамежлив Робърт удиви всички.

— Не мисля, че ще я измамим — каза той.

— За какво говориш? — удиви се Джоузеф.

— Мисля, че не е толкова глупава — твърдо отговори Робърт. — Веднага ще разбере, че изобщо не се безпокоим за нея, а за парите.

— Откъде реши, че не е глупава? — хладно попита Хенри. — Доколкото си спомням, когато тя избяга с оня... как беше... забравих му името, но когато тя избяга, ти беше още в люлката.

Мистър Робърт Уинтърбъри се смути, но тозчас се опомни.

— Ако беше глупава, нямаше да ѝ завещаят един милион — рече той.

Братята се спогледаха. Дума да няма, най-малкият брат беше намерил най-добрия довод.

— И въпреки всичко тя е наша майка — напомни практичният Уилям. — Кръвта вода не става и всякакви такива неща. Още повече че ние толкова дълго не сме си писали, тя не знае нищо за нас. Вземете предвид, освен това, и годините ѝ — сигурен съм, че ще се трогне, ако ѝ напомним за себе си. Ще ѝ напишем за смъртта на баща ни, ще ѝ посъчувстваме по повод на кончината на маршала, ще ѝ разкажем за децата си...

— Разумно — одобри Хенри. — Много разумно. Мисля, че децата ще я трогнат повече от всичко.

— Може би, но главното е — каза меко Джоузеф — да не успее да изхарчи целия милион за себе си.

Той мило се усмихна на присъстващите и си наля чаша вода.

[1] Времената на Наполеон III. Б.а. ↑

ГЛАВА 4: ЛЮБЯЩИТЕ РОДНИНИ

Парите притежават власт. Както е казал един умен човек, парите са мярка за всяка вещ, а нашето съществуване — щещ, не щещ — зависи от същите тези вещи. Може, разбира се, да възпитаваш у себе си величие на духа, живеейки в мръсна бъчва, но къде по-комфортно е да се занимаваш със същото в уютна къщичка с изглед към морето и азалии в градината.

През 1895 година Клариса навърши 63 години. Настоящото ѝ състояние напълно я устройваше и тя не очакваше вече нищо съществено от живота. От постоянните ѝ приятели към онзи момент ѝ оставаха адвокатът Бланшар, който беше замесен във всички скандали на Втората империя, и маршал Померен, който пък беше замесен във всичките ѝ войни. Адвокатът, когото до неотдавна съдеха собствените му деца, едва не довеждайки го до разорение, идваше при Клариса да си спомня за император Наполеон III и звездите от неговата епоха. Какви финансисти беше имало тогава, какви жени, коне, моди! В очите на стария Бланшар се появяваха истински сълзи на умиление. Преди всичко беше много по-хубаво, да не говорим пък, че императорът никога не би позволил да обезобразят милата на сърцето му столица с тази желязна дангалачка, отвратителната кула на инженер Айфел. Клариса му пригласяше и двамата заедно оплакваха младостта си.

С маршала, когото тя помнеше още като лейтенант, всичко беше много по-просто: въпреки еполетите и славното си бойно минало, Померен беше скромен и немногословен. Той не се оплакваше нито от болните си бъбреци, от които страдеше, нито от жена си, от която страдеше още повече. Докато беше на гости при Клариса той се ограничаваше с четене на вестници или малко игра на карти. Вечер, целувайки ръка на стопанката, той си отиваше, за да се появи на прага ѝ все така скромно и ненатрапчиво и на следващия ден.

Клариса беше привикнала към визитите му и когато един ден маршалът не дойде, тя не на шега се притесни. Бланшар, когото изпрати да разбере каква е работата, се върна с мрачно лице.

— Докторите казват, лоша работа — каза той и Клариса се разплака.

Скоро маршал Померен се отправи там, където вече пребиваваха и двамата френски императори, а след още някое време Бланшар с изцъклени очи, задъхан, прелетя по стълбите до четвъртия етаж и едва не счупи звънеца.

— Завещание! Милион! — простена бедният адвокат и припадна.

Така Клариса научи, че старият ѝ любовник, който винаги повече беше вършил, отколкото говорил, не беше забравил да се погрижи за нея преди срещата си с двамата императори.

Тя дълго седя пред перголата, машинално разтривайки слепоочия. Бъдещето, от което, да напомним, тя не очакваше нищо, изведнъж засия в цветни тонове. Пред мисления ѝ поглед изплуваха ту аквамариновата синева на Средиземно море, ту лавандуловите поля на Южна Франция, близо до Ница, ту алената дантела, с която беше обточена роклята от най-известния моделиер Жак Дусе — възхитителна, навяваща блянове рокля, която тя довчера не можеше да си позволи.

Бланшар се свести. Той лежеше на софата, тихо стенеше и разтриваше гърдите си с ръка. Клариса приседна до него и без заобикалки заяви:

— Имам нужда някой да защитава интересите ми.

Маршалът беше имал жена, че и деца, а това означаваше, че съществуват сериозни основания съдът да признае завещанието за недействително.

— За вас съм готов на всичко! — пламенно обяви Бланшар и целуна ръка на Клариса.

По такъв начин англичанката, която отдавна мислеше на френски и даже сънуваше само на този език, назначи Бланшар за главнокомандващ на армията, състояща се от тях двамата. И адвокатът се захвана за работа.

Той поднови някои свои стари връзки, завърза нови, без да му трепне окото изслуша няколко съмнителни комплиментата по повод на това, че всичките му дела са останали в миналото, преди 1870 година. Също така изслуша множество съвети, поднесе купища дребни подаръци на камериерките и лакеите на заинтересованите лица,

освежи в паметта си някои закони и даже си издейства да го приеме един министър, който би могъл да помогне.

После Бланшар честно си признаваше, че целият му труд можеше да е напразен, ако Померен не се беше оказал толкова предвидлив, колкото и немногословен. Работата беше в това, че френското правителство, което получаваше един милион при условие да бъде учреден морски музей на името на маршала, изобщо не беше заинтересовано от оспорване на завещанието, и благодарение на това Бланшар спечели делото.

Някъде по това време Клариса внезапно откри, че синовете ѝ, които преди не си даваха труд да ѝ изпратят даже картичка за Коледа, изведнъж са си спомнили за нейното съществуване. Те започнаха един през друг да я заливат с многостранични писма, пълни с уверения в любов и уважение. А щом спечели делото, писмата станаха още повече. Сега ѝ пишеха не само синовете ѝ, но и техните жени, на които Клариса и очите не беше виждала, а също така и децата им, за съществуването на които тя даже и не подозираше.

Най-много бяха посланията от най-големия, Джоузеф, когото Клариса беше запомнила като вечно хленчещо и доносничещо момче. Във въпросните послания той се разпростираше надълго и нашироко, изброяваше достойнствата на децата си, общо пет на брой, и ненатрапчиво настройваше майка си против братята си. По неговите думи, Хенри пиеше като смок, Уилям водеше осъдителен начин на живот и имаше по една любовница във всяко индийско село, а тихият Робърт биеше жена си и децата си. Впрочем, ако се съдеше по писмата на Хенри, пиеше не той, а Робърт, Уилям май беше присвоил държавни пари, а Джоузеф по цяла нощ се веселеше на Барбадос така, че местните жители викаха полиция. В писмата на Уилям, естествено, версиите бяха съвсем други. Що се отнася до Робърт, то неговите послания бяха най-кратки и в тях за братята си той не съобщаваше почти нищо.

Дълго време нито братята, нито техните домочадия не получаваха никакъв отговор. Най-после от името на секретаря на Клариса (в ролята на когото влезе все същият незаменим Бланшар) дойде кратко писмо, уведомяващо братята Уинтърбъри, че майка им за почти 40 години живот в Париж се е разучила да говори английски и

най-покорно ги моли да ѝ пишат на френски, а иначе остава напълно на техните услуги и почтително ги уверява в своето уважение.

Френският не беше силата на братята Уинтърбъри. Преди броени месеци те изобщо смятаха, че на света има само една достойна нация — британската, и към съседите си, живеещи от другата страна на Ла Манш, изпитваха нещо като снизходително презрение. Има си хас, та нали французите бяха толкова лекомислени, а французойките пък — толкова вятърничави. Но сега златният милион на маршал Померен удряше в гърдите им по-силно от пепелта на Клаас^[1] и подбуждаше към действия. Златото няма националност — само собственик. Джоузеф започна да учи френски. Хенри започна да учи френски. Уилям започна да си спомня френския, който някога като че ли знаеше, но в Индия беше успял напълно да забрави. Що се отнася до Робърт, то кроткият Робърт се предаде.

— Старо куче не се учи на нови номера — каза той, но за всеки случай изпрати на майка си фотография, на която бяха заснети той с жена си и техните деца: Мей и двамата по-малки. Мей беше сладурана и даже на снимка можеше да разтопи всяко сърце.

И така, тримата братя съчиниха нови писма на френски, които бяха отправени във Франция, но скоро се върнаха с клеймо, че адресатът е заминал в неизвестна посока. Провеждайки някои разследвания чрез приятели в посолството, Уилям откри, че майка му е продала квартирата си в Париж и се е преместила в Ница, като се е разпоредила цялата поща от Англия да бъде връщана обратно на подателите. В този момент дори най-оптимистично настроените членове на семейство Уинтърбъри разбраха, че Клариса не желае да има нищо общо с тях — точно така, както преди те не бяха искали да имат нищо общо с нея.

Мистър Джоузеф-младши хвърляше гръм и мълнии. Мистър Хенри изказа няколко необмислени думи против баща им, който така беше успял да настрои майка им срещу тях. Практичният мистър Уилям каза:

— Но нали още не е похарчила милиона! Значи, още има надежда.

За това, какво каза мистър Робърт, историята мълчи, но пък е напълно известно за какво говореше той малко по-късно с жена си Мери.

— Живеехме небогато, но да не би да ни беше лошо? И хоп, този милион... И майка ми! Та аз даже не я помня! Защо да се правя, че не ми е безразлична? Че нали тя ме е захвърлила като... като някакво котенце! Какво говоря — дори котката не зарязва така децата си!

— Скъпи — примирително каза Мери, — прав си, но трябва да мислим за Мей. Тя не е вече на десет години и добра зестра съвсем няма да ѝ попречи.

— Когато се ожених за тебе, не съм се интересува от зестрата ти — възрази Робърт. — А само от теб.

Мери се усмихна и го погали по ръкава.

— Не всички мъже са като теб, скъпи — рече тя.

Братята си блъскаха главите как да прилъжат капризната старица, забравила и чест, и роден език, но придобила милион. Джоузеф намери, както му се струваше, сигурно средство. Делата му не позволяваха да се отделя за дълго от Барбадос и затова той снабди с пари най-големия си син Джордж, за да може той да се яви пред светлите очи на баба си и да се опита да разтопи сърцето ѝ.

— Мисля — говореше Джоузеф на сина си, — че някой я настройва срещу нас. Сам разбираш колко навлеци се увъртат край нея! Големи пари, Джордж, големи пари! Но ако ѝ харесаш, кой знае? Може пък в завещанието си да остави всичко на нас, а братята ми да останат на сухо!

Синът замина за Ница — да изпълни задачата за привличането на баба си на своя страна.

— Тоя винаги е бил нахален! — мрачно рече Уилям, щом узна по заобиколни пътища за действията на най-големия.

Честно казано, самият той вече отдавна се беше опитал да получи достъп до майка си, още когато се беше оказал в Париж. Това се беше случило веднага след като Клариса спечели процеса. Уилям предполагаше, че е успял точно навреме, за да я поздрави пръв, но старата камериерка, която му отвори вратата, на развален английски му съобщи, че мадам е заминала и не е известно кога ще се върне.

— Кажете ѝ, че Уилям, нейният син, е идвал да пита за здравето ѝ — каза Уилям.

Камериерката кимна и затвори вратата.

— Кой беше? — викна Бланшар от гостната.

— Синовете ми са решили сериозно да ме обсадят — отвърна „камериерката“, влизайки в стаята. — Време е да се махнем от Париж. Изобщо нямам намерение всеки ден да приемам роднините си, които мечтаят само да умра, за да получат наследство!

Адвокатът се разсмя:

— Ти да беше видяла моите деца! — заяви той. — Как веднага станаха почтителни, щом спечелихме процеса! Преди пет пари не давах за мен, а сега ги е страх дума да издумат: току-виж ми изпадне нещо от твоите пари!

— Моите синове нищо няма да получат от мен — отсеке Клариса. — Твърде късно започнаха да ми се подмазват.

Съдейки по всичко, общуването с военните, известни със своя енергичен език, не беше минало безследно за старата дама.

— А ако започнат да ми досаждат, ще намеря начин да се отърва от тях.

Бланшар се усмихна. За последните няколко месеца, докато водеше работите на Клариса, той се беше подмладил с десет години, беше се освежил и разхубавил. Не се чувстваше вече изхвърлен от живота, напротив — сега самият живот беше готов да играе по свирката му, което доказваха десетките визитни картички с гръмки имена, които оставяха посетителите във вестибюла му. Що се отнася до неговата приятелка, за нея нямаше какво да говорим. Парите явно ѝ отиваха. Тя обнови гардероба, прическата, цвета на косата и настроението си. Животът изобщо не беше свършен — напротив, той продължаваше и обещавахе още толкова много, че беше грях да не се възползва. В намеренията на Клариса обаче изобщо не влизаше да дели радостите му с непознати и, да го кажем направо, чужди за нея хора само затова, че те си оставаха нейни роднини.

Все пак, новоизпечената милионерка недооцени упоритостта на тези роднини. Щом само младият мистър Джордж се озова в Ница, той веднага се натрапи на гости на баба си. По неговите думи, Ница просто му била по път, но по какъв начин можеш да минеш през Ница от Барбадос на път за Девъншир, географията мълчи.

Джордж осведоми баба си, която той за себе си нарече забавната старица, че баща му се явява основен наследник на покойния Джоузеф Уинтърбъри и сега възнамерява да ликвидира делата си на Барбадос, за да се върне в родното гнездо. Освен това, в колониите климатът не бил

толкова здравословен, и изобщо, баща му смятал да се захване с нещо ново. Не можела ли Клариса да помогне с пари?

— Ах — въздъхна баба му, любувайки се на блестящия диамант на средния си пръст, — какви пари? На мен едва ми стигат!

Бланшар, който присъстваше при разговора, важно кимна и поправи иглата на вратовръзката си, украсена с огромен изумруд. Той се чувстваше така, все едно се бяха върнали благословените времена на империята, когато господстваха ярките цветове, големите скъпоценни камъни, позлатата навсякъде, където е възможно, и незнаяно откъде взелите се състояния.

— А въобще, разбира се, трябва да помисля — добави Клариса.

Джордж се ободри и реши, че най-важната част от опитомяването на забавната старица е завършила успешно. В мечтите си той вече се виждаше наследник на маршалския милион. Но де такъв късмет!

След две седмици Джоузеф получи известие, че синът му се е напил, разорил се е до шушка в казиното в Монте Карло и се е държал неприлично, вследствие на което — и с пълното одобрение на баба му — френската полиция го е изгонила от страната със забрана да се връща.

При това известие лицето на Джоузеф стана съвсем същото като на баща му, преди да получи удара, но този път се размина без трагедии. Джордж, завърнал се без пукната пара, се притискаше към стената и изплашено блееше, че не е имал намерение нито да пие, нито да играе, но Бланшар бил заявил, че е неприлично да е близо до Монако и даже да не се отбие в казиното, а баба му била дала даже пари за разходи. Джордж играл веднъж-два пъти, отбил се на едно-две места... а после си спомнял само, че се е бил с някого, но с кого и за какво си остава тайна и за самия него. Във всеки случай, баба му се беше простила с него крайно студено и му беше дала да разбере, че повече не очаква да вижда нито него, нито неговите близки.

— Ех, мило и драго бих дал, за да видя физиономията на Джоузеф в този момент! — извика Уилям, щом узна за крушението на плановете на по-големия си брат, и незабавно изпрати в Ница своя син Стивън — мил и възпитан юноша, който да докаже на Клариса, че съвсем не всички Уинтърбъри буйстват, играят и пият.

След известно време обаче Стивън също се върна вкъщи опозорен. Не, той напълно последва всички завети на баща си и заобикаляше на километър казината и веселите заведения. Но една сутрин лакеят на баба му откри в джоба му златните лъжички, които неизвестно как бяха изчезнали точно преди вечеря. Клариса подозираше слугите и им даде да го разберат, а всъщност кражбата беше извършена от собствения ѝ внук.

— Идиот! — викаше Уилям, размахвайки юмрук пред лицето на разстроения си син. — Ти поне разбираш ли какво си сторил?

— Не съм ги вземал! — стенеше Стивън. — Кълна се, не съм! Нямам понятие как са попаднали в джоба ми!

— Какво си му се нахвърлил? — каза разплаканата жена на Уилям. — Като че ли не знаеш, че той просто не може да го е направил?

Уилям се замисли.

— Разбира се, това е работа на адвоката — мрачно рече той накрая. — Подхвърлил ти е лъжичките в джоба, а после слугата случайно ги бил намерил! И всичко това, за да те опорочи в очите на тази... тази мегера!

Клокочещ от ярост като индийска кобра, той се прибра в покоите си и написа на майка си дълго писмо на френски, пълно с извинения и уверения, че това повече няма да се повтори. Клариса хвърли писмото неразпечатано в камината.

— Ама че е досадно да се отърваш от собствените си наследници — оплака се тя. — Но до смърт ми омръзна тази постна физиономия в дома ми. Бях сигурна, че още малко и скъпият ми внук Стивън ще ме отрови с арсеник.

— А кого чакаме сега? — весело попита адвокатът.

— Не знам. Бих се радвала да не видя никой от тях, но какво ли не прави човек заради пари!

Щом узна за провала на двамата си по-големи братя, Хенри реши да играе вабанк и изпрати в Ница и двете си деца, близнаците Том и Джудит. Препоръките му бяха прости: никакво казино, никакви увеселения и зорко да следят джобовете си, за да не им подхвърлят нещо.

— Двама сте — рече Хенри, — така че ще ви бъде по-лесно. И в никакъв случай не показвайте, че мислите за парите на баба си!

И близнаците се отправиха на път. Първото писмо, получено от тях, доста озадачи мистър Хенри. Освен другото, в него се съобщаваше, че баба Клариса отлично говори английски и съвсем не е забравила този език.

— И за какво ни баламосваше и ни караше да ѝ пишем на френски? — намръщи се Хенри. — Не разбирам!

Второто писмо, впрочем, го успокои. Том угаждаше на баба си, както можеше. Джудит свиреше на фортепиано и пееше песни, английски и френски. Том беше нарисувал портрет на баба си, с който безбожно я ласкаеше. Клариса беше изхъмкала и се беше изказала в смисъл че са я рисували и по-добри художници и че англичаните изобщо не разбират от изкуство, но след това все пак беше заявила, че младостта трябва да се поощрява.

— Юбер — каза тя на Бланшар — донесете от моята стая зелената ваза... Искам да я подаря на скъпия си внук!

Том се изпъчи. В мечтите си той вече се виждаше собственик на маршалския милион и Джудит му хвърляше ревниви погледи.

Щом погостуваха месец у милата си баба близнаците се застыгаха да си ходят. Всичко вървеше отлично, не ги бяха подмамвали в казиното, не им бяха подхвърляли златни лъжички. А после се разрази катастрофа.

Тази катастрофа прие образа на мъничък слабичък човечец с печално увиснали мустаци, който се яви с непонятна хартийка, която му даваше право да обискира багажа на близнаците. Том протестира, но протестите му не бяха чути. Той се опита да разбере каква е тази работа изобщо, но тъй като говореше френски не много по-добре от леличка Сюзън, човечецът не го разбра.

Освен това той беше много зает да рови в куфара на Том. Внезапно човечецът издаде тържествуващ вик:

— Аха! Ето я и нея!

И извади на бял свят същата онази ваза, която баба Клариса така великодушно беше подарила на своя внук.

— Сър — възмути се Том, — това е подарък! Un cadeau!^[2]

Човечето въздъхна и жалостиво го погледна.

— Мосю, това е старинна китайска нефритова ваза — каза то — и тя струва колкото хубава къща в Ница. Вашата баба заяви, че вазата ѝ

е открадната и това може да сте направили само вие. Много съжалявам, но сте арестувани.

— Но това е подарък! — изстена Джудит.

— Имате ли свидетели? — вдигна вежди човечето. — И освен това, ако това е подарък, защо ѝ е на собствената ви баба да пуска заявление срещу вас?

Но баба Клариса се оказа рядко непоследователна. По нейните думи, тя била щастлива, че са ѝ върнали любимата ваза, която си мислела, че е загубила завинаги. Що се отнася до похитителите, тъй като те са ѝ роднини, тя била съгласна да не завежда дело срещу тях, но при условие че те повече никога няма да я безпокоят.

Разплаканите близнаци бяха качени на влака и след няколко дни си бяха вкъщи. Изслушвайки епопеята с вазата, Хенри плесна с ръце.

— Какъв кошмар! В целия свят няма толкова жестокосърдечна майка!

И, напълно разстроен, той написа на Робърт писмо, заклевайки го да се държи по-далеч от зловредната Клариса.

Робърт би се радвал да последва този съвет, но делата на младшия Уинтърбъри далеч не вървяха блестящо. В желанието си да увеличи своя доход той се беше забъркал в спекулация със съмнителни акции и беше загубил пари. Съзнавайки вината си, Робърт ходеше навъсен като облак, като през цялото това време се терзаше от мисълта, че само на няколкостотин мили от него живее богато собствената му майка, която би могла да му даде каквато и да е сума и да спаси семейството от нищета. Но, съдейки по приема, който беше оказала на племенниците му, Робърт нямаше на какво да разчита.

Той загуби апетит и не спеше нощем, гледайки в тавана. Жена му започна да се тревожи. Той не издържа и ѝ разказа всичко.

— Моята сестра Сюзън и омъжена за юрисконсулта на нашето посолство — каза Мери. — Можем да се опитаме да заемем пари от тях.

— А как ще си върнем дълговете? — мрачно попита Робърт.

Мери се замисли.

— Мей свършено не подхожда за това да моли майка ти за пари — каза тя.

— Свършено — унило потвърди Робърт. Двамата му сина бяха още деца и на тях също не можеше да се разчита.

— Тя е твърде безхитростна — добави жена му.

— И добра — промърмори Робърт като си спомни как дъщеря му се грижеше за намерения в градината таралеж, който си беше счупил лапичката. Лапичката скоро зарасна, а таралежът стана постоянен спътник на Мей и я следваше навсякъде.

— Затова може и да се получи — разсъдително каза Мери.

Робърт подскочи.

— Да я пратя при... при майка ми? За нищо на света!

— Това е последният ни шанс — печално рече Мери. — Ще напиша на Сюзан писмо, тя ще посрещне Мей в Париж. Там Мей ще избере подарък за баба си, нещо за спомен, защото в Литъл Хил не може да се намери нищо подходящо.

— Ще я обвинят в кражба — сърдито каза Робърт. — Или пък ще ѝ дадат скъпа ваза и след това ще кажат, че сама я е взела. Или още нещо ще се случи.

— Ще ѝ разкажем всичко — успокои го Мери. — И ще я предупредим. Тя не ни е много практична, но ни е умна.

По вида на жена си Робърт разбра, че тя вече всичко е решила.

— Ти поне разбираш ли, че всичко това ще се окаже напразно? — попита той. — Моята майка ни е зачеркнала от живота си и цялото ѝ поведение показва, че няма намерение да променя отношението си.

Преди да отвърне, Мери акуратно разглади с длан една гънка на полата си.

— Мисля, че за Мей ще е полезно да отиде до Ница — каза тя. — Твърде много време в Литъл Хил тя прекарва с нейния таралеж, с понито и книжките си.

Мери замълча и продължи:

— В нашето градче всички са твърде добри с нея и мисля, че сега е най-доброто време да разбере, че на света няма само приятели и че хората съвсем не са толкова добри, колкото тя си мисли.

— Ако е само за това... — нерешително започна Робърт.

— Разбира се, ще се радваме, ако ѝ се удаде да направи нещо — отбеляза Мери. — Но ако майка ти откаже, ще се обърнем към сестра ми. А Мей нищо не я заплашва. Най-лошото, което може да ѝ се случи, е да я обвинят в кражба, но тя ще е предупредена, нали така?

В този момент Мери, разбира се, не би могла да предвиди как ще се развият събитията в Ница. В противен случай тя, без съмнение, би

настоявала Мей да си седи вкъщи, да си играе с таралежа и да чете книжки. Но жената на Робърт Уинтърбъри, макар и надарена с превъзходен здрав разум, съвсем не притежаваше пророческа дарба.

И така, Мей изслуша наставленията на родителите си, опакова багажа си и замина за Париж, където се задържа няколко дни у семейство Бенет. По-нататък тя възнамеряваше да пътува с втора класа, но леля Сюзан се възмути и настоя да купят билет за първа класа на „Златната стрела“.

— Ще изпратим телеграма на баба ти, за да могат слугите да те посрещнат на гарата — добави леля Сюзан.

Ако зависеше само от Мей, то тя би предпочела изобщо да не се среща с ексцентричната си баба, от която не чакаше нищо добро. Може би именно затова тя толкова бавно събираше вещите си, че в края на краищата едва не закъсня за влака.

Но всичко беше вече назад и сега тя седеше в бодро потракващия по релсите вагон-ресторант срещу баронеса Корф с нейните загадъчни златисти очи, а млад сервитьор почтително се приближи към тях, за да вземе поръчката им.

[1] Според легендата за Тил Ойленшпигел, когато съзира димящата пепел на жертвите върху кладите, той си спомня за своя изгорен баща и за мъртвата си майка и изрича пословичните думи: „Пепелта на Клаас удря в гърдите ми; аз искам да спася Фландрия!“
Б.пр. ↑

[2] Подарък (фр.) Б.а. ↑

ГЛАВА 5: СЕМЕЕН СКАНДАЛ

— И освен това шабли — каза Амалия, щом изреди поръчката на ястията.

— Та как, казахте, се казва баба Ви? — обърна се тя към девойката.

Изчервена, Мей затъкна кичур коса зад ухото си и повтори името на Клариса.

— Не — със съжаление рече Амалия, — боя се, че не я познавам. А вие какво ще вземете?

Съвсем успокоена, Мей обясни на сервитьора какво именно ще яде. Слушайки я разсеяно, Амалия отбеляза за себе си нелошия ѝ — за англичанка — френски. „Значи, при Клариса идва още една наследница... Е, какво пък!“ И Амалия се обърна към прозореца, за да скрие неволната си усмивка.

Благосклонният читател, разбира се, вече се е досетил, че баронеса Корф не каза истината, или, във всеки случай, не цялата истина за своето познанство с Клариса Фортескю. За ексцентричната дама, която беше купила, без да се пазари, най-скъпата вила в околностите на града, знаеха всички, които поне веднъж са били в Ница, а Амалия идваше тук много често. Слугите, които бяха в течение на всички местни клюки, с удоволствие ѝ преразказваха колоритните подробности около изгонването на Джордж, Стивън и близнаците. Няколко англичани, живеещи постоянно на Ривиерата, даже сключваха облози колко ще се задържат поредните претенденти за наследство.

„А впрочем — добави за себе си Амалия, — това изобщо не ме касае.“ Тя машинално поправи ъгълчето на салфетката около чинията си и започна да се оглежда.

Във вагон-ресторанта по това време нямаше много хора. В ъгъла, недалеч от масата на Амалия и Мей, седяха рижа дама с дълбоко изрязана на гърба тъмночервена рокля и млад контешки облечен брюнет с мустачки. Дамата тихо и оживено говореше нещо на младежа, въртейки в ръка вилицата, а той ѝ се усмихваше в отговор. В

другата редица як господин, на вид крупен пътуващ търговец, изучаваше вестник, докато очакваше поръчката си. В средата на вагона край прозореца седеше цяло семейство: мъж, добродушен усмихнат дребосък, неговата пълна жена с тройна гуша, миловидна гувернантка и две деца, момче и момиче. На Амалия ѝ беше достатъчно да хвърли поглед на физиономията на мъжа, за да си състави представа за живота му: делова хватка, солидно състояние и при това приятен, открит характер, който привлича хората към него, а вероятно, най-вече жените. „При това жена му — помисли си Амалия — със сигурност знае всичко и гледа на лудориите му през пръсти.“ И в този момент забеляза огнения поглед на гувернантката, отправен към работодателя ѝ. Погледът продължи сигурно частица от секундата, но говореше много. „Поразително какви страсти предизвикват понякога най-обикновените хора — помисли си Амалия — На каквото и да е разчитала тази млада жена, тя явно се е излъгала в очакванията си... и сега ще си го изкарва на децата. Да, тъжно, много тъжно.“ Стана ѝ неуютно и се извърна. Веднага ѝ направи впечатление, че Мей е огорчена от нещо.

— Нямам чай — поясни девойката.

— Поръчах бутилка шабли — каза Амалия. — Мисля, че ще ни стигне.

Мей се поколеба. Искаше да каже, че въпреки никога не е пила вино, но нещо в изражението на очите на Амалия ѝ подсказа, че е безсмислено да спори.

„Със сигурност иска да ми каже, че виното не е за нея — помисли си Амалия, от която нищо не можеше да се скрие. — И как само родителите ѝ са се осмелили да пуснат такова дете на път?“

Влакът прогърмя по някакъв мост, търговският пътник бавно обърна страницата на вестника, гувернантката изсъска на момчето: „Помолих ви, Рене, да не пипате солницата без нужда!“ и в този момент във вагон-ресторанта се втурна вихър. Вихърът имаше облик на млада тъмнокоса жена в синя рокля, с решителни очи и рязко очертана уста. Сега тази уста беше стисната, а очите бяха злобно присвити и гледаха към Амалия и Мей.

Дамата в синя рокля, някак си особено потраквайки с токове, мина покрай масите и за миг на изплашената Мей се стори, че тя наистина възнамерява да спре до тях с баронесата. Но непознатата

направи още няколко крачки и надвисна над масата, зад която седяха господинът с мустачките и неговата спътница с откритата червена рокля.

„Да, увехна...“ — смътно помисли Амалия щом видя, как се удължи физиономията на господина с мустачките. Дамата в червена рокля се обърна и пред погледа на присъстващите се разкри гримираното лице на кокотка — просто, доста симпатично и, уви, вече със следи от бурно минало. Тя с недоумение погледна дамата в синьо, но тозчас по лицето ѝ се изписа промяна. Очевидно, прекрасно знаеше кой стои до масата им.

— Теодор — викна дамата в синьо, — вие сте негодник!

Очите ѝ хвърляха мълнии, ръцете ѝ трескаво стискаха чантичката.

— Скъпа... — отрони господинът.

— Не смейте да ме наричате така! — тропна с крак дамата в синьо. — Значи ето какви дела ви принуждават да заминете за Ница! Вие сте мерзавец!

— Моля Ви, Матилда... Вие сте твърде развълнувана — говореше господинът на име Теодор, погледът му разстроено се стрелкаше по вагон-ресторанта, броейки свидетелите на позора му. — Това... това е случайна среща... Тя нищо не означава, уверявам Ви!

Търговският пътник надникна иззад вестника си, изсумтя и напълно се скри зад него. Гувернантката отровно се усмихваше, по лицата на мъжа и жената беше изписано любопитство, а децата бяха застинали на място, нищо неразбиращи, но чувстващи, че става нещо невиджано. Има си хас, та нали бяха станали свидетели на истинска сцена!

— Нищо не означава, така ли? — възмути се дамата, повишавайки тон. — Вие с тази особа пътувате в едно купе!

И тя направи опит да изпепели с поглед рижата разрушителка на бракове, но на дамата в червено и окоето ѝ не мигна. Съдейки по всичко, на самата разрушителка никак не ѝ липсваше огън.

— Матилда! Умолявам ви... Всичко ще ви обясня!

— Драги Теодор — с безгранично презрение промълви дамата, — на мен вече ми стига! И ще разговаряте не с мен, а с баща ми! Надявам се, че ще успеете да му обясните за какви делови преговори сте платил за най-добрия хотел в Ница... с изглед към морето!

— Матилда, незабавно престанете!

Жената може да хване натясно мъжа, но не задълго. Току-що Теодор беше мъртвешки блед и мъкнаше жалки оправдания, но ето че очите му светнаха заплашително и той се преобрази.

— Ако ви харесва да се позорите с този цирк, аз нямам намерение да участвам в него! — той хвърли салфетката на масата и стана.

— Аз ви позоря вас? — възмути се Матилда. — А вие, Теодор? Вие какво правите с мен? С какво съм заслужила такова отношение, с какво?

В гласа ѝ прозвънтя мъка. Амалия се намръщи. Семейният скандал все повече я отвращаваше.

— Матилда, гледат ни — вече по-тихо каза Теодор.

— Нека ни гледат! Все ми е едно! Защо не се безпокояхте порано, когато ви гледаха заедно с тази твар?

Изглежда, рижата реши сериозно да се обиди.

— Колко сте любезна, госпожо графиньо — каза тя с усмивка. — Но ако е така, как тогава да наречем човек, който разорява друг човек, за да го застави да се ожени?

— Какви ги дрънкате! — възмути се Матилда. Но пламенността ѝ забележимо намаля.

— Като че ли не знаете — отсече рижата, гледайки я право в очите. — Ако не бяха ходовете на вашия баща, Теодор никога нямаше да стане ваш съпруг! И няма какво да говорите за любов, госпожо. Седни, Теодор! Още не са ни донесли десерта. А тая да креци, колкото си иска, щом ѝ харесва да става за посмешище.

Теодор погледна любовницата си и бавно седна на мястото си. По скулите на Матилда избиха червени петна.

— Теодор! Няма да оставя нещата така! Ще съжаляваш!

— Като че ли вече не съжалявам — още от деня на сватбата!

Съдейки по всичко, Теодор беше достигнал до онази опасна точка, когато вече беше готов да изкаже всичко, което му се беше насъбрало на душата, и това стресна съпругата му повече от оскърблението.

— Не смей да говориш така! — възмути се младата жена. — Не смей, чуваш ли? Или ще разкажа всичко на баща ми!

— Стига, Матилда — прекъсна я съпругът ѝ със скучаеща гримаса. — Искаш ли още на следващата гара да му изпратя телеграма? „Почивам в Ница с приятелка, желая ви същото. Зет ви.“ Че то твоят баща ще си докара някой удар — и ден свободен няма.

— Ах, ето за какво мечтаеш ти! — викна Матилда. — Да умре! А може би искаш и аз да умра? Кажи, де! Искаш, нали?

И в този момент Мей чу думи, от които ѝ спря дъха.

— Да — спокойно отвърна Теодор, гледайки жена си в лицето и разкривил уста в недобра усмивка. — Напълно би ме устроило, ако паднеш под този влак.

Той се наведе през масата и изсъска:

— Сега доволна ли си?

Матилда се дръпна, задавено изхлипа, стисна чантичката си, все едно в нея се намираще спасението ѝ, и хукна навън. Тя тичаше като сляпа, наклонила глава, и по пътя си се натъкна на ръба на масата, край която седяха Амалия и Мей.

— Полека, госпожо — сухо каза баронесата, подхващайки стоящата на масата вазичка, която едва не падна от сблъсъка.

Без да отвърне нищо, Матилда избяга от вагона. Вратата се захлопна с рязък удар.

ГЛАВА 6: ВИК В НОЩТА

Ако на англичанин му се случи да стане свидетел на скандал, той непременно ще се опита да се превърне в стълб, шкаф или стол или в нещо също така дървено и неодушевено. Сърцата ще се разбият, съдбите на хората вече никога няма да бъдат същите и в този момент англичанинът ще се оживи, ще се обърне към вас и учтиво ще Ви каже нещо от сорта на: „Времето днес е чудесно, нали?“

Мей с всички сили се опитваше да не показва, че е чула и видяла станалото. От нейна гледна точка, това изискваше приличието, но душата ѝ се разкъсваше между любопитството, негодуванието и съчувствието. Честно казано, тя за пръв път в живота си изобщо виждаше семейна разпра, защото родителите ѝ живееха в мир и съгласие, а техните съседи и познати бяха — или поне изглеждаха — порядъчни до отвращение. И младата Мей сега се чувстваше като Ливингстън, стъпващ за пръв път в дебри, гъмжащи от невидими чудовища. В този момент до нея достигнаха думите на Амалия.

— Скандалът е като игра на карти — замислено отбеляза баронесата. — Играете ли карти, мис Мей?

Малко шокирана от сравнението, Мей призна, че понякога играе с братята си, но на шега. Амалия кимна.

— Може да се каже, че скандалът в отношенията е нещо като основен залог и той трябва да се разиграва, на първо място, хладнокръвно, а на второ — умело, когато държите всички козове. Ако нямате нищо, освен шестици и съмнителни ниски бои, то по-добре е да се въздържите. Иначе резултатът неминуемо ще е такъв, какъвто наблюдавахме.

— Вие се шегувате? — недоверчиво попита Мей, хвърляйки поглед към съседната масичка.

Теодор и рижата му спътница разговаряха тихо, все едно нищо не е станало, смееха се и си ядяха десерта. Търговският пътник, на когото бяха донесли поръчката, от време на време ги поглеждаше и се усмихваше на себе си. Децата възхитено гледаха гърба на рижата дама,

белеещ се в разреза на разголената ѝ рокля. Появиха се още няколко пътници и седнаха край свободните масички.

— Съвсем не — отвърна Амалия. — Какво видяхме? Дама хваща мъжа си с любовница във влака. Това не е асо коз, но при умело разиграване би могло да стане. За какво ѝ беше да губи контрол над себе си и да разиграе всичко толкова отвратително зле, че да претърпи пълно поражение и да чуе от съпруга си, че той мечтае да овдолее час по-скоро?

— Според мен, той е просто негодник — пламенно рече Мей.

Амалия се усмихна.

— Скъпа мис Уинтърбъри — каза тя, — аз рядко давам съвети, но този път все пак ще рискувам. Не искайте от хората повече от това, което са склонни да дадат, особено ако тези хора са ви напълно непознати. От сътворението на света мъжете мамят жените си, а жените — мъжете си, и това съвсем не е най-лошото, което може да ви се случи в живота. Смъртта на близките, болестите на децата, природните катаклизми — всички те са къде по-трагични и по-страшни от факта дали Джон е бил верен на Мери или обратното. Има само едно средство да привържеш човек към себе си: неговата собствена добра воля. Ако тази воля я няма, няма да ви спасят никакви клетви пред олтара.

Мей се изчерви и глътна наведнъж шаблолото си. Тя беше максималистка по природа и за нея всичко, което не беше бяло, беше черно.

— Все едно — упорито рече девойката, — не смятам, че е хубаво да предаваш близките си. А това... — гласът ѝ трепна — си е просто предателство.

— Когато пораснете, ще разберете: често няма на света по-далечни хора от близките — меко каза Амалия.

Мей се сети за баба си и замлъкна.

— Разбирам, че не е моя работа — отново заговори тя след няколко минути, ровейки с вилицата в чинията си. — Просто много ми е жал за нея.

— За кого? — попита Амалия.

— Ами... За дамата в синьо — порозовя Мей.

— Защо? — безмилостно попита Амалия. — Защото не е стара и носи красива рокля от Жана Пакен^[1]? Ами ако беше на петдесет

години и лошо облечена?

Мей се нацупи.

— Не мога да разсъждавам за нещо, което го няма. Това, което той й каза, е просто ужасно!

— Мислите, че е способен наистина да я блъсне под влака? — усмихна се Амалия. — Не, мис Мей. У хората, които много говорят, всичко се изчерпва с говоренето. Просто беше ядосан и каза нещо, за което вече съжалява. Защото наистина прекали.

Мей се умисли.

— И какво ще стане сега? — плахо попита тя. — Имам предвид, с тях... занапред? Как ще живеят с това?

Амалия сви рамене.

— Нямам понятие. Едва ли ще се стигне до развод, защото е много сложно и все пак твърде публично. Значи, ще се помирят и някак си, както удачно се беше изразил един белетрист, „ще влачат съвместното си съществуване.“

Мей гръсна глава и машинално отпи още шабли. Виното се оказа невероятно вкусно и точно охладено.

— Аз не бих простила такова нещо — решително заяви тя.

— Не мисля, че някога ще ви се наложи да правите такъв избор — безметежно отвърна баронесата. — Уверена съм, че изобщо няма да свържете съдбата си с човек, от когото може да чуете подобно нещо.

— Защо мислите така? — бързо попита Мей. — Та вие съвсем не ме познавате, милейди.

Още задавайки въпроса, тя със закъснение съобрази, че той излезе не точно дързък, но с намек на предизвикателство, и бързо остави чашата си. „Навярно, за всичко е виновно френското вино... И какво ме прихваща? Обсъждаме хора в тяхно присъствие, ох, да ме беше видяла сега леля Сюзан! Мей Уинтърбъри, държиш се неприлично. Веднага трябва да отклониш разговора на друга тема, например, какво е сега времето в Ница...“

— Според мен, вие сте много благоразумна — отбеляза Амалия в отговор на въпроса на Мей. — Греша ли?

И какво да отговори сега? Да каже „не, милейди, аз съвсем не съм благоразумна“? А ако каже „да“, ще се получи, че хвали сама себе си, което също не е добре.

Мей се улови, че се чувства като охлюв, когато са измъкнали от уютната му черупка. Щеше ѝ се да се вмъкне обратно — и в същото време ѝ се искаше Амалия пак да каже нещо такова, а това значеше, че не трябва да бърза с вмъкването. „И защо имам усещането, че я познавам от много години? — размишляваше Мей. — В края на краищата, ние сме само случайни спътнички, утре влакът ще пристигне в Ница, ще се разделим и никога повече няма да я видя...“

И тя искрено се огорчи. Ужасно ѝ харесваше Амалия и, честно казано, не би имала нищо против да има именно такава по-голяма сестра — умна, великодушна и щедра.

Когато се връщаха от вагон-ресторанта в купето, те се сблъскаха в коридора с дамата в синьо, която се казваше Матилда. Очите ѝ бяха червени, изглежда, беше плакала. Матилда хвърли поглед на Амалия и нейната спътница и се извърна, очевидно, спомняйки си, че те бяха присъствали на нейното унижение.

В купе номер седем беше прохладно. Влизайки, първата работа на Амалия беше да затвори прозореца.

— Скоро ще стане много по-топло и ще можем да си легнем — каза тя с усмивка. — Утре сутрин ще сме в Ница.

— А няма ли да пропуснем гарата? — разтревожи се Мей.

— Не, кондукторът ще ни събуди.

Остатъкът от деня някак си се разми в паметта на Мей — може би ѝ се отразяваше това, че за пръв път в живота си беше пила вино, а може би просто беше изморена. Колелата тракат по релсите — почукването става по-рязко и по-силно, значи, минават по мост — глухото почукване означава, че минават през тунел — а ето го и нейният таралеж Джек, тича, ситнейки с лапички, и в следващия момент вече не е Джек, а сервитьорът от вагон-ресторанта, но с ушички като на таралеж, и в лапичката му има бутилка шабли, но щом се заглежда, Мей вижда, че това съвсем не е вино, а флаконче парфюм.

— Най-доброто вино! — жизнерадостно я уверява Джек, като отново се превръща в таралеж и неочаквано вагон-ресторантът се скрива от очите така бързо, както това се случва само насън.

— А-а-а!

Мей отвори очи.

... катастр...

... бельо!

... дерайлирахме...

Зад прозореца се виждаше гъста като мастило тъмнина. Никой не крещеше, не викаше за помощ, накратко, нямаше никакви признаци за железопътна катастрофа. Мей въздъхна с облекчение.

— Какво става? — попита баронеса Корф на руски, без да отваря очи.

— Какво? — плахо попита Мей. — Извинете, милейди... Стори ми се, че някой викаше. Събудих ли ви?

Амалия не започна да уточнява, че спи леко и също се е събудила от вика в коридора, а само каза:

— Може би някой се нуждае от помощ? Ще ида да погледна.

Тя стана и откряна вратата.

В приглушената светлина на лампите видя позната фигура в синя рокля.

— Случило ли се е нещо, госпожо? — много вежливо попита Амалия. — Счу ни се някакъв вик.

Матилда се обърна. На лицето на младата жена беше изписано възмущение, но тя се опита да се усмихне.

— Извинете, госпожо — каза тя, — сигурно всичко е от нерви. Не обичам влакове, а този път ми се присъни нещо съвсем нелепо. Сигурно заради... — и замлъкна.

— Извинете любопитството ми — рече Амалия. Поколеба се и добави — И... лека нощ. Утре ще бъде нов ден и всичко някак си ще се нареди.

Матилда тъжно се усмихна.

— Да — каза тя, — само на това се надявам. Лека нощ, госпожо.

Тя кимна на Амалия и се скри в купето си.

Щом баронесата затвори вратата, тя видя, че Мей се е приповдигнала на лакът и я гледа въпросително.

— Тя ли беше? — попита Мей с драматичен шепот. — Какво ѝ е?

— Каза, че ѝ се е присънил кошмар — промърмори Амалия, скривайки се под завивките. — Спете, Мей. До Ница е още далеч.

Мей искаше да зададе още хиляди въпроси за Матилда, за чиято съдба много се тревожеше, но по лицето на Амалия разбра, че не ѝ се говори. Девојката въздъхна, дръпна нагоре одеялото и затвори очи. „Златната стрела“ тържествено разсичаше нощта.

[1] Жана Пакен — известна френска моделиерка. Б.а. ↑

ГЛАВА 7: ГОСПОЖИЦАТА И ЧУДОВИЩЕТО

Белият локомотив със златна стрела отстрани се гмурна под свода на главната гара на Ница, засъска като приказен дракон, изскърца с всичките си бутала и замря до перона.

Мей погледна през прозореца и не видя нищо, освен сплетени релси и железопътен работник, който си вървеше по пътя, държейки под мишница бутилка с мляко. Той не обърна абсолютно никакво внимание на елегантния експрес и, разбира се, даже не подозираше за съществуването на Мей.

„Ах, какво ли ме чака занапред?“ — стъписано си помисли бедната девойка.

Тя забеляза, че баронеса Корф кой знае защо се мръщи, и предположи, че на Амалия също не ѝ се иска много да бъде в Ница. По странен начин това обстоятелство одобри Мей.

— Прощавайте — каза Амалия. — Желая ви всичко най-хубаво.

Мей така се разстрои, че успя само да отрони:

— Довиждане... надявам се да се видим пак...

Но Амалия не я слушаше и забърза към изхода. Внезапно Мей я обхвана такова чувство за самота, все едно не беше в препълнения с хора „Златната стрела“ и в центъра на един от най-известните европейски градове, а на далечна, далечна планета, където нямаше никой, освен нея самата.

Тя бавно излезе след баронесата, машинално опипвайки в чантичката си багажната квитанция, и почти веднага видя жива и невредима дамата в синьо, която казваше на носачите да разтоварят куфара ѝ от купето. Матилда хвърли хладен поглед на девойката и се извърна.

— И по-внимателно с куфара — рече тя на носачите.

„Леличка Сюзан каза, че ще изпрати телеграма да ме посрещнат... Ами ако не ме посрещнат? Какво ще правя тогава?“

Мей започна да се озърта, опитвайки се да определи кой от стоящите на перона би могъл да е посрещачът ѝ. Нямаше много народ

— през септември от Ница повече заминават, отколкото пристигат. Някакъв офицер, който неловко държеше сгъната ръката си, очевидно, след раняване, дама с малко смешно кученце, носачи...

— Мадмоазел Уинтърбъри!

Именно така, с ударение на последната сричка.

Мей онемя, а нахалникът съвсем се приближи и повтори:

— Мадмоазел Уинтърбъри!

Това беше мръсен дрипльо с усмивка до ушите, облечен като работник, тъмнокос, къдрокос, с каскет — с каскет! — накривен над дясната вежда. Очи, впрочем, небесносини. На носа му се мъдреше петно от сажди, появило се неизвестно откъде.

— Аз съм — промълви Мей.

Нахалникът спя да се озърта, търсейки сред пътниците непознатата му мадмоазел Уинтърбъри, и без всякакво стеснение се взря в нея.

— Вие ли пристигате при мадмоазел Клариса? Тя ви очаква.

Вестта, че я очаква гладен леопард или тигър, не можеше по-силно да обезкуражи Мей.

— Кой сте вие? — окончателно разстроена попита тя.

— Аз съм Кристиан — обяви дрипльото така, като че ли това обясняваше нещо. — Къде са ви нещата?

Той стоеше пред Мей с ръце зад гърба си. Неохотно Мей си призна, че два куфара са в купето, а останалите четири...

— Давайте тука квитанцията — каза Кристиан и протегна ръка. — Ей, Робер! — той подсвирна на носача и му връчи квитанцията. — Тичай за багажа на мадмоазел, и по-бързичко! Кое купе? — попита той Мей.

— Седмо, то е...

Но дрипльото вече се беше отдалечил.

Мей почувства, че събитията окончателно излизат изпод контрол. Въображението ѝ рисуваше картини как тя, обрана от съучастниците на собствената си баба (със сигурност, негодници, каквито светът не е виждал), ще остане на перона без скъпоценните си куфари, включително този, с който прадядо ѝ по майчина линия беше преследвал Наполеон из цяла Европа, от Португалия до Белгия. Докато даваше на Мей тази очукана историческа реликва, майка ѝ дълбокомислено беше отбелязала:

— Щом навремето си не се е счупил, то със сигурност и сега ще ти послужи.

И, погалвайки с ръка куфара, с въздишка беше добавила:

— Пази го, Мей!

А сега тя е съвсем близо до това да загуби и скъпоценния куфар на дядо си, и куфарчето с монограма, и куфара, купен специално за нейното пътуване, който тя успя да одраска още първия ден, и...

— Ето — обяви негодник номер едно, материализирайки се до нея с куфарите от купето й. — Робер!

Предполагаемият негодник номер две вече беше донесъл вещите от багажния вагон. Този носач не беше така ловък като парижкия си колега и едва се оправяше. Впрочем, какво има да се обяснява — провинцията си е провинция.

— Да тръгваме, мадмоазел — каза Кристиан. — Екипажът ни чака!

— А ние... с карета ли ще пътуваме? — неуверено попита Мей.

— Може и така да се каже — усмихна се Кристиан.

Събитията отново подхванаха Мей и я повлякоха със себе си. Почти без да се съпротивлява, тя вървеше след Кристиан и Робер, които мъкнеха багажа й. На тясна уличка край гарата пред нея се появи то.

То имаше четири дървени колела, осите между които бяха боядисани в червено, две редици предизвикателно жълти кожени седалки и червена колонка отпред, от която стърчеше малко колело с неизвестно предназначение. Под колонката над колелата се виждаше дълга черна металическа кутийка и беше също така непонятно за какво е нужна пък тя. Към жълто-червено-черното чудовище не се прилагаха никакви коне.

— Вие сега ще седнете отзад — разпореди се Кристиан, — а куфарите ще ги поставя отпред, до мен.

— Какво е това? — с разтреперан глас попита Мей.

— Това е автомобил — обясни широко ухилен проклетият дрипльо. — Някои предпочитат да го наричат локомобил, защото двигателят му е парен, но според мен и автомобил е добре. Не сте ли съгласна?

Мей погледна дрипльото, погледна застиналия в мълчание Робер, който, съдейки по лукавата му усмивка, тихо се наслаждаваше на

ставащото, и разбра, че е дошъл последният ѝ час. Тя отлично помнеше какви разговори се водеха в Литъл Хил, след като на жената на един местен богаташ ѝ беше хрумнало да се повози на автомобила на някакъв неин братовчед от Лондон. Тогава автомобилът се беше озовал в канавката, жената на богаташа се беше отървала със счупена ръка, а викарият изнесе зарадвала се на шумен успех проповед за суетата на така наречения прогрес, към който се стремят някои незрели души.

— Къде отивате, мадмоазел? — изненада се Кристиан, щом видя как Мей бавно, но сигурно отстъпва заднешком по посока на гарата.

— Аз... аз току-що си спомних — излъга Мей. — Забравих нещо! Да, забравих нещо! Ей сега ще се върна!

И вече без да се крие, почти бегом хукна назад. Щом се изгуби от поглед, двамата негодници се спогледаха и избухнаха в смях.

— Според мен, тя за пръв път в живота си вижда автомобил — каза Робер. — Да качвам ли куфарите?

— Ами ако не се върне? — Кристиан спря да се смее. — Разбира се, това не е хубаво, но... каква физиономия направи само!

И те отново започнаха най-безсрамно да се надсмиват над бедната Мей.

Щом се оказа на достатъчно разстояние от страшното жълто-червено-черно чудовище, Мей намали ход и се опомни. Трябваше незабавно да предприеме нещо, но какво?

Да каже с най-учтив тон: „Благодаря ви, сър, но аз ще пътувам отделно“ — и да вземе такси? Но за беда точно сега нито едно такси не се виждаше наоколо. Освен това, Мей си спомни, че във Франция изобщо няма таксите, само обикновени карети.

Да се обърне към полицията? Но нима в пътуването с автомобил има криминален елемент? И от какво, собствено, да се оплаче?

Или пък най-добре да махне с ръка на Ница, на баба си, на парното чудовище, да си купи обратен билет и да бяга презглава, без да спира, до самия Литъл Хил?

Обмисляйки всичко това, Мей разбра, че последната мисъл ѝ харесва най-много. Но в следващия миг видя пред себе си люляково палто и се сети кой може да я спаси.

— Милейди! Ама... Амалия! Госпожо баронесо!

И тя се хвърли към спътничката си, която стоеше край гиздава карета със сгъваем покрив — истинска карета, с истински коне, с истински кочияш, чиято външност беше все едно половин век беше служил в най-добрите домове и най-добър от тях беше този на баронеса Корф.

Амалия се обърна. Щом видя лицето на Мей, тя си помисли дали пък в живота на девойката не се е случило нещо страшно. Например, на баба ѝ Клариса дотолкова да са ѝ омръзнали посещенията на неканените ѝ наследници, че да е завещала цялото си състояние на изследователите на полярните морета, а тя самата да се е хвърлила под „Златната стрела“ точно в деня на пристигането на внучката си в Ница.

— Госпожо баронесо — измънка Мей, гледайки я умоляващо, — може ли да дойда с вас?

— Нима не ви посрещнаха на гарата? — вдигна вежди Амалия.

— Посрещнаха ме, но... — Мей се смути. — Това е ужасно! Не мога да тръгна с него!

— С какво?

— На това... без коне... — Мей се опита да си спомни сложната дума и най-сетне изтърси: — На автомобила!

Амалия въздъхна.

— Баба ви е изпратила да ви вземе автомобил? — попита тя напълно спокойно, все едно в този факт нямаше нищо особено.

— Да.

— И защо да не можете да пътувате с него?

Долната устна на Мей обидено трепна.

— Страх ме е — едва не плачейки, призна тя. — Аз изобщо никога не съм пътувала с автомобил! Даже не съм виждала...

Девойката беше готова да зариде. Амалия внимателно я погледна и въздъхна.

— Емилиен!

— Да, госпожо баронесо? — почтително се отзова кочияшът.

— Изчакай ме, ей сега ще се върна. Става ли?

И тя взе Мей под ръка и я поведе със себе си.

Мей се ободри. Ама разбира се, сега госпожа баронесата ще постави на място нахалника, ще се разпорежи да откарат куфарите при баба ѝ с чудовището, а самата тя ще откара Мей дотам в своята

чудесна карета. Кой знае защо, Мей не допускаше изобщо в мислите си, че някой може да не подчини на спътницата ѝ.

И наистина, щом само видя Амалия, нахалникът с каскета млъкна и почтително се изпъна, докато я изпиваше с очи. Неговият приятел, носачът, също замълча и се сви.

— Струва ми се, че това е „Мение“ — каза Амалия, гледайки жълто-червено-черното чудовище без всякакъв трепет, заради което Мей я зауважава още повече. — Хубава кола.

Кристиан смирено потвърди, че е така.

— По-рано карах „Дион-Бутон“ — каза той. — По-хубава е от „Панар-Левасор“, пък и в „Панар“ има по-малко място. Макар че всички модели според мен са хубави. Да вземем например „Бенц“^[1]...

— Виждам, че разбирате от автомобили — отбеляза Амалия. — Вие ли ще ни возите?

Кристиан не отрече.

— Нас? — смотолеви Мей.

— Ще ви съпровожда до вилата на баба Ви — обяви Амалия, — а по-нататък ще продължи с Емилиен. Мосю!

И тя протегна монета на носача.

— Бъдете така любезен, на съседната улица ме чака моят кочияш, Емилиен. Кажете му просто да кара след нас.

— А може би... — изписка Мей.

— Никакво може би — твърдо отговори Амалия. — Ще пътуваме заедно.

В тона ѝ имаше нещо, което накара Мей да разбере, че е безполезно да спори. Кристиан подаде ръка на Амалия, за да ѝ помогне да се качи в автомобила, а след това настани и треперещата Мей. Дамите се оказаха на задната седалка, а шофьорът и куфарите на Мей — на предната. Дойде Емилиен, огледа жълто-червено-черното чудовище и изразително поклати глава, все едно недоумяваше как такова нещо може изобщо да се движи. Мей също не разбираше как. Дълбоко в душата си тя най-много искаше отвратителното чудовище да се счупи и те да се преместят в каретата. Това обаче не се случи.

[1] Марки автомобили от 90-те години на XIX век, по-голямата част от които остава в историята. Б.а. ↑

ГЛАВА 8: ИЗЧЕЗНАЛАТА РЪКАВИЦА

Бах, пих, чпих!

Грррр!

Мей подскочи на седалката и за всеки случай се вкопчи по-здраво за баронеса Корф.

Върналият се Робер подложи рамо и тикна чудовището отзад. Шофьорът хвана колелото — онова отпред — и започна да натиска с крак някакви педали, които Мей видя чак сега. И автомобилът тръгна.

Той се движеше сам, без коне, изпускайки облаци дим. Един от конете на Емилиен кихна и недоволно отметна глава.

По улицата тичаха момчета. Щом видяха колата, те започнаха да махат с ръце и да викат „ура“, а след това хукнаха след нея. На най-смелото това се видя малко и то пресече пътя пред самия нос на пъхтящото чудовище.

Шофьорът се усмихна и натисна някакъв клаксон, който издаде рев на разярен слон. От изненада Мей едва не падна от седалката и още по-здраво се улови за Амалия.

— Това е нещо като предупредителен сигнал — поясни шофьорът, обръщайки се към дамите.

— По-добре си гледайте пътя, младежо — посъветва го Амалия.

Не без труд ѝ се удаде да освободи ръката си от упоритите пръстчета на Мей, но в този момент пред автопътешествениците се изпречи старо кюре, което замислено пресичаше пътя. Шофьорът изсвири два пъти така, че на Мей ѝ писнаха ушите, и тя отново се вкопчи в Амалия.

— Малко е глухичък — виновато обясни Кристиан.

Кюрето вдигна глава, погледна автомобила без особен интерес и помахна на шофьора, след което си продължи по пътя и се скри зад вратата на църквата.

„Какъв странен град! — мислеше Мей, друсайки се на седалката до Амалия. — И какви странни хора живеят тук! Ако нашият викарий

в Литъл Хил беше видял такъв автомобил, сигурно щеше да умре от страх.“

— В пътуването с автомобил няма нищо особено, уверявам ви — отбеляза Амалия. — Виж, да летиш, е съвсем друго нещо, но и с полетите може да се свикне.

Мей тихо изписка от ужас и отново се хвана с две ръце за ръкава на баронесата.

— А вие някога летели ли сте, госпожо? — извика шофьорът през шума на двигателя.

— С балон и с дирижабъл — отвърна Амалия.

— И как е? — с треперещ гласец попита Мей.

— Да се откъснеш от земята и да се носиш над нея? — блеснаха очите на Амалия. — Възхитително!

— Между другото — съобщи Кристиан с широка усмивка — аз мога да управлявам балон.

Мей позеленя.

— Това е прекрасно — сериозно отвърна Амалия и заговорнически се усмихна на девойката. — Ако някой път решим да се разходим, ще ви имаме предвид. Само че не мисля, Мей, че баба ви има собствен балон.

„И слава Богу!“ — бегло си помисли Мей.

Наоколо се мяркаха палми, цветя, плодни дръвчета. После пътешествениците свърнаха и потеглиха край морето. То беше синьо, синьо и съвсем не приличаше на Ла Манша, който дори при хубаво време има стоманен оттенък.

По друго време Мей искрено би се възхитила на красотата на обкръжаващата я природа, но сега все още се намираше под властта на опасенията си и не се чувстваше съвсем уверено. Моторът на „Мение“ пъхтеше, бръмчеше, сумтеше и звучеше все едно безспирно сипе на моторния си език неизвестни за хората ругатни. Ето защо Мей предпочиташе да се държи по-близо до Амалия. Кой знае защо ѝ се струваше, че край баронесата не може да се случи нищо лошо.

— Още много ли остава? — попита шофьора Амалия.

— Няколко минути, госпожо — отзова се той и в този момент автомобилът спря.

Моторът се задави в кашлица и замлъкна. Емилиен, който караше зад тях, задържа конете.

— Така си и знаех — каза той и поклати глава. — Тези неща винаги се чупят в най-неподходящия момент.

Шофьорът сърдито се изпъчи.

— И кой го казва! Като че ли конете не могат, например, да се разбеснеят или да понесат каретата.

— Затова пък — парира Емилиен, смъртно обиден — няма да застанат насред пътя като магарета и ни напред, ни назад.

— А освен това конете ви могат да умрат — закачи го шофьорът. — И какво ще правите тогава?

— Докато аз управлявам каретата на госпожа баронесата — тържествено обяви Емилиен, — това е невъзможно!

— Но все някога ще умрат, нали? — настояваше шофьорът. — Техниката се чупи, конете умират и в това няма нищо особено.

Докато говореше, той се озърташе към Амалия, все едно очакваше, че тя ще изкаже мнението си, но баронесата мълчеше.

Мей се огледа. От едната ѝ страна имаше планини, от другата — море, а отгоре се беше разположило слънцето и светеше не по английски оскъдно и даже не по парижки ласкаво, а щедро и разточително, както се полага на едно примерно слънце на Лазурния бряг. Мей почувства, че ѝ става горещо, и забеляза, че Амалия също разкопчава палтото си. От джоба му изпадна ръкавица в люляков цвят и Мей бързо я вдигна — толкова бързо, че удари челото си в някакво противно желязо. Девойка сподавено изохка.

— Ударихте ли се? — обезпокои се Амалия.

— Не — геройски отвърна Мей, макар че чак сълзи избиха в очите ѝ.

— Разбира се, че се ударихте — възрази Амалия. — Не трябваше да го правите. Все едно, втората ръкавица се дяна някъде.

— Аз губя ръкавици през цялото време — призна Мей.

— А аз никога нищо не губя — отвърна баронесата с метална нотка в гласа си. — Направо не мога да разбера къде може да е изчезнала.

— Сигурно ще се намери — несмело предположи Мей. — Ако не сте я оставили в купето.

Амалия поклати глава.

— Не. Гледах, нямаше нищо.

„Значи ето защо се е мръщила!“ — помисли Мей.

— Може би — продължи тя — ръкавицата е излетяла през прозореца, когато го отворихме и излязохме? Ужасно е обидно, разбира се, но... нали би могло да се случи.

— Изглежда, това е най-правдоподобното обяснение — въздъхна Амалия. — Но нямаше никакво право да постъпва така.

Тонът на младата жена беше сериозен, но очите ѝ се усмихваха и Мей разбра, че нейната позната съвсем не взема навътре загубата си.

През това време шофьорът се занимаваше с черното сандъче отпред на колата, след това по някаква причина се пъкна под нея, а когато се измъкна оттам, видът му навяваше мисли за коминочистач, на когото е хрумнала палавата мисъл да се изкъпе в мастило. Изваждайки от джоба си голяма кърпа, той изтри лицето и ръцете си.

— Готово — доложи той с широка усмивка, — може да тръгваме. „Никога повече няма да се кача в автомобил“ — потръпна Мей.

Бах, пих, чпих!

Грррр!

И така те се добраха до потъналата в цветя и зеленина вила „Маршал“, в която живееше Клариса Фортескю, Уинтърбъри по мъж, бивша недостойна съпруга, а понастоящем напълно достойна милионерка.

— Не! — горещо възкликна Мей. — Вие не можете да ме изоставите!

— Че защо? — развеселено попита Амалия. — Доставих ви до мястото цяла и невредима. Сега вече знаете, че да се возиш на автомобил съвсем не е така страшно и за мен е време да ви оставя.

Но Мей настояваше. Тя не може да пусне милейди, която е била така добра с нея. Ужасно ѝ е неловко да се прощава с госпожа баронесата пред вратата. Може би тя все пак ще влезе в къщата? Мей ще бъде щастлива да я представи на баба си!

През това време, докато пред вратите на вила „Маршал“ се развиваше тази вълнуваща дискусия, на терасата на вила „Егмонт“, разположена през пътя, двама флегматични рижи джентълмени с типично британски вид обсъждаха новодошлите при съседите гости. И двамата джентълмени имаха славно военно минало, само че единият — мистър Роджър Барнаби — беше служил в сухопътните войски и

беше полковник в оставка, а другият — мистър Филип Картрайт — беше дослужил във флота до чин капитан.

— Струва ми се, че мадам Клариса пак има гости — доложи Барнаби.

— Подайте ми морския бинокъл — лаконично се разпореди мистър Картрайт.

Следващите няколко минути преминаха в пълно мълчание. За това време вратите на вилата се отвориха, пропуснаха автомобилът и каретата и пак се затвориха.

— На мен лично и без бинокъл всичко ми е ясно — заяви полковник Барнаби. — Решили са да пуснат в ход тежката артилерия.

— Имате предвид младата дама ли? — осведоми се капитан Картрайт. — Тази в люляковото е баронеса Корф и тя не е наследница. Ако искате да знаете моето мнение, то не мисля, че този опит за абордаж ще има успех.

— Струва ми се, че в края на краищата ще принудят старата дама да капитулира — продължи полковникът.

— Нищо подобно, ще им избяга с вдигнати платна — възрази капитанът.

— Искате ли да се обзаложим? — запали се полковникът.

Картрайт въздъхна.

— Драги Роджър, вие вече загубихте от мен толкова, колкото струва хубава яхта.

— Значи, ще загубя още една — не му остана дължен полковникът.

— Добре — предаде се капитанът. — Залагам 30 лири на това, че току-що пристигналата наследница скоро ще получи пробойна под ватерлинията и ще потъне, също като предшествениците си.

— Става — тържествено се съгласи полковникът и двамата джентълмени скрепиха облога с ръкостискане. — Лично аз залагам, че под кръстосания огън на бабата все пак ще ѝ се наложи да отстъпи.

— Какво пък, ще поживеем — ще видим — флегматично заключи капитан Картрайт.

Докато на терасата на „Егмонт“ вървеше този безобразен разговор, жълто-червено-черното чудовище успя да закара двете жени до входа и спря със скърцане. Кристиан скочи навън и им помогна да слязат, подавайки ръка първо на Амалия, а после и на Мей.

Голямата къща, боядисана в розово, все едно дълго се беше колебала дали да бъде просто вила или все пак да бъде дворец, и в края на краищата беше решила, че дворец е по-почетно. След това тя, а вероятно строилният я архитект беше започнал да размишлява какъв именно дворец се кани да издигне и така и не беше стигнал до никакво решение. В резултат имаше и бели коринтски колони, и средновековни зъбчати кулички, и — за всеки случай — готически водоливници, изобразяващи дракони. След което създателите на къщата явно бяха решили, че са направили достатъчно за този шедьовър.

Лехите бяха потънали в рози, тук и там се виждаха декоративни вази, амури, психеи и увити в бръшлян беседки, а по полянката бродеше, свил опашка, сърдит малък паун, който от време на време си мърмореше под носа нещо на паунски език.

От къщата излезе лакей и с поклон покани гостите да го последват.

В този миг Мей се хвана, че мисли как много ѝ се иска да се скрие зад гърба на Амалия, а може би даже да остане в боботещото чудовище на пътя между планините и морето, и то за по-дълго време. Но нямаше какво да се прави и тя влезе.

Те минаха през няколко стаи и накрая се оказа в гостна, където имаше надменни старинни мебели, обвити в червено кадифе, а на стената се мъдреше портрет на маршал Померен. Приживе мъничък и слабичък, маршалът гледаше от портрета си като орел и изглеждаше като че иска да каже: „Аха! За моя милион ли сте дошли?“

Зад вратата, водеща към вътрешните покои, се чуха стъпки и гласове и в гостната величаво влезе дама с талия като на оса, в златистозелена рокля, обточена с бродерия и тюл. Косите на дамата бяха кестеняви, с риж оттенък, без нито един бял косъм. Изглеждаше на петдесет години, а ако много поиска, човек можеше да ѝ даде и четиридесет и пет. Тя беше много умело и обмислено гримирана, но все едно, ставаше ясно, че това вече далеч не е младост, а по-скоро опит да бъде копирана младост, макар и много удачен.

Около дамата, като бръшлян около дърво, се увиваше любезен побелял човечец с огромен изумруд във вратовръзката, идеално облечен и благоухаещ на „Fou gère Royale“^[1]. Той беше усмихнат, благодушен и, съдейки по всичко, постоянно се намираще в това

разположение на духа, което заменя нирваната на обикновените хора — тоест, имаше всичко, което искаше, и не желаше повече.

— В края на краищата — капризно завърши дамата фраза, започната преди да влезе в гостната, — купих вилата с пауните, така че къде са се дянали всичките?

Взорът на тъмните очи на дамата пробягна по лицето на Амалия, която се държеше малко по-назад, и се прехвърли на алената от смущение девойка. „Тя си боядисва косата! — напълно шокирана мислеше Мей. — Тя си боядисва косата... боже, какво биха казали за нея нашият викарий и съседката мисис Манинг! А каква рокля има, ах, каква рокля! Нима и аз също бих могла да нося такива тоалети, ако... ако имах повече пари?“

— Бабо...

Дамата кисело се усмихна и разтвори обятия. Чувствайки неловкост, Мей се приближи да я прегърне, но тя ловко се дръпна, за да не развали грима си.

— Скъпа! Колко се радвам да те видя в този скромен дом! Маргарет, нали?

— Мей.

Сега Мей вече съжаляваше, че беше уговорила Амалия да влезе в къщата. Съдейки по всичко, Клариса нямаше намерение да остави да се размине на нито един от възможните ѝ наследници.

— Ах, така си и мислех — кимна дамата. — Беше нещо като я маргаритка, я майска роза^[2]. Каква прелест!

Мей и без това не харесваше името си — именно заради намека за майска роза, за която била напомняла на някои настойчиви и празноглави кавалери, — а сега просто го възненавидя.

— Аз, както ти сигурно си се досетила, съм твоята баба Клариса — обяви дамата. — А това е Юбер Бланшар, моят адвокат и стар, стар приятел.

Белокосият човечец галантно се поклони.

— Както виждам, не пристигаш сама? — попита Клариса, изпитателно гледайки внучката си.

— Да. Тоест не! — изтръгна се от Мей. — Искам да кажа...

— Вашата внучка ме покани да се повозя на автомобил — намеси се Амалия. — Аз съм баронеса Корф, моята вила е на няколко километра оттук. С Мей пътувахме в едно купе на „Златната стрела“ и

така се запознахме. И аз мисля да си купя автомобил, „Дион-Бутон“ например, но ме плашат грижите около него. Ще се наложи да наема шофьор, пък и тези коли често се чупят...

— Ах, нищо не разбирам от автомобили! — възкликна Клариса. — За това си имам моя приятел, граф дьо Ламбер. Сигурна съм, че ще има за какво да си поговорите с него. Лично аз си купих „Мение“, за да ядосам двамата арогантни глупаци отсреща. Те самите се канеха да го купят и просто трябваше да им видите физиономиите...

Клариса все едно съобщи, че е казала повече, отколкото трябва, ококори очи и прикри устата си с длан. Ръката ѝ вече издаваше истинската ѝ възраст — шестдесет и пет и нито година по-малко.

— Боя се, че ще се наложи да отложим разговора с граф дьо Ламбер за друг път — с лека усмивка отвърна Амалия. — Мисля, че е време да вървя. Не бих искала да попреча на семейното възсъединение.

Но в този миг вратата се отвори и с лека, стремителна крачка влезе млад човек, твърде добре облечен. Лицето му се стори смътно познато на Мей.

— А ето го и него! — извика Клариса. — Запознайте се: граф Кристиан дьо Ламбер.

„Та това е нашият шофьор“ — ужаси се Мей, щом се вгледа в него.

Стигаше само шофьорът Кристиан да смени каскета и работната униформа с прилични дрехи и веднага ставаше ясно, че до истински пролетарий му остава толкова, колкото и до Айфеловата кула. Той блесна със сините си очи, целуна ръка на Мей, която не знаеше къде да се дене от смущение, и се приближи към Амалия, която го гледаше с любопитство.

— Поразително — каза тя с усмивка. — Значи вие сте този смелчак, който зае трето място в автомобилната гонка Париж — Руан?

— Точно така, госпожо баронесо — весело отвърна графа на най-чист руски език. — Извинете, че не ви се представих веднага, макар че тук такси ви познах. Само като си помисли човек, та аз съм бил на вашата сватба!

Амалия помнеше, че моминското име на майката на графа е Толстая и че даже и баща му, макар и французин, се води руски поданик и се случва да присъства в руския императорски двор, но тя не

обичаше да я хващат неподготвена и затова незабавно отмъсти на графа по най-очарователен начин.

— И на колко години бяхте това — на шест или на седем? — поинтересува се тя с най-невинен тон.

И с удоволствие видя, че младият човек порозовя като... ами, да допуснем, варен рак.

— Предлагам да устроим обяд за нашите гости — обяви Клариса.

— На терасата? — обади се адвокатът.

— Да, на терасата, и така ще отбележим и пристигането на моята скъпа внучка.

Докато говореше, тя обви ръка около талията на Мей, все едно бяха първи дружки.

— Госпожа баронесата и господин графът, разбира се, също са поканени.

— Аз не мога — каза Амалия.

— Ах! — извика Клариса. — Госпожо, вие просто ме убивате със своя отказ! Но може би все пак ще размислите?

— Освен това — добави Бланшар, — вие ще можете безпрепятствено да обсъдите с господин графа всички съществуващи на света автомобили, защото никой не знае за тях повече от него. Сигурен съм, че едва ли ще Ви се представи друг по-удобен случай.

Амалия разбра, че е в капан. Но Мей я гледеше така жално, с такава няма молба, че сърцето на баронесата не издържа.

— Добре — рече тя. — Щом настоявате, ще остана, но за кратко.

— Разбира се, че за кратко, госпожо! — извика Бланшар и, потривайки ръце, побърза към кухнята да се разпореди за обяда.

[1] „Кралска папрат“ — един от най-известните парфюми на онази епоха. Бил е любим аромат на Мопасан. Б.а. ↑

[2] На английски May — май, майски. Б.а. ↑

ГЛАВА 9: ТАЙНАТА НА ОДРАСКАНИЯ КУФАР

— Колко мило — рече Клариса, когато всички поканени се събраха на терасата и Мей, изчервена, поднесе флаконче парфюм като подарък на баба си. — Просто прелестно! Впрочем, аз повече харесвам „Бяла роза“ — добави тя с очарователна усмивка, така че Мей се почувства от глупаво по-глупаво. — Жером! Отнесете това в моята стая, моля.

Неуморимата баба отново се обърна към Мей:

— Та как живее баща ти? Само като си помисля откога не съм го виждала! Почти от раждането му — кокетно уточни тя. — Ох, ама и тези семейни работи!

Мей и без това не беше особено разговорчива, а присъствието на трима външни хора (даже и ако не се включва Клариса в това число) съвсем я възпря да откровеничи. Все пак от нея се откъсна, че баща ѝ живее прекрасно, а също така и майка ѝ, и братята ѝ.

— Едуин и Албърт — замислено присви очи Клариса. — Какви сложни имена имат внуците ми! По мое време предпочитаха простотата.

— Това е особено видимо по вашето име, мадам — любезно отбеляза Амалия.

Нещо такова прозвуча в иначе съвършено спокойния ѝ тон, че Мей даже малко се изплаши. Но в този момент, съвсем навреме, се намеси Бланшар и се разпореди слугите да сервират масата.

Дали благодарение на превъзходната храна или поради някаква друга причина, разговорът скоро се върна в нормалното си русло. Кристиан разказа за предстоящите гонки, а Бланшар си спомни аз някакъв пикантен случай от времената на империята, в който се оказа замесен херцог дьо Морни, доведеният брат на императора.

— Чела ли сте Алфонс Доде^[1], госпожо? — обърна се той към Амалия. — Това е чудовищно неблагодарен човек, просто невероятно! Той беше, знаете ли, само беден поет. И веднъж императрица Евгения

прочела негови стихове и пожелала да разбере повече за автора, а когато ѝ казали, че той е беден, помолила да му намерят някаква служба. Така той стана секретар на херцог дьо Морни, тоест, един от секретарите му. Впоследствие господин Доде по напълно пасквилен начин изтипоса херцога, своя благодетел, в своите романи. Случаят, за който говоря, също е описан в една от книгите му, но всъщност работата беше съвсем друга. Ако искате да знаете...

И Бланшар с упоение заразказва своята версия за едно от увлеченията на херцога, в което бяха замесени някоя си мадмоазел О., а също така и виконтеса Д.

„Боже мой — мислеше Клариса, — колко ги обича той тези стари времена, които никога няма да се върнат, и всички тези негодници, които отдавна са станали на пръст! А нали аз още помня как ги ругаеше, докато бяха живи, и викаше, че правителството на Франция за нищо не става и тази империя е много по-лоша от онази^[2]. Нима и аз изглеждам като старица, която знае само да говори за миналото?“

И тя меко, но решително прекъсна Бланшар, който можеше за ди припомня миналите дни с часове.

— Имам чувството, че отново съм в Англия — каза тя на внучката си, поглеждайки простата ѝ сива рокля, украсено само с тънка лента беизкусна бродерия. — Английските дрехи са нещо, създадено от хора без фантазия за хора, лишени от чувство за стил. Да не говорим пък за шапките, които умеят да носят само във Франция. А нали хубавата шапка в днешно време е къде по-важна от честната репутация. Репутацията може и да ви простят, но грозната шапка — никога!

Тя хвърли поглед към Амалия, но тук беше много по-трудно да намери повод за придиряне.

— Роклята Ви е великолепна, госпожо баронесо. Това Редферн ли е?

— Лаферие — учтиво отвърна Амалия. — А Вашата, струва ми се е от Руф^[3]?

Клариса се засмя.

— Изглежда, и двете с вас сме неравнодушни към модата — заяви тя. — Лично аз съм щастлива, че доживях до тези времена,

когато модата стана толкова красива. А аз помня още кринолините, госпожо баронесо. Тези огромни поли, неповратливи като китове...

— А аз тъгувам по кринолините — въздъхна адвокатът. — Императрица Евгения...

— Не споря, че на картините изглеждаха прекрасно — прекъсна го Клариса. — Но да ги носиш си беше истинско приключение.

— А след кринолините дойдоха турнюрите с възглавнички отзад — напомни Кристиан с усмивка. — И те ли не ви харесваха?

— Буржоазен стил — изсумтя Клариса. — Какво хубаво може да има в силует, в който е подчертана само една част на тялото и то не Бог знае каква? Винаги съм считала, че на Уорт^[4] не му достигаше чувство за мярка. И сама съм му го казвала, но той не слушаше. Впрочем, той прекрасно умееше да се възползва от възможностите на всеки материал, това не може да му се отрече. И все пак смятам, че съвременната мода е най-добрата възможна изобщо. Пакен, Дусе, Раудниц, Лаферие и останалите са просто удоволствие за очите. Ако в отминалите времена можеше с години да ходиш при един моделиер, то сега даже не знаеш с кой да започнеш, всичко е толкова хубаво!

Тя се наведе през масата към Мей.

— Възползвайте се от това, скъпа! Времето тече твърде бързо. Кой знае какво ще се носи след десет или двадесет години? Хората ценят най-малко хубавото, когато го имат в изобилие. Лично аз се надявам, че няма да доживея до времето, когато на мода пак ще дойдат някакви кошмарни кринолини.

Мей я слушаше с бледа усмивка и си мислеше, че парите в портфейла ѝ стигат само за обратния път плюс още малко, дадени ѝ от добрите Бенет в Париж. Как с такива финанси да мечтае за Пакен и Лаферие?

— Между другото, почти всички модни къщи имат свои клонове в Ница или Монако — продължаваше Клариса. — Мисля, че си струва да ги посетите. Мисля, че би ви подхождала нежна коприна. И изрисувани цветя, разбира се. И още някакви пеперуди с кристали, макар че те сега са разжалвани и не са на мода. Да, да, скъпа, не спорете: вие просто сте родена за романтичен стил. Просто виждам как вие, в бална рокля и цветя в косата на някакъв прием поразявате в сърцето някой маркиз и той Ви прави предложение още след първия котилъон.

Полека-лека любезната на вид баба заприличваше на сивия вълк от приказката. Мей, смутена, запротестира. Нея напълно я устройвали нейните рокли и изобщо не възнамерявала да се омъжва.

— О — патетично възкликна Клариса, — нима в Литъл Хил живее някой, който е похитил сърцето на моята внучка? Моля небесата само да не прилича на моя бивш мъж. Юбер! Разказвала ли съм ти за него?

— Хиляди пъти, скъпа — благодушно се отзова адвокатът, сипвайки в чинията си втора порция сладолед.

— Веднъж се разболях от пневмония — рече Клариса с блеснали очи. — Животът ми висеше на косъм, но оживях, и знаете ли защо? Защото няхах никакво желание да оставя този мерзавец, моя мъж, вдовец. Стигаше ми и това, че ме беше обявил за умряла навсякъде, където може. Да!

Мей остави вилицата. Срамежливата девойка можеше да изтърпи много, но имаше, имаше неща, които не възнамеряваше да преглътне.

— Между впрочем, дядо почина — каза тя със звънтящ от негодувание глас. — И... и какъвто и да е бил, все пак ви е бил съпруг.

Тя потърси какво още да добави и в порив на вдъхновение изтърси:

— А ако е бил толкова лош, може би изобщо не е трябвало да се омъжвате за него?

На терасата увисна неловка пауза.

— Но нали тогава и вас нямаше да ви има, скъпа Маргарет — измърка Клариса.

— Мей — упорито рече девойката. — Казвам се Мей, скъпа бабо... Катрин.

Бузите ѝ пламенееха и тя сама не можеше да се познае, но фактът си оставаше факт: тя беше провела първото си сражение с Клариса и, изглежда, го беше спечелила. Може би ѝ се отразяваше присъствието на Амалия, която, както Мей отлично виждаше, изобщо не възнамеряваше да угажда на домакинята, а може би в плахата девойка се беше събудил нейния прадыдо-воин по майчина линия, който не се беше боял от никого и от нищо, а беше починал в бедност и забвение. Няколко секунди баба и внучка мълчаливо се гледаха и Амалия отбеляза, че Клариса първа сведе очи.

„Лошо — помисли си Кристиан, който отлично познаваше непредсказуемата домакиня. — Това със сигурност няма да ѝ го прости.“

— Какъв характер имате само, скъпа — измърка Клариса, усмихвайки се на някакви свои тайни мисли. — А ме уверяваха, че сте по-тиха от водата. Та как се казва той? — внезапно попита тя.

— Кой?

— Вашият младеж. Щом толкова не ви се понрави моето предложение за жених...

— Казва се Джек — внезапно се предаде Мей. — И е таралеж.

И в този миг Кристиан с немалко, трябва да се каже, удоволствие, се убеди, че Клариса още може да бъде стъписана — макар че това изглеждаше практически невъзможно. Амалия погледна Мей и се усмихна, но девойката прочете одобрение в тази усмивка и се окуражи.

— Нещо не разбирам — каза след лека пауза Клариса. — Вие всъщност говорите за... за таралеж? С бодли? — тя даже разпери блестящите си от брилянти пръсти, за да покаже какви именно бодли има предвид.

— Да — потвърди развълнуваната Мей. — Имам си още и пони. Казва се мистър Пикуйк като героя на мистър Дикенс. Много е славен. А ако се омъжа, няма да мога да се грижа за тях. Защото ще имам... ами... съвсем друга работа.

Отпусчайки се на облегалката на креслото, Клариса погледна внучката си като че ли тя беше неизвестно на науката удивително растение и с лека ирония поклати глава.

— Боже мой — отрони тя, — моята внучка обича таралеж и пони, Кристиан е влюбен в автомобилите, а Юбер — във времената на империята. Поразявате ме, господа! Даже не можете да си представите колко ми е интересно с вас. Всъщност, таралежът знае ли, че се казва Джек? — неочаквано се осведоми тя.

— Разбира се, че знае — отвърна успокоена Мей. — Щом го викна, винаги дотичва.

— А моите пауни всичките се разлетяха, и да ги викам, и да не ги викам — оплака се Клариса. — А разправят, че летят лошо.

— Няма страшно — успокой я Бланшар. — Ще купим други, но ще им сложим пръстени на краката, за да знаят всички на кого са.

— Винаги съм мечтала да имам собствена градина с рози и в нея да се разхождат пауни — поясни Клариса. — Сега имам толкова рози, че когато цъфтят всички наведнъж, бедния Юбер го заболява глава. А пауните вечно изчезват някъде.

Обядът приближаваше края си. Амалия се сбогува с домакинята, искрено пожела на Мей успех и си замина. След нея с поклон си тръгна и Кристиан дьо Ламбер. На терасата останаха само Клариса, Бланшар и Мей.

— Бих искала да се кача в стаята си, ако не възразявате — каза Мей.

— Няма защо да искаш разрешение, скъпа! — извика Клариса. — Считай всичко тук за свое.

— Много сте добра — изломоти Мей и побърза да излезе.

Щом тя си тръгна, Клариса се обърна към адвоката:

— Е? Какво ще кажеш?

Бланшар въздъхна.

— Очарователна девойка е твоята внучка — заяви той. — Вярно, малко ми прилича на...

— На Селестин Ожие, помниш ли я, онази мома, която беше отровила любовника си и най-добрата си приятелка, с която той ѝ беше изневерявал. Тя също беше такава мила, отзивчива и постоянно се изчервяваше. Още помня как ми разказваше, все така мило изчервена, че е търсила за своите жертви бързодействаща отрова, „за да не се мъчат много, че това не е човешко“.

— Да, на моята внучка да не ѝ подадеш пръст — каза бавно Клариса и се замисли. — Ако не бяха думите за дружбата ѝ с таралеж и пони, щях да кажа, че е майстор в използването на хора. Има, знаеш ли, една такава неприятна порода жени, целите едни такива въздушни и плахи, които незабележимо подтикват всички да действат в техен интерес, а като ги хванеш, кокорят очи и се кълнат, че останалите изключително по собствена идея са готови да направят всичко за тях. Забеляза ли кого ми доведе Мей? Не някой друг, а баронеса Корф, която не на всеки херцог оказва честта да му отиде на гости.

— Уверявам те, че вискателността на тази дама е силно преувеличена — отвърна адвокатът. — Преди няколко години тя живееше тук с обикновен офицер, болен от туберкулоза, на име Шарл дьо Вермон^[5]. После офицерът естествено умря, но той беше богат и

почти всичко остави на нея, включително и вилата. Ако правилно си спомням, там в градината го и погребяха. Тя идва тук всяка година, за да се грижи за гроба му.

— Какво е това, сантименталност? — присви очи Клариса. — Ако е така, не ми харесва тази работа. Какво и да разправят, в живота сантименталността е една от маските на жестокостта. Всички сантиментални хора в дъното на душите си са отявлени мерзавци.

— Не, не мисля, че това е сантименталност — отвърна Бланшар. — Всички, които са ми разказвали за тази дама, твърдяха, че е много порядъчен човек. Ще се смееш, но употребяваха именно тази дума. Правилен, порядъчен, справедлив... приблизително така.

Клариса се намръщи.

— И все пак не ми харесва — решително каза тя. — Изобщо!

Докато възрастните, мъдри и опитни хора долу на терасата обсъждаха баронеса Корф, Мей се оттегли в определената за нея стая и, щом затвори вратата, с превелико облекчение започна да разопакова куфарите си. Ето я шапката, ето го шалчето, а ето и много практичните обувки за излизане в града, и нищо, че са малко пообелени — под дългата пола и без това никой няма да ги види.

Тя извади багажа си от жълтия куфар и се зае с куфара с драскотината и в този момент направи съвършено умопомрачително откритие, от което ѝ спря дъхът.

В куфара имаше чужда вещ. И не стига, че беше чужда — тази вещ изобщо нямаше работа в живота на Мей.

Девојката уплашено хвърли поглед на вратата, после на прозореца, остави находката, отиде до вратата и я заключи, след което се върна обратно и загледа това, което съвършено неясно как беше попаднало в куфара ѝ.

Честно казано, на Мей много ѝ се искаше да припадне, но отлично разбираше, че това не само няма да ѝ реши проблема, а напротив, ще го задълбочи. Затова тя реши за известно време да скрие находката, а после... После, все някак си ще намери изход.

Тя постъпи точно така и когато след известно време баба ѝ я извика да ѝ покаже градината, по лицето на Мей почти не беше останала следа от скорошното вълнение. Но, докато разговаряше със старата дама, тя постоянно се връщаше към мисълта за това, което

беше намерила в куфара си. На вечеря девойката почти нищо не яде, а когато си легна, дълго се въртя в леглото, преди да успее да заспи.

Чернова на писмо, намерено в марокеновото тефтерче на Мей Уинтърбъри

Скъпа Флора!

Пристигнах в Ница и вече се запознах с баба, с графа (който беше шофьор) и милейди Корф, която е летяла с балон и дирижабъл. Тя е най-добра от всички и затова не знам дали е уместно да я обременявам с моите грижи, но тук изобщо няма с кого да се посъветвам, а работата е много деликатна и малко странна. Повече не мога да ти кажа.

Исках да поговоря с Уолтър Фрейзър, с когото някога играехме в къщата на леля Сюзан. Би трябвало добре да го помниш, защото веднъж те изпусна през прозореца. Той е син на приятелка на леля Сюзан и освен това е свещеник. Живее в града и му изпратих бележка по слугата. Изпрати ми отговор, че ще се срещне с мен утре в 11 часа в „Café Anglais“^[6].

Написах писма на леля и на родителите ми, за да не се вълнуват, но не исках да ги огорчавам и написах само това, което може да ги успокои. Това, което ме тревожи, мога да поверя само на теб, и в този момент това изобщо не е баба, а нещо съвсем друго.

Надявам се, че ще се държиш добре и ще ти уشيا нова рокля, също като нейната.

Твоя Мей.

[1] Френски писател, най-известната му книга е романът „Сафо“ за любовта му към куртизанка. Б.а. ↑

[2] Тоест че Втората империя (Наполеон III) е по-лоша от империята на неговия чичо, Наполеон Велики. Б.а. ↑

[3] Знаменити моделиери от онази епоха. Б.а. ↑

[4] Чарлс Фредерик Уорт, законодател в модата през втората половина на XIX век, изобретател на турнюра. Б.а. ↑

[5] За Шарл дьо Вермон може да прочетете подробно в романа „Похитителят на звезди“, издателство „Ексмо“. — Б.а. ↑

[6] „Английското кафене“ (фр.) Б.а. ↑

ГЛАВА 10: ТЪРСАЧИ НА ПРИКЛЮЧЕНИЯ

Мистър Уолтър Фрейзър, изпълняващ задълженията на свещеник в англиканската църква в Ница, беше по природа най-пунктуален млад човек. Затова е лесно да разберем смущението му, когато, явявайки се половин час преди определеното време в „Café Anglais“, той видя, че Мей е вече там и го чака.

— Здравей, Мей — каза Уолтър, щом се приближи. — Много се радвам да те видя в Ница! Извинявай, че те накарах да чакаш.

Той беше невисок, тъмнокос, с орлов нос, с трапчинка на брадичката и приятно лице, което много украсяваше мека усмивка. Мей помнеше тази усмивка от детството си и, щом я видя отново, веднага се ободри.

— Ти пък, Уолтър — бързо изговори тя. — Аз самата дойдох порано. Просто... — порозовя тя — просто не можех повече да остана там.

— Заради баба ти? — хвърли поглед към нея Уолтър.

Мей гръсна глава.

— Тя е ужасна, ужасна, ужасна! Вчера, докато се разхождахме в градината, и днес тя говореше... разказваше такива неща! За това колко щастлива е била, когато е избягала от къщи, за това колко й били омръзнали роднините на дядо, които вечно са гостували у тях. Как той за икономия е наемал най-евтината прислуга, която е трябвало да се обучава на всичко, а когато я обучиш, тя естествено отива при този, който плаща повече, и трябва да започваш отначало всичко. И да е само това — Мей стана пурпурна, — тя говореше за... за художниците! И за писателите! С които е живяла! Като че това ми е интересно! — Мей цялата кипеше от възмущение. — Не знаех къде да се дяна. А днес на разговора присъстваше граф дьо Ламбер... Беше ми толкова неловко! Уолтър, ти си отдавна в Ница, може би ще ми кажеш защо такъв човек, джентълмен и... и всякакви такива ходи при нея?

Уолтър се усмихна.

— Граф дьо Ламбер неотдавна разби автомобила си, с който участваше в гонки — рече той. — Мислеше, че баща му ще му помогне да поправи колата, но той е скъперник и не обича разходите. Отказал на Кристиан, който пък се оплакал на Бланшар, баба ти разбрала за всичко и обещала да помогне. Впрочем тук граф Кристиан го считат за не съвсем *comme il faut*, защото той лесно завързва дружба с всякакви работници и изобщо с простолудието. Веднъж бил казал, че поставя по-високо от всеки дворянин човек, който е способен да разбере какво му е на мотора. Затова местните *poblesse*^[1] не го харесват особено.

— Значи, всичко е заради това, как беше, автомобила — проточи Мей. — А аз днес се изненадах. Баба ми непрекъснато страда заради пауните и му каза, че ще плати всякакъв ремонт, ако открие къде са се дянали те. Тя даже мисли, че тайно ги ловува полковникът, който живее отсреща. Той е служил в Индия, а на нея някой ѝ бил казал, че в Индия ядат пауни.

— Как може да се яде такава красота? — разсеяно попита Уолтър. — Кажи, искаш ли нещо? Какво да ти поръчам?

Мей поклати глава.

— Нямам апетит. От вчера само мисля, мисля... — тя се прекъсна и Уолтър не я накара да се доизкаже, а търпеливо изчака тя сама да разкаже всичко.

— Само за себе си говоря — рече накрая Мей. — А ти как си, Уолтър? Как вървят нещата при теб?

Младият човек въздъхна. Най-много от всичко на света той мечтаеше от изпълняващ задълженията свещеник да стане постоянен свещеник в Ница, но назначаването на този пост, до който се домогваха много кандидати, до голяма степен зависеше от лейди Брекенуол, дама извънредно влиятелна, извънредно родовита и арогантна. Не само характерът на лейди Брекенуол обаче се явяваше като препятствие пред щастието на Уолтър. Най-лошото беше, че дамата имаше четири дъщери и всичките — неомъжени. Ако добавим, че всичките четири мис бяха страшни, кльоцави, плоски и с конски зъби, то ставаше ясно каква дилема терзаеше милия мистър Фрейзър. Или да стане зет на лейди Брекенуол и да остане в града — или да се откаже от изгоден брак и да се прости с Ница завинаги. Трети вариант — да се ожени за една от кльоцаво плоските мис, да получи заветното

място и да нахрани жена си с арсеник, Уолтър, като честен човек, не разглеждаше.

— Много бих искал да се задържа в Ница — каза той на Мей. — Но обстоятелствата... — и той въздъхна така, че покривката на масата се раздвижи.

— Сигурна съм, че всичко ще се нареди — горещо рече Мей.

— Много си добра, Мей — каза с усмивка Уолтър. — Кажи, защо ме извика тук? Нужна ти е помощ? — той понижи глас. — Може би искаш незабавно да се върнеш къщи? Само кажи и всичко ще направя.

— Не — отвърна Мей, — не е заради моето заминаване, макар че мисля, че едва ли ще се задържа дълго тук. — Тя се поколеба — Леля Сюзан ми каза, че ако се наложи, смело мога да се обръщам към теб. И ето... — стисна ръце Мей — нужна ми е помощ. Кажи, Уолтър, можеш ли да дойдеш с мен в казиното?

Ако в този миг мълния беше ударила милия Уолтър посред бял ден, той нямаше да се изненада повече.

— Мей — внимателно попита той, — дали те разбрах правилно? Ти смяташ да отидеш, ъ... там, където играят и правят залози?

— Да — потвърди Мей, — но са ми казвали, че е неприлично девойка да ходи сама там. Така че си помислих за теб.

Уолтър Фрейзър беше свещеник. Значи, имаше понятие за това какво е грях и значи, знаеше какво може да очаква от хората. Но все едно в главата му никак не се побираше, че Мей по своя воля беше изразила желание да отиде в казиното. Който и да е, само не тя!

— Добре — каза той накрая, ще дойда с теб. — Но, Мей, защо ти е това?

Мей озадачено примигна.

— Просто искам да спечеля пари — по детски безхитростно обясни тя.

— Нужни са ти пари? Мей, аз...

— На закуска стана дума за казиното и мистър Бланшар каза, че на новаците им върви. И аз искам да проверя дали ще ми провърви или не?

На Уолтър му се зави свят.

— Само едно ме притеснява — добави Мей. — Вярно ли е, че ако загубя, казиното нищо няма да ми върне?

— Казиното никога нищо не връща — каза Уолтър, идвайки на себе си. — Макар че... макар че, честно казано, имаше един случай. Но той, разбира се, е изключение.

Мей пламна от любопитство.

Уолтър въздъхна и започна да разказва как офицер от един кораб (в чест на нашата родина си струва да отбележим, че корабът беше руски) — та значи, този офицер отишъл в казиното и така се увлякъл, че загубил всичко до последния петак, включително корабната хазна. В този момент офицерът, както се полага, се опомнил и си спомнил, че не е имал никакво право да залага хазната, че това е безчестие и вечен позор. Затова се отправил към ръководството на казиното и ги помолил да му влязат в положението. Със свойствената му безсърдечност ръководството отказало, добавяйки, че ако връщат загубата на всеки играч, скоро ще се разорят.

След такъв отговор на офицера му оставало само да се застреля и да измие с кръв извършеното, но той намерил доста по-остроумен изход. Върнал се на кораба си, заповядал да излязат в морето и насочил оръдията към казиното, след което предявил на ръководството ултиматум: или той ще разнесе казиното на трески, или ще му върнат проиграното. Що се отнася до международния скандал, то такъв няма да има, защото какво ли не се случва в морето по време на учения. Е, били стреляли веднъж накъдето не трябва, пък и тук явно не става дума за армия, че да обявяват война на Русия.

... Това е първият и последен случай, в който на играч са му върнали загубеното. Но оттогава и досега за руските морски офицери входът на казиното е забранен. Така, за всеки случай.

— Колко жалко, че нямам оръдия — каза Мей, изслушвайки поучителния разказ на своя приятел — Да се надяваме, че мистър Бланшар казва истината. Всъщност, как да стигнем до Монако?

— Най-лесно е с влак — отвърна Уолтър.

— Тогава да вървим на гарата? — предложи Мей с лъчезарна усмивка.

Ето така англиканският свещеник и неговата приятелка от детинство скоро се оказаха в казиното, където по това време вървеше доста бодра игра. По масите светеше злато, колелото на рулетката се въртеше, някой се смееше радостно, друг пък кършеше отчаяно ръце.

Светът на рулетката отдавна привличаше писателите и ако Мей беше една от тях, тя нямаше да пропусне да забележи немало любопитни неща. Но девойката беше дошла само с една напълно практична цел — да спечели. Затова тя започна да наблюдава как печелят другите.

Можеше да се заложи на число, но числата бяха твърде много и Мей справедливо разсъди, че шансовете заветното топче да попадне именно на нейното число са нищожно малки.

Можеше да се сведе до минимум риска и да се залага само на червено или черно, но в този случай печалбата не беше голяма.

— А той какво прави? — попита Мей своя спътник, показвайки млад човек, който току-що беше направил залога си.

— Залага на нула — поясни Уолтър.

Чак сега Мей видя, че на въртящото се колело, освен числа, присъстваше и обезкуражаващата цифра нула.

— А какво означава това? — попита тя.

Уолтър ѝ обясни, че ако заложиш на нула и се падне точно тя, то печалбата е най-голяма. Ако никой не е зложил на нула в този момент, всичко отива за казиното. Но нула се пада рядко.

Въпреки това неизвестният млад човек заложи на нула шест пъти подред, докато не загуби всичко, което имаше. След което, криво усмихвайки се, си отиде.

Честно казано, на Мей много ѝ се искаше да си тръгне и тя. За разлика от повечето хора тук, в казиното, тя не чувстваше нито вълнение, нито желание да си опита късмета, нито вдъхновение да излъже съдбата. Не я напускаше усещането, че стои пред някаква голяма и равнодушна машина — не враждебна, а именно равнодушна до ужас. Топчето подскача, колелото се върти, „faites vos jeux“^[2], „les jeux sont faits“^[3], стар играч, загубил всичко, прехапва устни, дама в кожено палто се радва... „И какви неприятни лица имат всички! — помисли си поразена Мей — Какви са изкривени, неестествени...“

И в този момент все едно мека вълна я удари в гърдите — и я понесе, понесе; тя не виждаше вече нито алчните лица, нито нещастните, нито изкуствено равнодушните; постигна я озарение. Именно озарение.

„Трябва да заложа на нула... Сега.“

Треперейки, тя се доближи до масата и заложи си — така стремително, че Уолтър даже не успя да я удържи. Заложи всичко, което имаше у себе си, освен десет франка и някакви дребни. Сега, ако загубеше, нямаше с какво да се върне в родината си.

— Нула — каза тя и сама се изненада от своя хрипкав, все едно чужд глас.

Крупиеото равнодушно я погледна и машината отново се завъртя.

— *Faites vos jeux... Les jeux sont faits.*

Колелото се завъртя, топчето се замята. „Да се свършва побързо“ — успя само да си помисли Мей. Погледна Уолтър и ѝ се стори, че долавя по лицето му съчувствие. А Уолтър се терзаеше, че е изпълнил молбата на приятелката си от детинство и я е довел в този вертеп, където, разбира се...

Дамата в кожено палто сподавено изохка и се вкопчи в лакътя на своя спътник, някой погледна Мей с уважение. Колелото спря.

— Дами и господа, нула!

По-късно, когато Мей се опитваше да си спомни какво именно беше усетила тогава, когато за пръв и последен път в живота си игра в казино — и спечели! — тя не можеше да си припомни нищо, освен усещането, че — да използваме клише — камък ѝ пада от сърцето.

Да, нищо по-малко.

Всички наоколо веднага някак си се засуетиха, разцъфнаха в усмивки, и обученият служител веднага събра накуп печалбата на Мей и я придвижи към нея, а друг служител тозчас се яви отнякъде, сияещ в любезна усмивка.

— Ще залага ли още мадмоазел? Днес на мадмоазел ѝ е щастлив ден! Задължително трябва да пробвате, непременно ще ви провърви!

Защото нали не бива да се позволи на човек, който за пръв път — и това е очевидно — влиза в казино и тутакси спечелва толкова много, да си тръгне веднага. Нека да се задържи още малко, да поиграе, да загуби колкото се може повече...

— Няма да играя повече — решително каза Мей. — Не ми харесва тук.

Усмивката веднага помръкна.

— Струва ми се... — несмело се намеси Уолтър, — че тук е редно да се оставя на крупиеото бакшиш.

Бакшиш — бакшиш: тя взе, без да гледа, най-голямата монета и я подаде на крупиеето, а след това напъха печалбата в чантичката си.

Докато си тръгваше, чу как дамата с коженото палто изсъсква на своя спътник:

— Казах ти, че трябва да заложиш на нула!

[1] Знатните хора (фр.) Б.а. ↑

[2] Направете залозите си (фр.) Б.а. ↑

[3] Залозите са направени (фр.) Б.а. ↑

ГЛАВА 11: ПАУНОВИЯТ ВЪПРОС

— А сега накъде? — попита Уолтър, когато излязоха от казиното.

— Сега — обяви Мей — трябва да купя парфюм.

В този момент Уолтър разбра, че и той, както и всичките му познати мъже, нищо не разбира от женска логика. Но парфюмерийният магазин изглеждаше къде по-невинно от казиното, и мистър Фрейзър се покори на съдбата.

Трябва да кажем, че от гледна точка на Мей всичко изглеждаше напълно логично. Милейди Корф ѝ беше дала парфюм в замяна на този, който самата Мей беше разбила от неловкост. Тъй като Мей, на свой ред, ѝ беше обещала друг, трябваше да удържи на думата си. Бедата беше само в това, че Мей, както беше споменато по-горе, нямаше достатъчно пари. Откъде могат да се вземат пари на Лазурния бряг? Разбира се, от казиното. Да отиде в него сама не беше съвсем прилично, затова тя беше взела Уолтър със себе си.

Както виждаме, Мей беше обмислила всичко в детайли, а на стотина крачки от казиното тя видя голям магазин с надпис „Parfumerie parisienne“^[1].

Щом се оказа вътре, Мей с наслада вдъхна пропития с аромати въздух. По огледалните рафтове дремеха десетки кутийки със запечатани флакони, имаше и по-обикновени шишенца — с одеколон, по-ниско бяха разположени прах за зъби, пудра и прочие необходими спътници и слуги на красотата. В средата на магазина се разполагаше маса с извити крачета, на която лежах парфюмирани ветрила и отворени флакони парфюм — за проба.

— Que désire mademoiselle?^[2]

Щом усети в нея клиентка, към Мей тутакси се приближи продавач, елегантен brunet на средна възраст.

— Търся парфюм — каза на френски Мей.

Продавачът хвърли поглед на простичката рокля на Мей и на нейния спътник, също твърде скромно облечен, и за всеки случай

съобщи, че имат най-новото от „Ригò“, „Пино̀“, „Любèн“, „Герлен“ и прочие и той се осмелява да предложи на мадмоазел...

Тъкмо се канеше да назове името на нескъп парфюм, който купуваха основно гувернантките, и в този миг Мей го прекъсна:

— Имам нужда от много хубав парфюм, мосю. И най-добре да е скъп.

Във връзка с работата си продавачът беше свикнал да не се учудва на нищо. Тук, на Лазурния бряг, той се беше нагледал на вчерашни възпитателки, които се омъжваха за богаташи, и на разорени аристократи, които се устройваха като компаньони. Ето защо, без излишни приказки, той отведе Мей към масата и започна да ѝ подава един след друг флакони с най-изисканите, най-скъпи парфюми, като съпровождаше всеки от тях с кратък коментар.

— Заповядайте, мадмоазел... „Теменужен бриз“ — ако обичате теменужки. Не се препоръчва за певици, мирисът на теменужки влияе зле на гласните струни. „Рококо по парижки“, прелестен. „Дамски каприз“, прекрасен аромат за прием. Желаете парфюм за себе си или за подарък?

— За подарък — рече Мей и, след кратък размисъл, добави: — За приятелка.

— Това е прекрасно — сериозно каза продавачът. — Ето, дали няма да ви хареса „Прекрасна епоха“, самото очарование. Този парфюм е твърде популярен, за него пишат навсякъде: „Градината на моя свещеник“. „Прекрасната непозната“ вероятно няма да е подходящ за вас, парфюмът с това название предпочитат да подаряват предимно мъже.

— А „Бал у принцесата“, какво е това? — поинтересува се Мей.

— Прекрасен парфюм за млада девойка — отвърна продавачът, — впрочем, изобщо не е от новите. Има още „Ъгълчето на феите“, също очарователен дневен аромат за госпожица.

Той огледа рафтовете.

— Имахме и последното от „Герлен“, парфюм на име „Гавот“, но се боя, че сме го разпродали. Харесахте ли си нещо?

— Твърде много аромати — каза извинително Мей. — Вече почти нищо не усещам. Помня, че нещо миришеше на рози, но ми хареса друг парфюм.

— Вземете нашите ветрила — посъветва я продавачът. — Така е много по-удобно да се избере аромат.

Мей си повя с ветрило, на което беше изписано „Рококо по парижки“, после взе „Прекрасната епоха“, не подмина „Бал у принцесата“, а накрая взе ветрилото с надпис „Градината на моя свещеник“. В действителност, всичко безумно ѝ харесваше и тя се разстройваше, не знаейки кое да избере.

— Можете да вземете със себе си нашите ветрила и да се върнете, щом решите — каза продавачът, виждайки, че тя се колебае.

— Много са хубави — искрено каза Мей и се реши: — Мисля, че ще взема два флакона... засега.

И без това учтив, продавачът пред очите ѝ се превърна в крал на галантността. Той увери Мей, че е направила най-добрия избор, взе парите, върна ѝ ресто и се зае да опакова покупките.

Звънчето на вратата звънна и в магазина влязоха двама души.

— Мисля, че тук можем да купим сапун — каза дамата.

Щом чу познат глас, Мей се обърна и видя младата жена от „Златната стрела“ — същата, която беше устроила сцена във вагон-ресторанта. Но това не беше всичко. Най-любопитното се оказа, че дамата преспокойно съпровождаше мъжът ѝ, същият, чиято измяна тя така неистово беше изобличила. Макар че лицето му не можеше да се нарече твърде щастливо, отстрани двамата изглеждаха като напълно пристойна двойка.

Дамата погледна Мей с леко предизвикателство, приближи се към витрината и започна да разглежда сапуните. Продавачът добави като подарък дюза ветрила, напръскани с аромати, които тя още не беше купила, и я увери, че винаги, винаги ще я очакват в своя магазин.

— Благодаря ви, господине — каза Мей на своя очарователен френски. — Довиждане.

Тя взе покупките си и излезе, съпроводена от Уолтър, а продавачът се зае с новите купувачи.

— Колко странно — рече Мей на своя спътник, когато се озоваха на улицата. — Хората са толкова непостоянни!

— Какво имаш предвид? — удиви се Уолтър.

Мей не се сдържа и му разказа на каква сцена се беше оказала свидетел във вагона и спомена, че мъжът, който в прав текст беше

пожелал на жена си да умре, е същият този господин, под ръка с когото тя така непринудено беше влязла в „Парижка парфюмерия“.

— Това е граф Теодор дьо Мирамон — каза Уолтър, — а дамата е жена му. Баща ѝ е известен бизнесмен, а дядо ѝ е бил просто лихвар. Този брак тук се счита за неравностоен, или поне лейди Брекенуол казва така. Чувал съм, че Матилда от дете била влюбена в графа, а когато пораснала, направила всичко, за да го получи. Работите в семейството му по онова време не вървели добре и е възможно за това наистина да се е постарал бащата на Матилда. В крайна сметка графът се оженил за нея, но този брак не им донесъл щастие. Графът не пази вяност на жена си, а тя... ти сама си видяла как се отнася тя към това.

— Да, но как графинята може да му прости такива ужасни думи? — сърдито попита Мей. — Нали видя лицето ѝ — тя се усмихваше! Както искаш, но аз това не мога да го простя.

— Да, но помисли сама — какво може да направи? — възрази Уолтър. — Да се разведе? Та това е немислимо!

Мей се замисли.

— Между другото, баронеса Корф още тогава каза, че всичко ще свърши именно така — каза тя. — Имам предвид, че графът ще се върне при жена си. Интересно, откъде би могла да знае?

Тя въздъхна.

— Добре, отиваме на гарата.

— Връщаме се в Ница? — попита я спътника ѝ.

— Да — каза Мей, — а когато се върнем, веднага ще отидем при баронесата. Трябва да ѝ дам парфюма.

Докато чакаха влака на гарата, Мей купи всички последни вестници и внимателно ги прочете във вагона. Когато ги остави настрана, Уолтър забеляза по лицето ѝ безпокойство.

— Странно — рече Мей, без да се обръща към никого конкретно. — Много странно.

Щом пристигнаха в Ница, те взеха наемен екипаж и се отправиха към вила „Шарл“, където живееше баронеса Корф. Екипажът се оказа стар олющен фиакър^[3], който, изглежда, беше емигрирал на Лазурния бряг направо от Париж през осемдесетте години на миналия, т.е., осемнадесети век. Конят също не беше в първа младост, но въпреки това Мей се чувстваше много по-уверена, отколкото в сумтящото чудовище с парен мотор.

— Само да не е заминала някъде! — прошепна Мей.

Но се оказа, че баронеса Корф си е вкъщи и веднага прие гостите.

Изчервена, Мей ѝ връчи подаръка си. Амалия погледна парфюма и се усмихна. Когато беше тръгнала от Париж, един от поклонниците ѝ беше поднесъл на прощаване аромат и тъй като тя изобщо не държеше на този поклонник, с лекота преподари флакона на Мей, без да взема на сериозно обещанието на девойката да ѝ подари в замяна друг. Но Мей изпълни обещанието си и ѝ подари „Прекрасна епоха“.

„Интересно — помисли си Амалия, която изобщо не си правеше илюзии по отношение на хората, — какво ще иска сега от мен?“

— Какво забавно название — каза тя, без да подозира, че някой ден така ще нарекат времето, в което живееха, а самата епоха ще продължи чак до началото на десетте години на двадесети век — до Първата световна война, която ще преобърне Европа.

— Няма да питам как е баба ви — продължи Амалия. — Само се надявам, че не си патите много от нея.

— Трябва да ви призная, милейди, че дойдох при вас, за да поговорим за нея — промълви развълнувана Мей.

— Тогава по-добре първо седнете — отбеляза Амалия. — И вие също, мистър Фрейзър. А сега, мис Мей, бъдете откровена. Мога да ви дам някакъв съвет, но се опасявам, че с такъв човек като баба ви всички съвети ще се окажат безсмислени. Разбирате ли ме?

Мей прехапа устна.

— Там е работата — реши се тя накрая, — че попаднах в ужасно положение.

Амалия въздъхна и поправи краищата на тъмнозелената копринена панделка, която украсяваше роклята ѝ.

— За последен път — съобщи тя — чух тези думи от една девойка, която получи по време на един бал предложения за женитба от трима кавалери.

— И какво я посъветвахте? — попита с усмивка Уолтър.

— Да се омъжи и за тримата — подред, разбира се. Шегувам се. Всъщност беше трудно да ѝ се подсказе нещо, защото тя беше влюбена в четвърти.

— Аз мисля — дипломатично каза свещеника, — че просто е трябвало да изчака друг бал.

— Вие всичко разбирате, мистър Фрейзър — с усмивка рече Амалия. — Разбира се, че е така.

Но докато слушаше тази история, Мей дори не се усмихна.

— Та какво ви се е случило? — попита баронесата.

— Отначало даже не знаех какво да мисля — изтърси девойката. — И си спомних за влака. Но прочетох вестниците, във влака нищо не се е случило. Значи, това е шега. Но за шега според мен е твърде жестоко.

Амалия и Уолтър се спогледаха.

— Боя се, че изобщо не схващам за какво става дума — рече Амалия със своя обичаен благожелателен тон. — Може би ще разкажете всичко от самото начало, подред?

— Даже не знам с какво да започна — каза развълнувано Мей. — Намерих това в куфара. Не знаех какво да направя и досега не знам. Няма с кого да се посъветвам. И изобщо всичко е толкова странно!

— Какво именно намерихте? — търпеливо попита Амалия.

Мей я погледна уплашено, бръкна в чантичката си и измъкна от самото ѝ дъно малък вързоп, обвит в няколко слоя хартия.

— Ето — рече тя, отдръпвайки се от вързоба, все едно той беше гърмяща змия и можеше да я ухапе. — Ето какво намерих в куфара си. Какво търсеше там, не знам. И какво означава всичко това, също.

Амалия погледна лицето ѝ, после вързоба на масата и разгърна хартията. Вътре имаше остър нож, покрит с тъмни петна, и изцапан носна кърпа без инициали.

— Прилича на кръв — каза Амалия с глас, който неочаквано стана тежък.

Мей кимна.

— И аз така си помислих — призна тя. — Може би трябва да се обърна към полицията? Само че аз... аз се боя.

Амалия постави лактите си на масата и събра върховете на пръстите си.

— Дайте да направим някаква равносметка. Вие отпътувате вчера от Париж, както и аз. Смя да мисля, че когато сте опаковали куфарите си, в тях не е имало нищо подобно. Когато пристигате в Ница, оправяте багажа си и намирате това.

— Помислих си, че може би във влака са убили някого, а ножът са подхвърлили на мен — прошепна Мей. — Но на сутринта видях

дамата в синьо, а после я срещнах и в Монако. Тогава реших, че не става дума за нея, и купих вестници. Ако в „Златната стрела“ беше извършено престъпление, за него щяха да пишат навсякъде, но никъде не се съобщава за нещо подобно. И тогава си спомних за златните лъжички.

— Какви лъжички? — попита Амалия.

— Това са лъжички, които по разпореждане на баба й подхвърлиха в нещата на един от наследниците — разнесе се весел от глас от вратата.

Мей тихо извика. Уолтър скочи на крака. На прага стоеше Кристиан дьо Ламбер. Усмехнат, той местеше поглед от едно лице на друго.

— Върнахте ли се вече? — сърдито попита Амалия. — Да не сте намерили пауните?

Кристиан кимна и влезе в стаята.

— Представете си, да — обяви той, гледайки Амалия с блестящи възторжени очи. — Всички те са се преместили при вас.

... Когато Клариса поиска от Кристиан да намери скъпоценните й пауни, графът не на шега се озадачи. Но той беше човек на действието и най-напред се отправи към модния магазин на Алфонсин, където се продаваха шапки.

Там графът се разговори с една от продавачките откъде вземат паунови пера и разбра, че никой от слугите на полковник Картрайт не им доставя такива. Според Кристиан, това означаваше, че полковникът няма отношение към изчезването на птиците — защото, ако той се беше полакомил за пауново рагу, неизбежно скъпите пера щяха да останат, а щом е така, слугите нямаше как да устоят на съблазънта да ги продадат. За да му е чиста съвестта, графът провери още няколко магазина за шапки и се убеди, че никой от слугите на полковника не им е предлагал нищо.

Затова Кристиан започна да търси къде биха могли да се преместят птиците по, така да се каже, естествен път. Той започна да следи последният останал при старата дама, малък и доста невзрачен, и скоро направи няколко поразителни открития.

Главното от тях се заключаваше в това, че паунът е двулична птица и макар че изглежда неповратлив, всъщност, когато реши, може

да бяга по-бързо от кон. Освен това, паунът с неговата огромна опашка и писклив глас умее да се крие така, че друг път ще го намериш.

И така, Кристиан последва птицата през дивите храсталаци. Той едва не падна в канавка, набоде се на някакъв необикновено бодлив кактус и в края на краищата беше принуден да констатира, че последният паун, който можеше да проясни тайната на изчезването на събратята си, е успял да го измами и безследно се е скрил.

Тогава Кристиан тръгна напосоки и след няколко минути се оказа в огромна, красива градина с изглед към морето. Под едно от дърветата в нея се виждаше гроб с прост бял кръст, а на няколко крачки от него беше поставена дървена пейка.

Кристиан се почувства неудобно, но тогава беше забелязан от един от слугите, който се осведоми какво желае негова милост в градината на баронеса Корф. Кристиан се ободри, яви се пред ясните очи на Амалия и ѝ поиска разрешение да огледа земите ѝ.

— Струва ми се — обясни той, — че пауните на мадам Клариса трябва да са някъде наоколо.

Амалия въздъхна и му каза, че щом иска да търси изчезналите птици, то тя няма нищо против, но се съмнява, че пернатите са в състояние да преодолеят няколкото километра, които разделят нейната вила от вилата, където живее мадам Фортескю.

— Кой знае, кой знае — провлече Кристиан. — Според мен те са невероятно хитри същества!

Той се поклони на баронесата, излезе от къщата и потъна в гората.

Щом я пресече, се оказа на брега на неголямо езеро, по чиято повърхност плуваха водни лилии. Насред езерото се виждаше нещо като островче, на което се извисяваха романтични руини, построени тук по заповед на един от предишните собственици.

Тук и там по бреговете на езерото и по островчето се разхождаха пауните, избягали от Клариса Фортескю. Съдейки се по вида им, те бяха избягали по една-единствена причина, която работи по един и същи начин както за хората, така и за всички живи същества: просто тук им беше много по-добре, отколкото там.

Кристиан им се залюбува, но тогава за съжаление си спомни защо е дошъл и се притесни. Ремонтът на скъпия на сърцето му автомобил зависеше от това дали ще успее да реши пауновия въпрос, а

той беше решен само наполовина. Кристиан предчувстваше нелек разговор с Амалия и по обратния път размишляваше как да я уговори да върне пауните, без да я настрои срещу себе си. Съдейки по вчерашния обяд, той беше на мнение, че дори някога Амалия да реши да влезе в положението на Клариса, то това може да стане само при такива условия, при които например ръководството на монахското казино беше влязло в положението на загубилия руски офицер. А Кристиан се намираше в къде по-неизгодно положение. Най-малкото, нямаше нито кораб, нито оръдия.

Графът се върна при бялата вила, в която живееше Амалия, и се изкачи по стъпалата. Тъкмо се канеше да влезе в гостната, когато чу извънредно любопитния разговор и замря на място.

Много ни се иска да кажем, че Кристиан не възнамеряваше да подслушва чужди тайни и всичко е станало случайно, но това не би било вярно. Като възпитан човек, той можеше да се отдръпне от вратата или веднага да извести за присъствието си. Но графът изслуша всичко докрай и чак тогава счете за нужно да се намеси.

[1] Парижка парфюмерия. Б.а. ↑

[2] Какво желае госпожицата? Б.а. ↑

[3] Закрит файтон. Б.пр. ↑

ГЛАВА 12: НЕЧАКАНИ ГОСТИ

— Да — каза Кристиан, — всички пауни са избягали на ваша територия и са се заселили край езерото, където има такива романтични руини. — Той изразително подчерта думата „романтични“.

Амалия въздъхна.

— Струва ми се, че тези руини се казват „Приютът на отшелника“ — отбеляза тя. — Прав сте, наистина се намират на моя земя.

— А що се отнася до ножа — продължи графът, — сигурен съм, че е това е още една от милите шегички на старата дама. Вчера мис Мей й показа характер и явно мадам Клариса е решила да й обясни кой командва тук.

Той с непринуден вид погледна към Уолтър, който целият кипеше.

— Трябва да Ви обърна внимание, мосю... — започна англичанинът.

Той възнамеряваше да каже на нахалния французин всичко, което мислеше за безцеремонното му нахлуване, но в този момент се намеси Амалия, която не търпеше караници в дома си и тутакси ги пресичаше.

— Първо аз. Няма да крия — обърна се тя към Мей, — репутацията на вашата баба е прекрасно известна на всички, както и това, че не обича претендентите за наследство. Само че...

— Какво? — бързо попита девойката.

— В това да ви подхвърлят окървавен нож няма никакъв смисъл — твърдо отговори Амалия. — Освен това, тревожи ме обстоятелството, че именно по времето, когато във вашия куфар биха могли да сложат това — тя кимна към вързопа, — на мен ми изчезна ръкавицата.

— Загубили сте си ръкавицата?

— Аз никога нищо не губя — сухо отвърна Амалия. — Прозорецът в купето беше отворен, но ръкавицата все пак не е лист хартия, че да я отнесе порив на вятъра. Мисля, че някой я е взел.

— Но защо? — попита младият свещеник.

— А защо да се подхвърлят в куфара нож и окървавена кърпа?

— За да изплашиш някого — отвърна Кристиан.

— Да допуснем. Но за да плашиш някого по такъв начин, трябва да имаш съвсем друг тип мислене от това на мадам на Клариса.

Уолтър се замисли.

— Ами ако е разчитала, че Мей... че мис Уинтърбъри ще се изплаши дотолкова, че веднага да си тръгне?

— Мисля, че мадам Клариса добре познава хората — отрони Амалия в пространството — И би трябвало да ѝ е известно, че там, където е заложен милион, човек не може да бъде изплашен даже с оръдие.

— И все пак — упорито продължи Уолтър, — даже ако допуснем, че е извършено някакво престъпление, за което не знаем...

— И за което и вестниците не знаят, което е много по-лошо — вметна с усмивка Кристиан.

— Така или иначе, какъв смисъл има да подхвърляш на страничен човек оръдието на убийството, когато винаги можеш просто да го изхвърлиш?

— Най-после произнесохме думата „убийство“ — усмихна се Амалия. — Помислете, мистър Фрейзър: там, където има убийство, неминуемо ще има и следствие. А следствието винаги търси престъпника и го търси по улики и по показания на свидетели. Само че ето я главната улика — тя кимна към ножа. — Защо тогава да търсят някой друг?

— Но във влака не е извършено никакво убийство — напомни Кристиан. — Иначе вестниците отдавна да бяха разтръбили за това. Защо толкова ви харесва да отричате очевидното, госпожо баронесо?

— Защото ръкавицата ми я няма — с усмивка отвърна Амалия. — И защото нямам навика да губя вещи.

— Простете, госпожо, но не виждам връзка — рече Уолтър.

— Лично аз мисля, че всичко е много по-просто — подкрепи го Кристиан. — На вилата за обяд са заклали кокошка и Клариса е

решила да направи номер на внучката си. Оттук и окървавения нож, и кърпата.

— Вие изказахте много разумна мисъл, господин граф — каза Амалия. — Преди всичко трябва да проверим каква е кръвта по кърпата — човешка или някаква друга. Предлагам следното. Доколкото тук са замесени интересите на мис Мей, всички ние засега ще си мълчим. Мистър Фрейзър?

— Съгласен съм — бързо отвърна свещеникът.

— Господин граф?

— Можете да разчитате на мен, ням съм.

— Чудесно. Ножът и кърпата остават у мен. Мой познат ще направи необходимите анализи и ще ни каже с какво си имаме работа. А дотогава ще чакаме нови странности.

— Не ви разбирам, госпожо баронесо — каза след пауза Кристиан.

— Според мен, всичко е много просто. Странностите са това, което нарушава привичния ритъм на живота. Засега имаме само три такива. Номер едно: ножът и кърпата в куфара. Номер две: моята ръкавица. И номер три: трупът.

— Но никакъв труп няма! — изтръгна се от свещеника.

Амалия се усмихна.

— Ето това е най-голямата странност — каза тя с блеснали очи. — Защото трябва да има труп. Иначе нямаше да има нож.

Тя се разсмя.

— Боже, какви дълбокомислени беседи водим, съвсем като в детективните романи! Но нищо, да вярваме, че скоро всичко ще се изясни. А засега — не бихте ли желали да обядвате у дома? Обещавам, че около масата няма да има никакви разговори за престъпления.

Около единадесет часа на обяд Мей се беше срещнала с Уолтър, а след това те ходиха в Монако.

Докато във вила „Шарл“ четиримата другари се съвещаваха по повод странната находка, стопанката на вила „Маршал“ приемаше невзрачно плешиво човече, надарено обаче с изключително остър и всичко забелязващ поглед. По поръчение на Клариса и Бланшар човечето, носещо красивото име Раймон Босежур, трябваше да изясни

защо, едва пристигнала, милата Мей веднага оставя любящата си — е, добре, зайдливата си — баба и какво изобщо замисля.

— В Монако? — порази се старата дама. — Че каква работа има тя там?

Раймон се покашля, за да скрие усмивката си.

— Тя игра в казиното — доложи той.

— Моята внучка Мей? — просто онемя Клариса.

— И спечели — без угризения на съвестта доложи Раймон. — Големи пари.

— А после? — попита Бланшар, който присъстваше на разговора.

— После посети магазин за парфюми, а след това отиде на гости у баронеса Корф, където заедно с Фрейзър прекараха доста време. Когато си тръгнаха, чух как баронесата им предлагаше карета, за да ги докара до вашата вила, но мадмоазел Мей каза, че ще вървят пеш. Така че те скоро ще бъдат тук, а аз побързах, за да ги изпреваря.

— Какво ти е, скъпа? — разтревожи се Бланшар, според когото паузата след думите на Раймон стана твърде дълга.

— Тази тиха вода ще излезе дълбока — обяви Клариса. — Нима не са я предупредили, че не мога да търпя хора, които ходят в казиното?

— Затова пък сега няма защо да си блъскаме главите как да се отървем от нея — отбеляза безсърдечният адвокат.

— Имам чувството, че тя съвсем не се интересува от мен — възмутено продължи старата дама, поправяйки пръстена си с брилянт. — Къде е свиренето на роял, къде е пеенето на песнички, които би трябвало да ми харесат, макар че никога нищо не съм разбирала от музика? Къде са пламенните речи как винаги е искала да има такава щедра баба като мен? Къде са снимките на роднините, годениците и любимите кученца, които да ме разнежат? Къде, най-сетне, са разговорите за това как кръвта вода не става? Вместо всичко това, разказ за таралеж, пет изречения в градината вчера и още три на масата, като най-дългото беше молбата да й подам солта.

— Скъпа — каза Бланшар, целувайки ръка на Клариса — сигурен съм, че стига само да изразиш желание и тя ще започне да пее от сутрин до вечер. Но ако пее така фалшиво като предишната, за нас ще стане по-зле.

Клариса въздъхна, заяви на Раймон, че ще го извика, ако услугите му отново ѝ потрябват, нареди на адвокатата да му плати за извършената работа и го освободи.

— Какво ти е мнението за нея изобщо? — попита старата дама, когато с Бланшар останаха насаме.

— За твоята внучка ли?

Бланшар почувства, че стъпват на хлъзгава почва и зададе този въпрос, за да спечели малко повече време за отговор.

— Говорим за Мей и само за нея — със стоманени нотки в гласа каза Клариса, която знаеше уловките му наизуст. — Е? Все така ли твърдиш, че прилича на някаква си там отровителка?

— Извинявай, скъпа, всичко е заради моя опит в общуването ми с хората, който ме кара да предполагам най-лошото — отвърна с усмивка адвокатът. — Какво искаш да разбереш? Според мен, тя е извънредно провинциална и извънредно стеснителна особа, която не се чувства на мястото си от момента, в който пристъпи този праг.

— Тази стеснителна особа вече ми се озъби — напомни Клариса. — И сега, вместо да ме ухажва и да ми пее песнички, избяга при тази руска баронеса, която познава толкова малко, колкото и мен. Както искаш, Юбер, но тук има нещо гнило!

— Може би е узнала за завещанието ти? — предположи адвокатът.

— Откъде?

— Не знам, но това не е информация, която може вечно да се пази в тайна. Да допуснем, че твоята внучка е разузнала за завещанието ти, разбрала е, че няма какво да направи, и е решила...

Прекъсна го слугата, който обяви, че мадмоазел Мей току-що се е прибрала във вилата. И тъй като Клариса притежаваше не по-малко остър поглед, отколкото нейния шпионин, тя веднага забеляза, че внучката ѝ изглежда доста по-непринудена, отколкото вчера или дори днес сутринта. И наистина, щом разказа всичко на Амалия, Мей се почувства така, все едно камък ѝ падна от сърцето.

— Къде бяхте, миличка? Да не сте си търсили жених? — полюбопитства Клариса с невинен тон. В него имаше толкова отрова, че даже индийска кобра би умряла на място от завист.

— Мисля, че вчера вече имахме разговор на тази тема — каза порозовяла Мей.

На нея чак сега ѝ хрумна какви слухове биха могли да тръгнат за нея и Уолтър заради това, че цял ден са ги виждали заедно.

— Таралезите и понитата, разбира се, са хубаво нещо — отбеляза Клариса. — Но нали детството все някога трябва да свърши, не е ли така?

— Вероятно сте права — безхитростно се съгласи Мей. — А вчера за обяд клали ли са кокошка?

В детективните романи, които четеше, този номер — да изненадаш неочаквано противника — сработваше безотказно. Той и сега сработи, но затова пък така, че по-добре да не беше сработвал. Бланшар, който си палеше цигара, от изненада изтърва кибритената клечка върху разкошния копринен килим и прогори дупка. Що се отнася до старата дама, то тя имаше толкова озадачен вид, все едно за пръв път в живота си чуваше за съществуването на кокошки. Беше толкова изненадана, че каза самата истина.

— За обяд нямаше никаква кокошка и за вечеря също. Защо? Да не би да си имаш вкъщи някаква любима кокошка и затова да не обичаш да ги ядеш?

— Не — рече Мей. — Просто ми се стори, че имаше кокошка. Или нещо такова... месно.

— Телешко, но него го доставят от най-добрия месар в Ница — поясни Бланшар, когато завърши яростното затъпкване на горящата клечка. — А у вас в Лителил — така преиначи на френски той Литъл Хил — да не би да ядат само собствените си животни?

— Не — отвърна Мей с лъчезарна усмивка, — попитах просто така.

Чак сега Клариса обърна внимание на това, че от килима се вдига пушек.

— Юбер! — излая тя.

— Знам, аз го прогорих — отвърна с нещастен глас адвокатът.

— Така ли? — с неопределен тон провлече Клариса. — Ами хубаво, и без това ми беше омръзнал. Ще го махнем и ще купим нов.

Тя с трясък отвори ветрилото си и започна да си вее, но в този момент върналият се слуга доложи, че е дошъл господин Дьопре с колегата си и най-покорно моли да бъдат приети.

— Кой пък е този Дьопре? — капризно попита Клариса. — Не познавам такъв.

Слугата въздъхна, наклони се към ухото ѝ и измърмори няколко думи, след което лицето на старата дама се промени.

— Полицай! Какво пък, покани го!

И господин Дьопре с колегата си бяха милостиво допуснати в малката гостна, където в ъгъла стоеше работа на Канова, а на стената висеше портрет, излязъл изпод въздушната четка на Нате.

„Какво означава всичко това?“ — си помисли Мей смразена.

От нейна гледна точка Дьопре изглеждаше като типичен детектив от романите: слаб, жилест, с печат на усърдие върху лицето. Затова пък колегата му, който, очевидно, поради незначителния си чин така и не се представи, се явяваше пълна негова противоположност. Той имаше добродушната физиономия на любител на добрата храна и умереното пиене. Беше едър и мощен, да не кажем направо дебел. Такива хора обикновено биват неповратливи и бавни, но той се движеше някак си леко и безшумно като пеперуда.

— Дошли сте по повод на моите пауни? — мигновено атакува Клариса служителите на закона. — Между впрочем, още преди две седмици ви обърнах внимание, че птиците ми изчезват някъде. И оттогава нищо!

— Не, госпожо, тук сме съвсем не заради пауните — почтително каза Дьопре. — Откровено казано, ние дори не идваме при вас, а при мадмоазел, Мей Уинтърбъри.

Както и граф дьо Ламбер, той упорито слагаше ударението на последната сричка.

— Това съм аз — отрони Мей. — Какво се е случило?

— Нищо страшно, мадмоазел — тутакси я успокои безименният дебеланко, който съпровождаше Дьопре. — Вие сте пътували вчера със „Златната стрела“, нали? Та така, с един от пътниците във влака се е случила малка неприятност и разпитваме всички, които са се намирали наоколо.

„Малка неприятност, как ли не! — ужаси се в себе си Мей. — Та него са го намушкали! Баронеса Корф се оказа права!“

— Каква неприятност? — намеси се Бланшар, който веднага усети обичайния полицейски маниер да се прикрива истината и застана нащрек.

— На пътник от първа класа са му откраднали багажа — поясни Дьопре.

Мей онемя. Тя очакваше всичко, но не и това.

— Много ценен багаж, честно казано — подхвана дебеланкото. — Затова много бихме искали да узнаем дали не сте видели нещо подозрително, дали не сте чули нещо странно... ами, сама разбирате.

Разбира се, най-странен и подозрителен беше окървавеният нож, който по някакъв начин се беше оказал в куфара на Мей, но за него по никакъв начин не биваше да се споменава. Затова Мей започна да разказва как е пътувала в едно купе с баронесата, как е счупила парфюма (на това място девойката се изчерви) и как са се прехвърлили във вагон-ресторанта. Тук Мей се изчерви още повече.

— Няма нищо страшно, вече чухме за семейния скандал — успокой я Дьопре. — Какво стана после?

Мей разказа на полицаите как през нощта я е събудил вик, но се оказало, че на графиня дьо Мирамон просто ѝ се е присънил лош сън. Повече нищо особено не си спомня. Никой от спътниците ѝ не ѝ се беше сторил подозрителен и във вагона също не беше забелязала чужди хора.

— Боя се, че с нищо не мога да ви помогна — каза тя с извинителен тон.

— А тази баронеса, с която сте пътували... — нерешително започна Дьопре. Той извади от джоба си списък и започна да го преглежда. — За съжаление, не помня името ѝ.

— Баронеса Корф — с готовност подсказа Мей. — Казва се Амалия Корф.

— Как мислите, може ли тя да е видяла или чула нещо? Или през цялото време е била с вас и е видяла същото, което и вие? Излизала ли е от купето без вас?

— Честно казано, не помня — замисли се Мей. — Не, през цялото време бяхме заедно. Боя се, че ще ви разкаже същото като мен.

Дебеланкото кимна, като че ли нищо друго не беше очаквал.

— Не помните ли да е излизала през нощта? — попита той. — Може би все пак е могла да забележи нещо?

— Не — каза твърдо Мей, — не е излизала.

— Откъде знаете? Нали по това време сигурно сте спали?

— Ако беше излизала, щях да чуя как се хлопа вратата — обясни Мей. — Освен това, куфарите ни стояха на пода и щеше да ѝ се наложи

да светне. Сигурна съм, че не е. Само веднъж се показа в коридора, когато чухме вика.

— Да — каза Дьопре, — вече разказахте за това.

— Ще ни кажете ли все пак какво е изчезнало? — измърмори Клариса, веейки си с ветрилото си. — Брилянти? Много скъпи?

— С удоволствие бих Ви разказал всичко, госпожо, отвърна с поклон Дьопре. — Но този пътник ни закле да пазим нещата в тайна, иначе скандалът би бил неизбежен.

— Аха! — победоносно обяви Клариса. — Значи, не са брилянти, а например, снимка, на която Уелският принц се развлича с танцьорки. Макар че едва ли — със съжаление добави неподражаемата дама, — той предпочита актриси.

— И актрисите могат да навредят на репутацията, повярвайте ми — каза с усмивка дебеланкото. — Но ние много разчитаме на вашата скромност.

Той някак си много ловко се поклони на дамите и си тръгна заедно с колегата си.

— И с какво изобщо се занимават тия полицаи? — замърмори Клариса. — Търсят всичко, с изключение на това, което в действителност си струва да търсят.

Тя сви ветрилото си и развълнувано се надигна от кушетката.

— А, ето те и теб, Кристиан! Е, намери ли пауните ми или не?

Но граф дьо Ламбер не беше склонен да говори за пауните.

— Кой беше у вас току-що? — попита той.

— Някакъв мухльо — Дьопре от полицията — и негов колега — отвърна Бланшар. — В „Златната стрела“ са откраднали ценен багаж и разпитват свидетели.

— Аха, това било значи — провлече Кристиан, но видът му беше доста озадачен.

— Пауните! — властно напомни Клариса.

— Попаднах на следа, госпожо — бързо я увери графът. — Но трябва да проверя още някои неща.

— Ти си знаеш — промърмори Клариса. — Да не останеш за следващата гонка с купчина желязо вместо локомотива си или както там се казва! Намери ми моите птички, а аз ще си удържа на думата!

Обаче, съдейки по всичко, освен птиците Кристиан си имаше достатъчно други грижи, защото той прекара на вилата само няколко

минути и си тръгна, оправдавайки се със спешна работа.
На другата сутрин Мей получи от него бележка:

„Чакам Ви до вилата точно в 10. Трябва да обсъдим
сама знаете какво.

Кристиан

P.S. Всички останали също ще дойдат.“

Вярна на себе си, Мей излезе още в десет без петнадесет, но само след няколко минути зад завоя се показа каретата на баронеса Корф, в която седеше графът. Кристиан помогна на Мей да се качи.

— Да, работата е сериозна — каза той с блеснали очи. — А аз сгреших, че не повярвах на баронесата, когато тя каза, че става дума за убийство. Но сега няма никакво съмнение.

— Но нали този Дъопре... нали той каза... — запъна се Мей. — Те нали търсят изчезнал багаж? Или сте прочели във вестника за... за убийство? Но как можаха тогава и дума да не продумат за него?

— Работата не е във вестниците или в багажа — махна с ръка Кристиан. — Работата е в този дебеланко, който беше у вас. Бланшар явно съвсем е изкуфял, щом не го е познал. Поне като адвокат е бил длъжен.

Мей ахна и прикри уста с длан.

— Значи той изобщо не е полицай? — отрони тя.

— Там е работата, че е именно полицай — натъртено каза графът. — Това е комисар Папийон.

ГЛАВА 13: ЧЕТВЪРТИЯТ МУСКЕТАР

Амалия дочете сутрешния вестник, сгъна го и го хвърли на масата.

— Същата работа — каза баронесата на приятелите си, които седяха около масата и я гледаха с предани очи. — Нито дума за това, че в „Златната стрела“ оня ден е станало убийство. А трябва да е станало!

— Но защо комисар Папийон да не може да се занимава с изчезнал багаж? — плахо попита Мей. — Защо му е да лъже?

— Той не лъже — поправи я Кристиан. — Той премълчава.

— Комисар Папийон е най-добрият полицай в Париж — рече Амалия. — Забележете, че ние с вас съвсем не сме в Париж. Това първо. А второ, Папийон се занимава само с особено важни дела и по-голямата част от разследванията му са на убийства — Амалия присви очи. — Всъщност, какво искаше да научи от вас?

— А няма... — започна Уолтър.

— Не, нито Дъопре, нито Папийон са идвали при мен — изпреварвайки въпроса, отвърна Амалия — Та за какво си говорихте с него?

— Питаше дали не съм забелязала нещо подозрително — помисли и отговори Мей. — Питаше още може ли да сте излизали и да сте видели нещо. Но аз му казах, че през цялото време сме били заедно. Сигурно затова не ви е навестил.

— Не — внезапно каза Амалия, — не го е интересувало дали сте видели някого. Интересувало го е дали имам алиби. Затова ви е питал дали сме се разделяли.

— Искате да кажете, че комисарят подозира вас? — недоверчиво попита Уолтър — Но защо?

— Ръкавицата, мистър Фрейзър, ръкавицата — нетърпеливо напомни Амалия. — Люляковата ръкавица с етикет на този, който я е направил по поръчка. Представете си, че сте полицай и край нечий труп намирате тази ръкавица. Да установите, че ръкавицата е моя, е от лесно по-лесно. Това е идеалната улика.

— Така — каза Кристиан. — Струва ми се, че разбирам. Убиецът е влязъл във вашето купе, докато сте били във вагон-ресторанта, откраднал е вашата ръкавица и е подхвърлил ножа на мис Мей. Но защо точно на нея?

— Куфарите ни бяха един до друг — поясни Амалия. — Така се случи. На едно нейно куфарче стояха инициалите на Мей, но тя го преобърна, после събра нещата и го сложи на нейния диван. Другият куфар остана до моите вещи. Той е нов и е от тези модели, които лесно се отварят. Така че няма нищо удивително в това, че ножът се е оказал именно там.

— Искате да кажете, че и ножа са искали да подхвърлят на вас? — попита свещеникът. — Но защо?

Амалия въздъхна.

— На този въпрос щеше да ми бъде по-лесно да отговоря, ако знаех кого са убили. А става дума за убийство, защото кръвта по ножа е човешка. Моят познат, който направи анализите, е напълно сигурен в това.

— Ами ако убийството и похищението на ценен багаж са се случили едновременно? — предположи Мей. — Комисарят говори за кражба, но не казва при какви обстоятелства е станала тя.

Баронеса Корф се намръщи.

— Да допуснем, но съгласете се, че такава тайнственост все пак е тревожна.

— Така или иначе — каза Кристиан, — трябва да разберем кой е бил убитият и наистина ли са му откраднали нещо.

— Да разбирам ли, че възнамерявате да разследвате тази работа заедно с мен? — попита Амалия.

— Разбира се! — възкликна Мей.

— Разбира се, че няма да отстъпим — обяви свещеникът. — Този негодник, който и да е той, не е имал никакво право да подхвърля ножа и така да изплаши Мей... исках да кажа, мис Уинтърбъри.

— Аз лично съм заинтригуван — подкрепи го Кристиан. — Всичко това е много странно. Ако не друго, ще имам все пак някакво развлечение до началото на следващата гонка. Така че съм с вас.

— Длъжна съм веднага да ви предупредя, че няма да е лесно — каза Амалия след известна пауза. — Властите премълчават нещо, но

вече само по това, че са извикали спешно Папийон от Париж, е ясно, че се е случило нещо извънредно.

— Не ме е страх от Папийон — каза развълнувана Мей. — И мисля, че ви е напълно по силите да го оставите... как се казва... с пръст в уста, да. Ето! А ние ще ви помогнем. Трима сме, така че ще бъдем като тримата мускетари.

— Колко мило! — възхити се Уолтър.

— Тогава аз ще съм д'Артанян — каза Кристиан с блеснали очи. — Да, да, и не спорете! Между другото, този господин ми е бил прароднина.

— Значи, на мен ще ми се наложи да стана Арамис — обяви Уолтър. — В края на краищата, той също е бил свещеник като мен. Макар че съм длъжен да кажа, че не одобрявам методите му.

— Господа, господа — усмихна се Амалия, — всичко това е прекрасно, но каква ще бъде Мей?

— Констанс Бонасъ, мисля — предположи графът. — Или Атос.

— А, не — задърпа се Мей. — Никога не съм харесвала Констанс, а Атос изобщо е лош човек, защото убива жена си, и то два пъти. Ще бъда Портос!

— Но ти съвсем не приличаш на Портос! — удиви се свещеникът.

— Нищо не разбираш — възрази Мей и тръсна къдрици. — Портос е добър. И винаги е бил най-порядъчният. Да.

— Тогава на госпожа баронесата ѝ остава да избере между Атос и Констанс — каза Кристиан. — Макар че бих казал, че нашата домакиня прилича повече на милейди. Има в нея нещо такова...

Амалия сърдито погледна младият човек.

— А, не — отвърна предизвикателно тя. — По-добре да съм кардинал Ришельо.

— Трима мускетари под предводителството на кардинала — това е нещо ново — отбеляза графът. — Пренаписваме Дюма?

— Дюма е най-великият писател, когото никой никога няма да може да пренапише — махна с ръка Амалия. — Не, ще напишем съвсем друга история. Готови ли сте за битка, господа мускетари?

— Да — в хор отвърнаха съучастниците ѝ, изплашвайки едно врабче, което седеше отвън на перваза на прозореца.

— Тогава да действаме. Първо, трябва отново да попадна на „Златната стрела“. В същата композиция и в същия вагон. Тъй като има няколко композиции на „Златната стрела“, това няма да е толкова просто. Господин граф!

— Да, Ваше преосвещенство?

— Надявам се, че ваша милост ще съумее да разузнае кога точно нужната ни „Златна стрела“ ще мине през Ница. Вие, доколкото си спомням, с лекота завързвате дружба с най-различни хора. Поговорете с началника на гарата, с кондукторите, с касиерите, накратко, с всички, които биха могли да разберат нещо. Предполагам, че няма нужда да ви напомням, че ако някой започне да разправя за труп, намерен в някое купе, си струва да се научи всичко възможно. Има и още един въпрос, който много ми се иска да изясня. Това е списъкът на пътниците. Но щом е замесен Папийон, предполагам, че списъкът вече е недосегаем. Все пак се опитайте да го доставите, току-виж се получило.

— Ваше преосвещенство може напълно да разчита на мен — обяви младият човек.

— Сега за полицията. Трябва да знаем какво знаят те и най-вече какво стои зад цялата тази странна работа. Ако съм права за изгубената ръкавица — а аз мисля, че все пак съм права, — любезният господин префект няма да ми каже нито дума. Налага се да получим информацията по заобиколни пътища. Какво ще кажете, мистър Фрейзър?

— Струва ми се, че лейди Брекенуол е в добри отношения с префекта — отвърна свещеникът. — Ще се опитам да я предразположа и да я накарам да го разпита.

— Само действайте по-деликатно, скъпи отче — посъветва го графът. — Не трябва да плашим хората преждевременно. Да допуснем, че до вас са достигнали слухове, те не ви касаят, но все пак... И лейди е заинтригувана и изпраща за префекта, за да иска от него разяснения.

— Сър — каза сухо Уолтър — бих ви помолил да не ме учите как да действам. В края на краищата, Арамис е бил най-умният от мускетарите!

Оказа се обаче, че Кристиан ненапразно спомена, че д'Артанян се числи сред предците му. Или поне и графът, също като гасконецът, не беше лесно да бъде надприказван.

— За ума не знам — подхвърли в пространството той, — но по отношение на женския пол определено му е вървяло. Докато д'Артанян е ухажвал прислужницата на кралицата, господин Арамис е успял да се запознае отблизо с най-очарователните херцогини.

— Ако д'Артанян и Арамис ще се карат — с меден гласец се намеси Амалия, — кардинал Ришельо ще нареди да им отсекаат главите. И няма да се стигне нито до херцогините, нито до прислужниците.

И тя мило се усмихна.

— Ами Портос? — разтревожи се Мей. — Какво ще прави Портос?

— А на Портос няма да му е лесно — каза Амалия. — Защото той трябва да намери граф и графиня дьо Мирамон и да ги разприказва. И не само тях, но и безименната рижа дама, която пътуваше с графа, но, съдейки по всичко, вече е зарязана. Трябва да разберете следните неща: ходил ли е при тях Папийон и за какво са говорили, помнят ли нещо странно, любопитно или просто интересно, и, накрая, кого от пътниците познават и кой в кое купе е бил. Можете да започнете разговора с това, че сте пътували в един влак, а в Ница при вас се е появил някой си Дьопре да ви разпитва и с историята за изчезналия багаж. Вие сте ужасно смутена. Вие не разбирате какво става и така нататък. Особено ме интересува историята с вика през нощта. Графинята каза, че ѝ се е присънил кошмар, но ако това изобщо не е така? Може да е чула нещо в съня си и това да я е изплашило?

При мисълта, че ще ѝ се наложи да разговаря с непознати хора, срамежливата Мей почувства трепет. Но вече беше стигнала твърде далеч и освен това не възнамеряваше да разочарова Амалия.

— А вие? — попита Кристиан стопанката на вилата. — Какво ще правите вие?

— Ще мисля — кратко отвърна Амалия. — Освен това, ще изпратя някои телеграми. Възможно е това да се окаже полезно.

Усетил, че деловата част е завършена, графът искаше да се върне към разговора за връщането на пауните, но в този момент Амалия се изправи.

— Всъщност, сега си спомних нещо — каза тя, обръщайки се към Мей. — Преди няколко дни ми изпратиха рокля от сестрите Кало,

но според мен Мадлен^[1] нещо е объркала размера. Може би ще ви подхожда? Не съм я обличала, а на вас, мисля, ще ви стои идеално.

И щом видя, че девойката се изчервява, тя добави:

— Смятайте го за малък аванс за Портос за неговото съдействие. Става ли?

[1] Става дума за Мадлен Жербер, главният дизайнер на модната къща на сестрите Кало. Б.а. ↑

ГЛАВА 14: МУСКЕТАРИТЕ В ДЕЙСТВИЕ

— Определено — каза капитан Картрайт — днес е прекрасен ден.

— Вие сте напълно прав — отвърна полковник Барнаби.

От сутринта над Ница се събираха облаци. Морето потъмня, слънцето се скри и сградите, така гиздави под слънчевата светлина, изглеждаха нацупени и намръщени. Някой страничен човек, чувайки разговора на двамата приятели, можеше да сметне, че те се подиграват. Обаче и двамата джентълмени бяха искрено щастливи, че времето е напълно английско, а това означаваше, че могат с пълно право да се чувстват като у дома си. Неочаквано капитан Картрайт се изправи в креслото си.

— Какво ви е, Филип? — попита полковникът.

— Струва ми се, че познавам тази дама — отвърна капитанът. — Определено съм я виждал някъде. Но къде?

Този разговор се водеше в голямата зала на „Гранд хотел“, където джентълмените регулярно се отбиваха по две причини: да пият най-доброто кафе в града, което сервираха тук, и да почетат новите английски вестници, които тук получаваха преди всички останали. Освен това, в хотела живееха немалко англичани и тук винаги можеше да разменят по две-три думи с някой познат.

— Действително — каза полковник Барнаби, разглеждайки иззад вестника току-що влязлата красавица, която беше привлякла вниманието на капитана. — Действително, виждали сме вече някъде тази лейди.

— Но къде? — нетърпеливо попита капитанът.

Защото, и да го убиеха, той не можеше да си спомни къде преди това е виждал младата грациозна особа в обточена с дантели рокля във възхитителен прасковен оттенък. Върху тъмнокъдравата главица на красавицата имаше шапка в точно същия оттенък, а в ръка тя държеше кокетна чантичка като торбичка, украсена със същата дантела като на роклята. Полковник Барнаби въздъхна.

— Нима не я познахте, Филип? — попита той. — Това е новата наследница на мадам Клариса.

Мистър Картрайт зяпна и се опули.

— Не може да бъде! — ахна той.

И пред неговия вътрешен поглед застана мис Уинтърбъри, която той съвсем наскоро беше видял в Монако заедно със свещеника; те излизаха от казиното и в този момент капитанът беше готов да се закълне, че новата наследница, разбира се, е дама, притежаваща всевъзможни достойнства, но без пламъче в нея, сива и скромна като мишка. Неочакваното преобразяване на мишката в очарователна млада жена доста озадачи капитана и той си заблъска главата каква може да бъде причината за него.

— Не разбирам много от дамски работи — довърши го Барнаби, — но, според мен, роклята, която носи, трябва да струва не по-малко от хиляда и петстотин франка... че и две хиляди.

И той тържествуващо погледна ядосания си приятел, който веднага съобрази накъде духа вятъра.

— Мислите, че мадам Клариса е сменила курса и е решила да я признае за наследница? — попита капитанът.

— Разбира се, иначе откъде може да има толкова пари? — отзова се безсърдечния полковник. — Предполагам, че упоритата обсада на старицата е дала резултат и тя е вдигнала белия флаг.

— Хъм — каза капитанът, отново добил хладнокръвие, — но нали това все още не се знае! В края на краищата, младата лейди може да е донесла роклята със себе си.

— По-добре гответе 30 лири, Филип — добродушно го посъветва Барнаби и се скри зад вестника.

През това време Мей, която се чувстваше съвсем непривично от това, че всички погледи бяха отправени само към нея, стигна до масата в ъгъла на залата. Джентълмените се наслаждаваха, почитателките на модата се опитваха да намерят у нея някакъв недостатък, след като не можеха да намерят такъв в тоалета ѝ, и тихо беснееха, защото просто нямаше за какво да се хванат. Лакеят отдръпна креслото и Мей седна. Тутакси до нея се материализира метр д'отелът.

— Какво желае мадмоазел?

Мей помоли да ѝ донесат чай, защото била изпратила бележка на госпожа графинята, която живее в хотела, и тя трябва да слезе всеки

момент.

— Ще бъде изпълнено — каза метр д'отелът и се изпари с поклон.

А щом остана сама, Мей крадешком хвърли поглед на чантичката си и даже я погали като живо същество. Кой знае защо, най-много в тоалета, който ѝ предложи Амалия, на девойката ѝ хареса именно чантичката. Това беше любов от пръв поглед: Мей погледна чантичката, чантичката погледна Мей и двете разбраха, че са създадени една за друга.

Но тъй като все пак беше невъзможно да се люби на чантичката през цялото време, Мей постепенно се осмели да се огледа. Ето едно момченце си клати крачетата, седнало на стола до възпитателката си; двама спокойни джентълмени четат английски вестници; увехнала дама в брилянти и кожи — въпреки топлото време — разговаря за нещо с красив млад човек, който я слуша със скупаеща гримаса, гледайки настрани. Ако Мей беше по-наблюдателна, тя със сигурност би забелязала венчалните халки на ръцете на двамата и би си направила съответните изводи. Но тя погледна само за миг двойката с разлика във възрастта и топло се усмихна на момченцето, което с нещо ѝ напомняше за малкия ѝ брат. То я погледна изпод вежди, както гледат само малките деца и неопитомените зверчета, и забодне нос в чинията си. Останалата публика не представляваше нищо интересно: дама с огромна шапка оживено беседва за нещо с дама просто с шапка; в другия ъгъл компания от четири дами си шушукат нещо, поглеждайки към Мей; недоволен господин със старомодни бакенбарди се кара на келнера... Тя плъзна поглед по орнаментирания таван и чак сега видя голямото огледало между прозорците. В това огледало се отразяваше невероятно свършена особа, която седеше до масичка малко по-далеч от останалите посетители. Всяка гънка на роклята ѝ можеше да затъмни дузина произведения на изкуството, а дантелените маншети на копринените ѝ ръкави бяха по-поетични от всеки сонет. Мей я гледаше с възторг и благоговение, но щом помръдна на стола видя, че отражението също помръдна. „Та това съм аз! — изумена си помисли Мей. — Това съм аз!“. Тя отклони поглед, но не издържа на съблазънта и погледна пак. Нямаше съмнение, това беше тя и Мей тихо се разтвори в нирваната на абсолютно, непомрачено от нищо блаженство.

— Мадмоазел?

Суховатият женски глас я върна към действителността. Мей вдигна очи и видя графиня дьо Мирамон, само че този път тя беше в проста затворена дневна рокля, а не с разкошния тоалет, в който Мей я видя във влака.

Девојката бързо поздрави графинята и каза, че е дошла тук, защото няма с кого да се посъветва, а е смутена, така ужасно смутена! В очите ѝ още проблясваше радост — от това, че е млада, че на света има такива майсторки като сестрите Кало и Мадлен Жербер, че роклята ѝ е възхитителна и да се живее, е толкова ослепително хубаво!

Матилда сухо се усмихна, но седна до масата. Метр д'отелът лично донесе скъпоценния чай на Мей и попита какво ще желае госпожа графинята.

— Кафе, моля — след известно колебание отвърна тя. — И сладкиши. Да, и донесете две чаши кафе, защото моят мъж ей сега също ще дойде.

„Значи, с оная рижа дама наистина всичко е свършено? — помисли си заинтригувана Мей. — И са се сдобрили?“

А графинята я гледаше и си мислеше:

„Когато шиеха тази рокля при сестрите, бях в магазина и просто така попитах за цената. Казаха ми, че струва 1800 франка! Значи, тя все пак е успяла да намери ключ към сърцето на старицата?“

— Та за какво искахте да говорите с мен? — попита графинята.

И Мей, спомнила си ролята си, повтори всичко, което я беше посъветвала баронеса Корф — за идването на полицията, за това, че във влака са откраднали нещо и за това колко ѝ е неловко и изобщо няма с кого да поговори за случилото се и как се надява, че графинята ще я разбере.

— Да, в този експрес се е случило нещо странно — отбеляза Матилда. — Никога не е било във влака да изчезне нещо важно. Инспектор Дьопре идва и при нас, говори с мъжа ми и с мен, но с нищо не можахме да му помогнем.

„Така, така — каза някой в главата на Мей. — Значи, комисар Папийон не е бил у тях! Интересно, защо? Или наистина е искал само да установи има ли алиби кардинала... милейди Корф?“

Метр д'отелът донесе кафето и сладкишите, пожела добър апетит на дамите и се отдалечи.

— А през нощта, когато така неочаквано се събудихте, нищо ли не чухте? — попита Мей.

Матилда студено се усмихна.

— Какво значение има това? Просто ми се присъни неприятен сън — намръщи се тя. — А защо това толкова ви интересува, мадмоазел Мей?

В този миг Мей си спомни, че Амалия — по друг повод, впрочем — беше говорила за уменията да се води игра, и реши да сложи коза си.

— Разбирате ли — рече тя, — вчера при мен идва не един полицай, а двама.

— Да, случва се да ходят и по двойки — равнодушно се отзова графинята. — И какво от това? Не знам как е във вашата страна, но във Франция в това няма нищо особено.

— Не е там работата — настояваше Мей. — А в това, че вторият полицай не се представи. Но граф дьо Ламбер го позна. Беше комисар Папийон от Париж.

Дали ѝ се стори или графинята леко се напрегна? Във всеки случай, чашата с кафе не стигна до устата ѝ и тя я остави обратно върху чинийката.

— Комисар Папийон? Но... но нали той се занимава с убийства?

— Нямам представа — храбро обяви Мей, която не обичаше да лъже. — Но всичко това ми изглежда много странно.

— Наистина — съгласи се графинята. — А, Теодор, ти си вече тук! Чуй какво ми разказа току-що мадмоазел Мей!

И тя преразказа на мъжа си, който току-що беше слязъл, зашеметяващата новина.

Под очите на Теодор имаше сини кръгове и той изглеждаше уморен. Съдейки по всичко, раздялата с любовницата му му беше коствала много. Все пак той целуна ръка на Мей, задържа оценяващ поглед върху тоалета ѝ и седна до жена си.

— Не разбирам защо това толкова ви вълнува, Матилда — каза той, докато щедро си сипваше захар. — Що се отнася до багажа, мога да ви уверя, че нищо наше не е изчезвало.

Той се усмихна на жена си?

— А при вас, мадмоазел?

— Също нищо — призна Мей, без да уточнява, че нейният багаж даже се беше увеличил. — Аз пътувах в купе номер седем и в него всичко беше наред, а вие в кое?

— Аз в девето — каза Матилда с неопределено изражение и Мей си спомни, че с мъжа ѝ трябва да са пътували в различни купета. — Бях сама и мога да ви уверя, че нищо не ми е изчезвало.

— А аз пътувах в трети вагон — съобщи спокойно Теодор. — Не, с моя багаж всичко беше наред.

— А познавахте ли някой от пътниците? — попита Мей. — Може би някой се е оплаквал, че му е изчезнало нещо?

Съпрузите се спогледаха.

— Не, със сигурност не видях никой познат — обяви Теодор.

— Аз също — потвърди жена му.

„Логично — помисли си Мей — Нима тя би се осмелила да устрои такова нещо, ако наблизо е имало техни познати?“

— Тогава не е ясно какво търси комисар Папийон и защо местната полиция не е достатъчна за това — заяви Мей.

— Действително — благодушно се съгласи Теодор, — но не мисля, че това трябва да ни вълнува. Нали с нашите вещи нищо не се е случило.

Сега, когато Мей видя графа отблизо, тя не можа да не забележи какво самодоволно лице има той. Такова изражение нерядко се среща у ограничените хора, които не се интересуват от нищо, освен от самите себе си и собствените си дела. Виж, графинята беше от съвсем друга порода. Съобщеното от Мей явно я заинтригува и тя се замисли.

— Всичко това е съвсем непонятно — каза накрая Матилда. — А за какво говори комисарят с вас? Пита ли нещо конкретно?

Мей не каза, че комисарят се е интересували има ли алиби милейди Корф, която (Мей беше напълно сигурна) не беше способна да обиди и муха. Затова девойката просто обясни, че комисарят е искал да узнае дали не е забелязала нещо странно или подозрително.

— Казах му, че освен вашия вик през нощта нищо такова не си спомням — обясни Мей.

— А кога именно Папийон идва при вас? — поинтересува се графът.

Оказа се, че това е било преди Дьопре вече без колегата си да посети семейство дьо Мирамон. Графът и графинята отново се

спогледаха.

— Знаете ли — несмело каза Матилда, — като си мисля за този сън...

Тя въздъхна.

— По-точно, сега, като си мисля за него... струва ми се, че имаше още нещо, освен съня. Нещо, което ме изплаши.

— Какво може да те е изплашило? — сви рамене Теодор. — Всичко това са глупости.

— Не зная — безпомощно каза графинята. — В нищо не съм сигурна. Но колкото повече мисля...

Но в този момент ги прекъснаха по най-невежлив начин и това беше извършено от белокоос господин в сив костюм, с бастун в ръка, който с широки крачки се приближи към масата им. Месестото му лице беше червено от бяс, а очите му хвърляха искри, които лесно можеха да изгорят целия „Гранд хотел“.

— Вие! — изсъска той, изгаряйки с поглед Теодор, който някак си се беше свил в креслото си и тутакси беше изгубил цялото си самодоволство. — Вие! Ще ви унищожа!

— Татко! — тихо извика Матилда. — Как се озова тук?

— А ти какво очакваше? — възмути се господинът. — Той бяга от Париж с любовницата си, а ти хукваш след него! Да не мислиш, че не знам какво е станало в „Златната стрела“? Да не мислиш, че баща ти вече съвсем за нищо не става? Защо ти, дъще моя, си се разправяла с това нищожество, вместо да го оставиш на мен?

— Татко! Моля Ви... Тук има хора! Мадмоазел... мадмоазел Уинтърбъри — Матилда не говореше, а мънкаше, в очите ѝ имаше ужас. — Това е моят баща, Антоан Стен. Извинете го, той е малко развълнуван...

Мосю Стен, съдейки по всичко, искаше да се взриви като мина и да погребее всички под отломките, но хвърли поглед на Мей, която не знаеше къде да се дине от смущение и от това стана още по очарователна, и реши да смени тона с малко по-любезен.

— Извинете, мадмоазел, всичко това са наши семейни работи — доста учтиво ѝ поясни той. Но щом се обърна към зет си, тонът му, даже може би против волята му, веднага се промени. — А с вас ще се оправям после, милостиви господине!

И той злобно удари с бастун по масата така, че чашките по нея подскочиха. Мосю Стен имаше широки месести уши и грамадни ръце, очите му бяха малки и хлътнали. В тях бушуваше ненавист и Мей реши, че сега е най-подходящото време да се оттегли, за да не стане свидетел на още една сцена — защото явно скандалите бяха наследствена страст на това семейство.

— Моля за извинение, но трябва да тръгна — обяви тя, взе чантичката си и излезе с толкова бърза крачка, колкото позволяваше приличието.

Щом се озова пред „Гранд Хотел“, Мей с облекчение въздъхна, но я чакаше ново изпитание. Насред улицата я настигна рев на ранен слон. Мей се стресна и се отдръпна, но в този момент разбра, че това е клаксонът на граф дьо Ламбер, който седеше във вече познатото ѝ чудовище.

— Мадмоазел! Да ви закарам?

— Аз... — започна Мей, озъртайки се за пътища за отстъпление, но докато се усети се оказа, че вече седи в автомобила, а графът захлопва вратичката му.

— Трябва да ви кажа — обяви той, — че имам какво да споделя с нашия кардинал, а вие?

И в този миг Мей си спомни нещо.

— Поговорих със семейство дьо Мирамон, но ми беше наредено да намеря още една жена — обяви тя и започна да дърпа вратичката, опитвайки се да излезе. — Пуснете ме!

— Сама няма да ви пусна — възрази графът, който, въпреки любовта си към техниката, си оставаше истински рицар. — Елате!

Той отвори вратичката и подаде ръка на Мей. Двата заедно се върнаха обратно в „Гранд хотел“.

— Какво желаете? — осведоми се школуваният портиер.

— Привет, Жул — дружелюбно отвърна Кристиан. — Търся една рижа дама, която е пристигнала заедно с граф дьо Мирамон. Как е жена ти, роди ли вече?

— Още не — въздъхна портиерът. — Значи ви интересува Жоржет Бриол?

— А, ето как се казвала! — провлече графът. — Та къде е тя?

— Събра си багажа и си замина — отвърна портиерът, поглеждайки Мей, която за себе си кръсти „прасковката“. — Нещо

друго?

— Не, Жул, така няма да стане — замрънка графът и направи забавна физиономия на недоволно дете. — Защо замина, къде замина? Кога, в крайна сметка?

Портиерът въздъхна и се предаде.

— Оня ден, веднага щом граф дьо Мирамон скъса с нея — доложи той. — А заедно със скъсването получи и пари. Големи пари, между впрочем, десет хиляди франка.

— За какво? — изуми се Мей.

— За да го остави и повече да не се приближава до него — усмихна се портиерът. — Жена му го притисна, започна да го заплашва и той се предаде. Като стана дума, парите също ги даде жена му.

Той забеляза странното изражение на лицето на Мей и понижи глас:

— Не мислете, че съм подслушвал пред вратата или нещо подобно. Просто, според мен, графинята даже и не се криеше особено. Но не отстъпи, докато не получи своето.

— Ами мъжът ѝ? — бързо попита Кристиан.

— Че какво му оставаше да направи? Примири се — философски сви рамене портиерът.

— И къде замина тази Бриол? — обади се Мей.

— На гарата. Кочияшът Жилбер я откара направо там.

— Може би знаеш и кой влак е хванала? — изръмжа Кристиан.

— Обратният влак за Париж, който тръгва в 15.40 — без да му мигне окото отговори Жул. — Жилбер ѝ помогнал с куфарите и чул как си купила билет за първа класа. А за какво ти е тя?

Кристиан въздъхна.

— Разбираш ли — каза той, — във влака, в който е пътувала тя, семейство Мирамон и прочие, е станало нещо странно и не мога да разбера какво.

— Ти за полицията ли? — веднага се досети портиерът. — Да, инспекторът също искаше да говори с нея и беше недоволен, че е закъснял.

— Един инспектор ли е идвал? — бързо попита Мей.

— Да, инспектор Дьопре, защо?

— Познаваш ли го?

— Моята жена познава роднини на неговата жена — отвърна портиерът. — Много прилични хора, пък и той е добър полицай.

— Това е добре — с твърде двусмислен тон се отзова Кристиан.

Щом се убедиха, че няма да измъкнат нищо повече от Жул, детективите напуснаха хотела.

— Много ви отива тази рокля — каза Кристиан. — Аз съм магаре, защото трябваше веднага да ви го кажа.

Мей се изчерви от удоволствие. Коварният граф със своята забележка успя да я накара да седне в чудовището без възражения и те се отправиха към вила „Шарл“.

— Изпълних мисията си — каза Кристиан на Мей, когато излязоха от града и пътуваха край морето. — Тази „Златна стрела“, която ни е нужна, пак ще мине през Ница утре сутрин по посока Вентимилия. Предполагам, че баронесата ще поиска да я огледа. Служителите на гарата не са чували за никакво убийство. Нито един от пътуващите във влака не се е оплаквал, че са му откраднали нещо, но списъкът с пасажерите, както и предполагаше баронеса Корф, е иззет от Папийон под предлог, че е имало кражба. А при вас как мина?

— Узнах нещичко — отвърна Мей, — но все си мисля, че е много малко. Графинята казва, че май нещо я било изплашило, когато се събудила с вик. Но не е сигурна.

— Хубаво е, че е толкова откровена — сериозно каза Кристиан. — Между нас казано, свидетели, които бодро рапортуват, че точно в 4 часа и 39 минути са видели на моста субект със скъсана ръкавица и сиво палто, на което са липсвали четири копчета, винаги са предизвиквали у мен подозрение. Интересно дали на викария ще му се удаде да научи повече от нас? Все пак лейди Брекенуол му е бъдеща тъща и едва ли ще скрие от него това, което ѝ е известно.

— Тъща? — изуми се Мей. — Защо решихте така?

— Всички говорят за това — сви рамене графът. — Ако той иска да получи постоянно назначение в местната църква, то неизбежно ще му се наложи да се ожени. И то за една от дъщерите на лейди Брекенуол, иначе няма да стане свещеник в Ница. Защо питате?

Отговор не последва. И Кристиан така и не разбра защо Мей внезапно замълча и повече не каза нито дума чак до момента, в който стигнаха до вилата на баронеса Корф.

ГЛАВА 15: СТРАДАНИЯТА НА АРАМИС

Мистър Уолтър Фрейзър, както вече беше упоменато, беше свещеник, но му беше необходим целият му запас от християнско смирение, когато се оказа в унилата строга къща, където живееше лейди Брекенуол. Първо свещеника атакува мис Линда, най-голямата дъщеря:

— О! Вие все пак си спомнихте за нас, мистър Фрейзър! Кажете, не ви ли е самотно в Ница? Сигурно е ужасно да живеете сам, без нито едно близко същество!

После за работа се захвана по-малката ѝ сестра Дороти.

— Мистър Фрейзър! — многозначително хихикане... — Толкова се радвам, че дойдохте! — Опит нежно да се свие раменце, достатъчно мощно, че да спре дерайлирал локомотив... — Колко ли Ви е неудобно в чужда страна! Французите са такива грубияни! — В превод от езика на мис Дороти на човешки това означаваше, че французите не я забелязват, въпреки произхода ѝ и старанията на нейната мамичка да ѝ уреди брак... — Навестявайте ни по-често, винаги ще се радвам да ви видя!

Мис Елизабет се залови за работа още по-праволинейно: тя обяви, че е хванала бръмбар и поиска от свещеника незабавно да ѝ каже доколко е опасен този бръмбар и хапе ли изобщо или не. Опитите на Уолтър да ѝ обясни, че нищо не разбира от насекоми, биха били обречени на провал, ако не беше дошла четвъртата мис Брекенуол. Тази лейди, отзоваваща се на изисканото име Миранда, беше дотолкова уродлива, че трите ѝ ужасно грозни сестри в сравнение с нея изглеждаха красавици.

— Мистър Фрейзър! Колко любезно от ваша страна, че сте си спомнили за нас! А ние през цялото време за вас говорим! Като стана дума, вярно ли е, че са ви видели в казиното? Аз, разбира се, съм сигурна, че не е вярно и че мистър Фъргюсън пуска слухове за вас. Нали знаете, той просто мечтае да заеме мястото на свещеник!

В дъното на душата си Уолтър вече беше близо до това да прокълне мига, в който се беше съгласил да помогне на баронеса Корф и да узнае от лейди Брекенуол какво ѝ е известно за произшествието в „Златната стрела“. Но в този миг за щастие вратата се отвори и лакеят доложи, че домакинята е готова да приеме мистър Фрейзър.

Уолтър си плю на петите и избяга от четирите кандидатки за ролята на негова съпруга, но скоро разбра, че е попаднал от трън на глог. След приветствията и разговора за времето лейди Брекенуол започна да се съветва с него за граф А., барон Б. и господин В., които били проявявали огромен интерес към нейните момичета. Наивният Уолтър въздъхна с облекчение, но скоро чу, че лейди не възнамерява да даде на дъщерите си нито пени върху крайно скромната зестра, която им беше останала от покойния им баща, известен прахосник. Всъщност, именно тази причина, а съвсем не грозотата на четирите мис, се явяваше до този момент препятствие пред тяхното омъжване. Самата лейди Брекенуол беше повече от обезпечена, но щом само станеше дума за увеличение на зестрите, тя веднага вадеше дантелена кърпичка и започваше горестно да се оплаква от живота и чудовищните разходи, които ѝ се налагало да прави, за да живее целогодишно в Ница. Лейди Брекенуол смяташе, че белите ѝ дробове не са в ред. Страдалката беше преживяла двамата си братя и мъжа си, които се отличаваха със завидно здраве. Всеки ден се оплакваше от болки и отсъствие на апетит и от година на година фигурата ѝ ставаше все по-внушителна и монументална.

— Мистър Фъргюсън скоро беше при мен — привидно между другото отрони лейди Брекенуол.

Фъргюсън беше свещеник на 28 години, винаги усмихнат и такъв чистичък и опрятен, все едно току-що го бяха извадили от пералнята. Уолтър знаеше, че и той се стреми към мястото в Ница. Сърцето му се сви. Нима Фъргюсън все пак се беше решил да се ожени за една от дъщерите на домакинята, за да си обезпечи безбедно бъдеще? Все пак Уолтър намери в себе си сили да отвърне:

— Аз имам по-интересни новини.

И след това разказа, че с експрес „Златната стрела“ е свързана някаква тъмна работа, която разследва знаменитият комисар Папийон. Лейди Брекенуол плесна с ръце, изуми се и обяви, че свещеникът е дошъл тъкмо навреме.

— Господин дьо Ланоа, префект и чичо на граф А., трябва днес да наминае към мен. Ето кого ще разпитаем!

Скоро господин дьо Ланоа се появи, но, както се оказа, за да се извини витиевато за своя племенник, който вчера твърде дълго бил разговарял на някакъв прием с мис Елизабет. Възможно било тя да е изтълкувала превратно някои негови думи, за което той искрено се разкайвал. Впрочем, лекарите вече били предписали на графа възможно най-скорошно връщане в Париж.

В интерес на истината, дългият разговор се състоеше само от две фрази за звездите и поетичността на вечерта, които графът беше произнесъл, защото в тъмнината беше помислил Елизабет за друга дама. Щом разбра, че се е припознал, той избяга ужасен, но Елизабет беше изтълкувала неговото поведение изключително в изгодна за нея светлина.

Лейди Брекенуол прехапа устни, но тозчас си спомни за думите на Уолтър и попита вярно ли е, че комисар Папийон разследва някакво престъпление, свързано със „Златната стрела“. Щом обаче чу името на Папийон, дьо Ланоа веднага придоби непроницаем вид и заяви, че комисарят действа на общо основание и изобщо работата, с която се занимава, е такава дреболия, че не си струва да се говори за това.

— Но можете ли поне да ни кажете какво точно е изчезнало? — попита лейди Брекенуол, изгаряща от любопитство.

Дьо Ланоа отвърна, че не се интересува от такива глупости, повтори, че работата не струва и пукната пара, и побърза да си тръгне. Нищо не успял да разузнае, свещеникът също си тръгна, придружен от хор девичи гласове:

— Мистър Фрейзър! Нали ще ни навестявате по-често? Много ви молим! Винаги ще се радваме да Ви видим!

Когато той накрая се добра до вила „Шарл“, адски го болеше глава.

Двамата други мускетари вече бяха там. Мей преразказа отговорите на графинята, Кристиан разказа, че списъкът на пасажерите е иззет от полицията, а експресът ще мине през Ница утре в 8 часа сутринта.

— Трябват ми два билета за същия вагон — каза Амалия.

— Два? — изненада се графът.

— Да, за нас двамата с вас. Ще отидем до Вентимилия и ще се върнем обратно.

— Разчитате да намерите нещо във вагона? — попита Мей.

— Да, следи от престъпление. Особено ме интересува купе номер 10, съседното до това на графинята.

— Мислите, че може да е чула нещо, но да е решила, че е сън? — предположи Кристиан.

— Да се убие човек не е толкова лесно — отвърна Амалия. — Мисля, че ако на нея не ѝ се е сторило и до нея е достигнал, да допуснем, шум от борба, той трябва да е идвал отнякъде наблизко и със сигурност не от нашия край на вагона. По този начин купета шест и седем отпадат. Купе номер осем също е в съседство с това на графинята, но е и до нас, а аз със сигурност бих чула, ако наоколо ставаше нещо нередно. В него пътуваха младоженци, които продължиха и след Ница. В девето купе се намираше самата графиня, а кой е бил в десето не видях. И това купе много ме интересува.

— Ако търсите мястото на престъплението, то убийството може да е станало и на тази площадка на вагона, която е по-близо до купето на графинята — отбеляза графът. — А тялото просто са го изхвърлили от влака.

— Не — внезапно каза Мей.

— Какво не? — изненада се Уолтър, потривайки слепоочието си.

— Аз мисля — решително каза Мей, — че графинята нищо не е чула и просто започна, разбирате ли, да си измисля по малко. Когато разбереш, че близо до теб се е случило нещо важно, започваш да мислиш, че може да си забравила нещо, и тогава всичко започва да ти се струва не такова, каквото в действителност е било.

Мей се наведе напред.

— Ето, обяснете ми, как може да е чула нещо през нощта, ако ножът е бил подхвърлен много преди това — докато сме били във вагон-ресторанта? Когато са ми го подхвърлили, убийството вече трябва да е било извършено, а да влязат в купето ни може да е станало само тогава, когато отсъствахме. Тоест, убийството е станало още преди това! А графинята само е сънувала, нищо повече.

— Мей — възкликна свещеникът — ти си просто чудо!

Той беше толкова възхитен, че даже спря да го боли глава.

— Какво? — попита Кристиан, виждайки, че Амалия загадъчно се усмихва.

Тя издърпа едно от чекмеджетата на масата, извади листче и го подаде на графа. Тъй като текстът беше написан на руски, графът го прочете на глас, автоматично превеждайки го на френски:

1. В експрес „Златната стрела“ е извършено убийство.

2. По някакви причини убиецът решава да го припише на мен. За целта той ми подхвърля (по точно, мисли, че на мен) оръдието на убийството и ми открадва ръкавицата.

3. Последното доказва, че трупът се намира във влака. Ако са го изхвърлили навън, нямаше да има нужда да се краде ръкавицата за улика.

4. Убиецът се връща на мястото на убийството, за да остави там моята ръкавица.

5. През нощта на графинята ѝ се присънва, според нейните думи, лош сън.

6. В Ница всички кондуктори и служители на гарата са напълно спокойни. Значи, никой все още нищо не знае. Въпрос: как може да не намериш труп във влак в продължение на приблизително 12 часа, като се има предвид, че кондукторите имат резервни ключове от всички купета?

— А мен ме интересува — внезапно каза свещеникът — защо се опитват да прикрият всичко. С тяхната преса, която е способна да разузнае всичко, това е два пъти по-удивително. Днес видях лицето на префекта — той до смърт се боеше да не се изпусне!

— Боя се, че са замесени много високи интереси — отрони Амалия. — Затова виждаме Папийон и затова никой не споменава за убийството. А личността на убития може да се окаже много, много любопитна.

— На мен вече ми мина през ума нещо подобно — призна Кристиан. — Прегледах вестниците за съобщения за скоростижна

смърт на някое високопоставено лице, което да е починало примерно в Париж.

— Вече изчетох вестниците — зашемети го Амалия. — Но в тях няма нищо такова. Бедата е там, че лицето, за което говоря, може да изглежда... да го кажем така, крайно незабележително. Но това може да бъде, например, притежател на сведения, които са извънредно важни за някого. И това може да обясни разговорите за изчезнал необикновено ценен багаж. Всички, разбира се, си мислят за брилянти, но в наше време има много по-скъпи от тях неща.

Мей въздъхна.

— Тази работа — призна тя — ми се струва необикновено заплетена. А защо искате да огледате именно десето купе? Нали по всички сметки излиза, че графинята нищо не е могла да чуе!

— Защото когато поразмислих, разбрах, че денят във фактически затвореното пространство на влака не подхожда за време на престъплението — поясни Амалия. — Друго нещо е през нощта, когато всички спят. Нощното убийство би обяснило още и защо на сутринта в Ница трупът още не е бил открит. Но тогава остава проблемът с ножа. Ръкавицата изчезна именно тогава, когато ходихме във вагон-ресторанта, това е абсолютно сигурно. Значи, престъплението е било запланувано още тогава. Ами ако сме сгрешили, като решихме, че тогава е било подхвърлено и оръдието на убийството? Нали Мей го е видяла чак на следващия ден. Ами ако ръкавицата е била открадната преди убийството, а ножът е бил подхвърлен след него, за да довърши картината, така да се каже?

Мей широко отвори очи.

— Щом излязох в Ница... — прошепна тя, — оставих багажа си в купето. Само за няколко минути!

— Именно — каза Амалия. — Аз също взех със себе си само чантата си. Багажът го събра моят слуга, не е забелязал никого. А кой взе вашите вещи от купето?

— Аз — отзова се Кристиан. — Но във вагона имаше само обикновени пасажери.

— Както вече споменах, куфарите ни стояха един до друг, затова убиецът е сгрешил. Освен това много е бързал. Бих казала, че логически тази версия е за предпочитане и защото убиецът не е можел да знае дали няма да отворя своя — според него — куфар още по

време на пътуването. Нали бих могла да открия подаръка му съвсем случайно. Друго е, когато напускаш влака. Ами ако при пристигането си бях дала куфара на камериерката и тя беше видяла окървавен нож? Край, песента ми щеше да е изпята.

— Но защо убиецът е избрал именно вас? — попита Уолтър.

— Вероятно е имало някаква причина, поради която биха могли да ме свържат с жертвата — дипломатично отвърна Амалия и графът веднага си спомни дошлите до него смътни слухове за това, че очарователната баронеса навремето се е занимавала с някакви тъмни дела и едва ли не е шпионирала за Особената служба на Руската империя. — Бедата обаче е там, че самата аз не видях във влака нито едно познато лице. По-просто казано, нито един човек, когото бих искала да убия.

Тя се размърда в креслото.

— Е, господа мускетари? Да изговорим ли още веднъж нашата версия как се е случило всичко?

— Разбира се! — възкликна Мей.

— И така, аз се качвам във влака. В същия влак се оказват още двама: бъдещият убиец и бъдещата жертва. Убиецът ме вижда, разпознава ме и решава, че идеално подхождам за *vous émissaire*^[1]. Нататък се случва следното: Мей разбива шишенце парфюм и ние напускаме купето. Убиецът прониква в него и краде ръкавицата, за да я подхвърли на бъдещото местопрестъпление.

— Той е влязъл през прозореца! — възкликна Мей. — Нали беше отворен!

— Не — отхвърли версията ѝ Амалия, — да се влезе през прозореца на движещ се влак е твърде сложно. Предполагам, че убиецът просто е отворил вратата с шперц, когато кондукторът не е бил наоколо. После аз се връщам от вагон-ресторанта, веднага забелязвам липсата и това ме озадачава. През нощта е извършено убийството. Възможно е нещо от ставащото да е чула в съня си графиня дьо Мирамон, но засега това са само догадки и за да изключи тази версия, трябва да огледам десето купе. Напълно допускам, че графинята нищо не е чула и просто е била изнервена, което е напълно обяснимо. После: трупът се намира някъде, където не могат да го открият веднага, защото при пристигането в Ница никой още не знае нищо и няма никаква суматоха. Възможно е това да е бил самотен

пътник в купе, в което няма никой, освен него. Трупът е на дивана, до него е моята ръкавица — ама моля ви се, господа полицаи, не се мъчете, именно тя го е убила, тоест аз.

Амалия си пое въздух.

— И така, влакът е в Ница. Ние с Мей излизаме и тогава убиецът решава да ме закопае окончателно и подхвърля ножа в моя, както той си мисли, куфар. На една от следващите гари, а може би и още в Ница той преспокойно слиза от влака. Според неговия замисъл, кондукторът ще намери трупа, ще извика полиция, полицията ще намери ръкавицата, ще установи, че е моя, а в този момент и камериерката ще отвори куфара ми и ще намери оръдието на убийството. *Finita la comedia*^[2]. Но той обърква куфарите и затова сега с вас си играем на кардинал и мускетари, за да разберем какво все пак се е случило. Сбърках ли някъде?

— Според мен — рече свещеникът — всичко изглежда напълно логично.

— Това му е лошото — с досада отвърна Амалия. — Защото въпреки това, което пишат в детективните романи, хората са много нелогични същества, в това число и престъпниците. Затова за всеки случай ще оставим като запасен варианта, при който са откраднали ръкавицата и са подхвърлили ножа наведнъж. Но тогава пак трябва да помислим за такова място, където трупът дълго няма да бъде открит, и за това, че никой не би трябвало да безпокои жертвата до обяд — нито кондукторите, нито пътниците.

— Какво пък, да допуснем, че някой е купил и двете места в купето — каза графът, — често се прави така, ако някой иска да пътува сам. Този някой веднага ляга да спи, като казва на кондуктора да не го безпокои в никакъв случай. А е пътувал... ами, да предположим, до Вентимилия. Във Вентимилия кондукторът почуква, после отваря вратата с неговия ключ и вижда, че пътникът е мъртъв.

— Напълно се сбърках — оплака се Мей. — В крайна сметка кога са го убили — през деня или през нощта?

— Това, за съжаление, не знаем със сигурност — усмихна се Амалия. — Даже не сме сигурни, че това е именно той, а не тя, например. Като цяло, така и не стигнахме доникъде. Все така изхождаме от три странности — ръкавицата, ножа и трупа, когото го няма, макар че по всичко личи, че трябва да го има. Но виждаме, че от

Париж спешно са изпратили Папийон. Заложени са сериозни интереси. И много ми се иска да разбере обстоятелствата около тази работа. Защото на никого не оставям да се размине — добави тя с променен тон, — когато се опитват да ме водят за носа.

[1] Изкупителна жертва (фр.) Б.а. ↑

[2] Край на представлението (итал.) — Б.а. ↑

ГЛАВА 16: ПОДПРАВКА И МИСЛИ С ЧЕТИРИДЕСЕТГОДИШНА ДАВНОСТ

Мосю Раймон Босежур винаги беше считал, че неговата работа е една от най-трудните на света. Той се убеди в това още веднъж, когато докладваше на Клариса резултатите от поредното следене на нейната внучка.

— На сутринта отиде в пощата и изпрати пари на родителите си в Англия. После...

— Много ли изпрати? — избуца Клариса.

Мосю Босежур помисли малко.

— Повече от половината от това, което спечели в казиното — каза той.

— А с останалото е отишла да играе пак? — свадливо попита Клариса.

— Не — отвърна детективът. — Отпрати се към „Гранд хотел“ и там се срещна с граф и графиня дьо Мирамон, а после, съпроводена от граф дьо Ламбер, отиде във вилата на баронеса Корф. След известно време там пристигна и мистър Фрейзър.

— Пак! — викна Клариса. — И за какво разговаряха?

Босежур разпери ръце.

— Ако бяха водили беседата в градината, щях да чуя за какво става дума, но в къщата...

— вас не са ли ви учили как да подкупвате слугите? — поинтересува се Клариса, чието настроение, изглежда, се менеше от лошо на по-лошо.

— Слугите на баронеса Корф получават много добри пари — дипломатично отвърна Раймон. — Всички те са свикнали да си държат езика зад зъбите, защото на никого не му се иска да загуби добро място за работа.

— Не разбирам за какво ви плащам — раздражено обяви Клариса. — Разбрахте ли поне за какво са й притрябвали дьо Мирамоновци?

— Тя разговаря с тях за идването на полицаите и произшествието във влака — обясни детективът.

— С чужди хора? — изуми се старицата. — А защо да не поговори за това с мен, например, ако тази глупава загуба толкова я е развълнувала?

При желание мосю Босежур би могъл да обясни на Клариса защо внучка ѝ не желае да споделя преживяванията си с нея, но такова желание у мосю Босежур не възникна и той просто си замълча.

— Ако няма какво повече да ми кажете, можете да си вървите! — обяви Клариса.

Едва-що детективът си тръгна, тя се обърна към вратата, която водеше към вътрешните покои.

— И какво мислиш за всичко това? — попита я старата дама. — Отлично знам, че подслушваш!

— Изобщо не подслушвам — отвърна вратата с гласа на Бланшар. Тя се откряна и се оказа, че адвокатът наистина стои на прага ѝ. — Просто минавах оттук.

— Юбер!

— Не исках да те безпокоя!

— Юбер Бланшар, вие сте негодник — капризно обяви Клариса, прилягайки върху софата, — а моята внучка, съдейки по всичко, е снобка. Родната ѝ баба, виждате ли, не е достатъчно добра, затова пък да си шушука с графове, баронеси и графини е идеално.

— Клар...

— Да, снобка! А тъй като снобизмът е подправка за отсъствието на ум, както винаги се шегуваше... кой беше, Юбер? Моят приятел писателят Лемер или моят приятел академик Гале?

Бланшар отвори уста, за да каже, че за пръв път чува тази фраза, но Клариса го изпревари:

— Няма значение, общо взето, и двамата бяха прави. И защо тя не е отишла пак в казиното? Трябваше да проиграе всичко, до лентите на шапката си, и после цяла седмица да се оплаква, че успехът е непостоянно нещо. Юбер!

— Да, любима? — откликна адвокатът, гледайки я с обожание.

— Не ме гледай така, че в главата ми започват да се появяват мисли с четиридесетгодишна давност — спря го Клариса. — Аз съм напълно разбита, напълно! Толкова много исках да ме оставят на мира

и сега, когато желанието ми се изпълни, съм просто в ярост! Но най-главното е, че този мерзавец Кристиан, съдейки по всичко, е на нейна страна. А аз го приемах в дома си!

Докато във вила „Маршал“ Бланшар се опитваше да убеди стопанката, че не всичко е толкова лошо, колкото изглежда, в съседната вила мерзавецът Кристиан, изчакал Уолтър и Мей да си тръгнат, се опитваше да отстоява интересите на Клариса. Той отново отвори дума за връщането на избягалите пауни на тяхната законна притежателка и този път изглеждаше, че Амалия го слуша по-благосклонно.

— Е, добре — каза тя, — елате да видим за какво става дума. Защото не съм видяла нито един паун в градината си.

Така те двамата се разходиха до романтичните развалини, за чието съществуване, честно казано, Амалия беше успяла да забрави. Впрочем, сега живописните руини смело можеха да бъдат наречени Пауновия остров — толкова много от тези забележителни птици имаше там.

— Да — каза Амалия с усмивка.

Вятърът, духащ откъм морето, си играеше с копринената ѝ рокля и развяваше зелената лента, с която тя беше украсена вместо с пояс, и Амалия я придържа с ръка. Голям паун, щом забеляза младата жена, първо се отдалечи на няколко крачки, но после стана по-смел, разпусна опашка и зае горделива поза. Амалия продължи напред, но паунът изтича на пътеката пред нея и започна да се върти, показвайки опашката си от всички страни.

— И всички тези пауни са на мадам Клариса? — попита Амалия.

— Тя имаше двадесет и седем птици — обясни Кристиан. — Когато бях тук предишния път, преброих над двадесет. Виждате ли този унилия? Той избяга последен.

— И добре е направил — неочаквано каза Амалия. След което зашемети граф дьо Ламбер като съобщи, че няма да върне пауните.

Кристиан започна да я призовава към здравия разум, към чувствата, включително законното чувство за собственост, напомни как тихата стара жена (Клариса, разбира се) мечтае да седи в градината си и да гледа пауните, но напразно: Амалия не искаше и да чуе.

— Тя може и да иска да ги вижда — каза баронесата с блеснали очи, — но въпросът е те дали искат да я виждат.

И с тези думи се обърна и тръгна обратно към къщата.

Кристиан разбра, че или ще му се наложи да пропусне следващата гонка, или ще трябва да моли баща си за пари. Да се договори с Амалия изглеждаше по-лесно и той реши да предприеме още един опит.

— Госпожо, но нали това все пак не са ваши птици!

— Достатъчно е, че са на моя земя — възрази Амалия, — защото всичко, което се намира тук, е под моя защита.

Кристиан тутакси видя логическо несъответствие и веднага я атакува:

— Но това е абсурд, госпожо баронесо... Ето, аз например се намирам на ваша земя. И какво означава това?

Амалия се усмихна.

— Това означава, че вие също сте под моя защита — сериозно каза тя. — Докато сте тук.

Кристиан се нацупи. Надеждата за помощ от ексцентричната стара дама се изпаряваше с всяка секунда, а освен на нея нямаше на кого да разчита.

— Много съм ви благодарен за вашето намерение, госпожо — сдържано започна той, — но от кого възнамерявате да ме защитавате?

— Ами, може би от същия, от когото и пауните — отбеляза Амалия и в очите ѝ се светнаха искри. — А вярно ли е, че на автомобилите, както и на конете, стопаните им дават собствени имена?

Малко изненадан от такъв обрат на беседата, Кристиан все пак потвърди, че това е така.

— Тоест, ако някой ви предостави автомобил за състезания, но пожелае да го нарече по определен начин, това е възможно?

Кристиан мрачно я погледна.

— Никой няма да ми даде автомобил за състезания — каза предизвикателно той, — дори и само заради това, че може да се разбие.

— Аз ще ви дам — каза Амалия така просто, че можеше да се помисли, че през 1897 година автомобилът не беше предмет на разкош, а най-обикновена вещ като чифт ръкавици или ветрила.

— Но вие нямате автомобил!

— Значи ще ми помогнете да го купя — безметежно отвърна баронесата.

Тук, трябва да признаем, Кристиан се разсърди не на шега.

— Струва ми се, госпожо — измърмори той, — че се опитвате да ме подкупите като... като мис Уинтърбъри. Вие подарихте на бедната девойка скъпа рокля и сега тя е готова на всичко за вас, защото преди това никой не ѝ е подарявал подобно нещо. Но аз...

— Вие сте просто глупаво момче — все така безметежно каза Амалия. — Ако исках да ви подкупя, със сигурност нямаше да използвам пари.

И тя с удоволствие видя как храбрият д'Артанян поаленя като зряла вишна.

— По-добре помислете над предложението ми — продължи Амалия. — Колата ще е моя, но ще я изберете вие. На гонките ще носи това име, което аз кажа. А за всичко останало предпочитам да разчитам на вас, защото нищо не разбирам от марки и типове мотори.

На Кристиан ужасно му се искаше да произнесе дълга реч за това, че той все пак не е дете и с него не бива да се държат по този начин, но вече бяха стигнали до къщата. Лакеят излезе и връчи телеграма на Амалия. Щом я разпечата, тя се намръщи.

Отговорът гласеше:

„СЪЖАЛЯВАМ С НИЩО НЕ МОГА ДА ПОМОГНА
ИСКРЕНО ВАШ“.

Сутринта Амалия лично беше ходила до пощата, за да изпрати в Париж на руския резидент О. телеграма с предварително заплатен отговор. Телеграмата съдържаше шифрован въпрос кой от враждебните агенти скоро е бил в Париж и може да има интереси в Южна Франция. Според Амалия, всичко случило се във влака имаше съвсем конкретна окраска и това беше предишната ѝ дейност, а щом беше така, всякакви сведения щяха да се окажат съвсем на място.

И ето сега О., когото тя познаваше от много години, О., който в очите и в нейно отсъствие я беше наричал „гордостта на нашата Особена служба“, просто отказва да ѝ помогне — същият този О.,

който тя беше измъквала от няколко сериозни неприятности и който някога ѝ се беше клел в дружба до гроба.

Внезапно ѝ стана толкова обидно, все едно полученият отказ обезсмисляше и зачеркваше тази част от живота ѝ, която беше свързана с приключения, тайни, деликатни поръчения и трудна, напрегната дейност, която неведнъж би могла да ѝ струва здравето, че и живота. Но в този миг Амалия си спомни някои неща и си каза: „Ами ако този отговор съвсем не е от О.?“

Работата беше там, че сутринта в пощата беше усетила нещо. У хората, които дълго и упорито се занимават с някаква опасна, сложна работа — залавят престъпници например или служат в разузнаването — инстинктите се развиват по-различно, отколкото у другите хора, изострят се, усъвършенстват се и понякога приемат мащаба на истинско ясновидство. Сутринта на пощата всичко беше както обикновено и служителите, които седяха зад гишетата бяха най-обикновени, но Амалия благодарение на някакъв свръхестествен усет позна, че нещо не е наред. И това усещане не я напусна, докато тя самата не напусна сградата на пощата.

Папийон я подозира, това е ясно. Ами ако е решил да преглежда кореспонденцията ѝ? Разбира се, в телеграмата ставаше дума за коприна, а не за агенти, но да се досети, че едното е подменило другото не е толкова сложно, особено ако разбере до кого е отправена телеграмата.

— Нещо не е наред ли? — попита Кристиан.

„Трябва да отида в Париж — помисли си Амалия — и да се срещна с О. лично. Дали той или не той ми е пратил отговора, но при среща ще му се наложи всичко да ми разкаже.“

Тя обаче си спомни, че на другата сутрин се отправя в противоположна посока с експрес „Златната стрела“, за да разбере какво се е случило във влака. Това поръчение нямаше на кой друг да бъде възложено.

— Не забравяйте да купите билети — каза тя на Кристиан. — Чакам Ви на гарата утре сутрин, няма нужда да ме вземате от дома.

И, кимайки му на прощаване, с бързи стъпки изкачи стъпалата.

Чернова на второ писмо, намерена в марокеновото тefтерче на Мей Уинтърбъри

Скъпа Флора!

Радвай се, бях в Монако и спечелих в казиното. Разбира се, половината пари веднага изпратих вкъщи, но все едно, ще стигне за нова рокля и шапка за теб, а ще ти пришия и нови ръце.

Тук се случват много странни неща, ние строим версии, а освен това станах и Портос. Участвах в разследване, представи си! Джек сигурно никога няма да повярва! Но засега разследването е прекратено, защото А. трябва да изясни нещо и каза, че до нейното връщане не бива да се предприема нищо.

Казаха ми, че Уолтър ще се жени, а после на вечеря Бланшар каза, че едва ли. Мисля, че на адвокатите напълно може да им се вярва за такива неща. Той всъщност добави, че Уолтър по-скоро ще се обеси, отколкото да се свърже с някоя мис Б., но защо го каза, така и не разбрах.

Баба все ме разпитва къде съм ходила, а после започна да се оплаква, че изобщо не искам да я знам. Предложи ми да ѝ посвиря на фортепианото, но то е толкова красиво, цялото в позлата, че аз малко се уплаших и казах, че не мога да свиря. Според мен не ми повярваха.

Освен това баба се скара с граф дьо Ламбер, тоест искаше да се скара, но той веднага съобрази накъде духа вятъра, сбoguва се и си отиде. Надявам се това да не повлияе на неговото решение да бъде нашия д'Артанян. Макар че според мен от всички нас най-добър е кардинал Ришелю. И защо ли мистър Дюма не е писал нищо за това?

ГЛАВА 17: ПЪТЕШЕСТВЕНИЦИ БЕЗ БАГАЖ

Когато на следващата сутрин Кристиан се появи на гарата, Амалия вече с нетърпение се разхождаше по перона, почуквайки с токчета.

— Успях да купя билети само за първи вагон, а не за втори — каза графът с извинителен тон.

— Това не е толкова важно — отвърна Амалия. — В края на краищата, можем да сбъркаме купето, изключително поради разсеяност.

Според графа, госпожа баронесата беше последният човек на света, който можеше да страда от разсеяност, но в този момент мислите му поеха в съвсем друга посока, защото Амалия понижи глас и с напълно нормален тон попита:

— Следят ли ни?

— Не мисля — отвърна малко смутен Кристиан, — във всеки случай, не забелязах никого.

— Лошо — отбеляза Амалия. — Защото, разбира се, са длъжни да ни следят. Папийон не трябва да го учат на такива неща.

Експрес „Златната стрела“ се гмурна под сводовете на гарата и от пръв поглед Амалия се убеди, че Кристиан не е сгрешил и е взел билети точно за този състав, който им беше нужен. Младата жена отлично помнеше, че на стрелата на техния локомотив липсваше една малка чертичка, символизираща оперение. Сега също я нямаше и Амалия, ободрена, се качи във вагона.

Искаше ѝ се колкото се може по-бързо да се окаже в купе номер 10, за да провери своята догадка, но изчака влакът да тръгне и чак тогава даде знак на своя спътник, че е време да тръгват. Те се прехвърлиха в съседния вагон. Графът крачеше след Амалия, но неочаквано тя се спря и започна да разглежда дръжката на прозореца.

— Намерихте ли нещо? — любопитства Кристиан.

Без да отговори, Амалия огледа коридора, вратите на купетата, на които блестяха номера и емблеми на експреса. Изражението на лицето ѝ графът не можеше да разгадае.

— Това не е същия вагон — каза тя накрая.

— Извинете — с удивление започна Кристиан, — но аз направих всички възможни справки и това е именно съставът, в който сте пътували. Не може да има грешка!

— Да, съставът е същият — въздъхна младата жена. — Само дето втори вагон в първа класа е заменен. Досецате ли се защо?

Макар че не му се искаше да си го признава, Кристиан все пак се разстрои.

— И какво ще правим сега? — попита той.

— Ще търсим кондуктора — отвърна Амалия — и ще се надяваме, че поне той ще може да ни изясни нещо.

— Ето го — каза Кристиан, кимвайки към висока фигура в униформа, която се движеше в коридора срещу тях.

Амалия си спомни, че вече е виждала този кондуктор, когато пътуваше за Ница. Това беше същият онзи вълшебник, който събра от купето им парчетата от разбитото шишенце. Най-интересното, впрочем, се заключаваше в това, че кондукторът, очевидно, също помнеше Амалия и видът му стана недоверчив и малко предпазлив. Той първо се стъписа и се опита да се направи, че отива в друга посока, но Амалия го извика и помага със сгъната хартийка във въздуха.

— Господине — весело попита тя, — искате ли да участвате в лотария? Наградата е сто франка.

Началото на беседата най-малко не можеше да се нарече обезкуражаващо. По лицето на кондуктора се появи интерес.

— Благоволявате да се шегувате, госпожо? — за всеки случай попита той, поглеждайки към банкнотата.

— Дори да е така, моята шега ще ви направи по-богат — отвърна младата жена. — Искате ли да пробвате? Нищо не рискувате.

Кондукторът облиза устни и се приближи.

— Ако това не е противозаконно...

— Как се казвате? — попита Амалия.

— Луи Норвен.

— Така, мосю Норвен, искам да знам какво е станало с втори вагон — каза Амалия. — Защо е заменен?

В очите на Норвен се записка паника, но преди тя да успее да стигне размерите на стихийно бедствие, Амалия някак си много ловко пъкна банкнотата в джоба на кондуктора. Щом си пое дъх, Норвен изкопчи от себе си:

— А какво му е на втори вагон, госпожо? Нищо не...

— Мосю Норвен! — промълви Амалия с укор и в ръцете ѝ отново, незнайно как, се материализира хартийката, която току-що изглеждаше като да е получила постоянен адрес в джоба на кондуктора. — За сто франка бих искала да получа друг отговор. Правдив — уточни тя.

— Но мен ме помолиха... — прошепна кондукторът и угасна.

— Да не казвате на никого, разбира се — подхвана Амалия. — Нито дума, нито сричка, нито даже намек.

Тя присви очи.

— Разочаровате ме, господине. Повтарям: честен, правдив и пълен разказ — и тези пари са ваши. И така?

Кондукторът погледна Кристиан, Амалия, сгънатата хартийка и очевидно се реши.

— Всичко стана заради пътника — с бърз, накъсан шепот започна той. — Тоя, дето изчезна.

— Как изчезна? — изненада се Кристиан. Той очакваше да е имало съвсем друг развой на събитията.

— Обикновено — отвърна Норвен. — Господинът пътуваше в десето купе, беше купил и двете места, до Ница. В Ница почуках, после влязох — може би мосю спи — а него го няма. С него имаше куфарче, та и куфарчето го нямаше.

„Значи, действително е бил в десето купе! — с възхищение си помисли Кристиан. — Ах, госпожо баронесо, госпожо баронесо!“

— Как се казваше? — попита Амалия. — Имам предвид вашия изчезнал пътник?

Норвен някак си съвсем угасна и все да хвърля погледи наоколо в търсене на изход. Амалия реши да прекрати мъките му, пъкна банкнотата в джоба му и извади от чантичката си друга.

— Госпожо — прошепна Норвен, — аз съм женен човек! Може да ме уволнят! Полицайте най-строго...

— Името — тихо каза Амалия и погледът ѝ присветна в златно.

— Пиер Монере — промълви кондукторът, окончателно сломен.
— Казваше се Пиер Монере.

Амалия удовлетворено кимна и втората банкнота се присъедини към първата, която вече седеше в джоба на женения човек и образцов служител.

— Нататък — подсказа Кристиан, който нямаше търпение да узнае как е завършила тази история.

— А какво нататък, господине? — въздъхна Норвен. — Малко ли неща биха могли да станат — пътувал, например, за Ница, но размислил и слязъл по-рано. Или си спомнил, че има незавършени дела в Париж и решил да се върне.

Норвен замълча.

— Само че, ако е слязъл от влака, трябваше да го видя. А аз не съм го виждал.

— Може да е слязъл от друг вагон — отбеляза графът и Амалия му хвърли предупредителен поглед.

— Как изглеждаше този Пиер Монере?

— Обикновен господин — отвърна кондукторът. — 50 или 55 годишен, побелял брюнет, масивен, с мустаци като четка, добре облечен. Малко напомня търговски пътник, но според мен не е такъв.

„Търговският пътник в ресторанта! — внезапно си спомни Амалия. — Той седеше с разгърнат вестник... Той ли е или не е?“

— Кажете, мосю Норвен, Монере ходи ли във вагон-ресторанта?
— попита тя.

Норвен удивено я погледна и потвърди, че пътникът действително е отсъствал от купето известно време, а когато се е върнал, от него е миришело на телешко и на вино и си е напявал под носа.

— Когато се качи във влака в Париж, той изглеждаше много доволен — добави кондукторът. — Все едно току-що е спечелил или е направил изгодна сделка.

— А какво именно си напяваше?

— Някакъв мотив от „Манон Леско“ — отговори, след като поразмисли, Норвен.

— Когато е ходил във вагон-ресторанта, той, разбира се, е взел куфарчето със себе си — намръщено отбеляза Амалия.

— Не — веднага отвърна кондукторът. — Със себе си носеше само неголяма чанта.

— Тоест, багажът му е включвал не само куфар, но и чанта — уточни Амалия. — А нещо да е оставял в багажния вагон?

— Не — отговори Норвен, — не помня такова нещо. Впрочем господа полицаите също не намериха нищо.

И така, неизвестен пътник, немлад, с представителен вид, пътува с багаж от два предмета от Париж до Ница, но по пътя по загадъчен начин се изпарява. Заедно с багажа си.

— Разговаря ли с някого по пътя?

— Не, госпожо.

— Може да е поздравил някого?

— Не, нищо такова не си спомням. Пък и господа полицаите вече ме питаха за това, та щях да си спомня, ако имаше такова нещо. Той просто влезе в купето си, помоли да не го безпокоят и затвори вратата.

— А после изчезна.

— Да, госпожо.

— А после — не се удържа Кристиан? — Какво стана после?

Норвен тежко въздъхна.

— После, мосю, всичко си беше, както обикновено: стигнахме до Вентимилия навреме и тръгнахме обратно. В Лион дойде полицията. Те изискаха списъка на пасажерите от предния курс и започнаха да разпитват всички кондуктори. И освен това — Норвен се поколеба — наредиха да се освободят две купета. Десето и седмо. А в Париж отцепиха втори вагон, обявиха, че го вземат за нуждите на следствието, и най-строго забраниха да се говори за станалото. Нашите, естествено, докараха друг втори вагон, но ми казаха... една позната ми каза, че никога не е виждала директора на нашата линия в такава ярост. Префектът даже не пожела да му обясни какво става.

Хм, помисли си Кристиан, женен човек, как ли не. Макар че малко ли познати има на света? Може пък това да е действително... приятелка на жена му, например. Или на сестра му. Кондукторите може да имат сестри, нали така?

— Кажете, мосю Норвен — попита Амалия, бръквайки в чантичката си, — а когато влязохте в десето купе, за да събутите Монере, не забелязахте ли нещо любопитно? Или нещо да е привлякло вниманието Ви?

Норвен се замисли.

— Ами нищо особено нямаше — отвърна той и сви рамене. — Чаршафът беше смачкан, на него явно бяха спали. Само обшивката на дивана беше скъсана на две места, но не мисля, че пътникът е избягал заради такава дреболия. Пътниците в другите класи ги глобяваме за повредено имущество, но не помня дори веднъж да са глобявали пасажер в първа класа.

— А до този курс обшивката беше ли цяла? — попита Амалия.

— Да, госпожо. Задължени сме да оглеждаме всички купета, когато влакът стигне на последната гара и пътниците слязат. Дотогава всичко беше наред.

— Ако говорим за обикновено купе първа класа, то в него е трябвало да има огледало, умивалник, лампа с оранжев абажур, съгваема масичка и прочие — изреди Амалия. — Лампата или огледалото не бяха ли разбити? Масичката да е била счупена?

— Не, госпожо, нищо такова нямаше.

— Затова пък в умивалника не е имало вода — усмихна се Амалия.

Норвен зяпна.

— Честно казано, не знам откъде сте разбрали, но наистина нямаше вода. Не си мислете, че съм небрежен и съм забравил за водата, трябваше да е достатъчно, но...

— Може би сте забелязали още нещо, мосю Норвен? Помислете си хубаво, преди да отговорите.

Кондукторът се стъписа.

— Общо взето, не е моя работа — промълви той накрая, — но бих казал, че чаршафите миришеха на женски парфюм.

— Така ли? Какъв?

— Откъде бих могъл да знам, госпожо... Но приятен, това е сигурно.

— Когато Монере се качи в Париж, с каква връхна дреха беше?

— Палто, госпожо. Такова едно тъмно, с нищо незабележително.

— Когато изчезна с багажа си, палтото също ли изчезна?

— Да. Затова и не се развълнувах особено. Реших, че са възникнали някакви обстоятелства, които са му наложили да се върне. Случват се такива неща. А че не съм видял как е напуснал влака, може пък да е минал в друг вагон и да е слязъл от него.

— В десето купе, имам предвид, когато сте влезли в него, не забелязахте ли някакви чужди вещи? Ръкавици, например, или...

— Не — поклати глава Норвен. — Нищо нямаше. Всичко беше много акуратно. Искам да кажа... — поколеба се той, — пътниците биват различни... Но в неговото купе беше много чисто, дори не трябваше да бъде метено.

— Не като при някои, които изпускат флакони — усмихна се Амалия.

Норвен размаха ръце и я увери, че нищо такова не е имал предвид.

— Като стана дума, полицията разпитва ли Ви за мен? — с невинен тон се поинтересува младата жена. — Разпитвали са ви, нали?

Кондукторът сведе поглед.

— Честно да ви кажа, госпожо, душицата ми извадиха. Първо двамата местни, после комисарят от Париж, а после и още един, когото наричаха полковник. Всички разпитваха що за парфюм, защо парфюм, коя е била спътницата ви и защо сте излизали през нощта.

— А, значи сте видели — усмихна се Амалия. — Моята спътница чу вик. Вие също ли го чухте?

— Да си призная, бях позадрямал — каза Норвен. — Шумът ме събуди, почуках при госпожа графинята, но тя отвърна иззад вратата, че всичко с нея е наред, просто ѝ се бил присънил неприятен сън.

— И последен въпрос — рече Амалия, държейки във въздуха поредната стофранкова банкнота. — Помислете добре, преди да отговорите.

„Ето — помисли си Кристиан, който не пропускаше и дума от беседата. — Така си и знаех, че най-важният въпрос си го е запазила за най-накрая.“

— Дори да не се е случило във вашия вагон — продължи Амалия, — вие си общувате с другите кондуктори, а те непременно е трябвало да забележат.

Графът направо хапеше устни от нетърпение.

— Кажете ми: в един от вагоните първа класа случайно да са изчезвали кърпи или постелно бельо?

Кристиан реши, че му се е счуло. Норвен се опули.

— Знаете ли, госпожо, много странно, че попитахте... Действително, кондукторът от трети вагон ми каза, че в едно от

купетата е имало липса на бельо. Но когато пътуваме винаги имаме под ръка няколко запасни комплекта, ако се наложи. А кърпите, честно казано, честичко изчезват. В десето купе например не беше останало нито едно, макар че си спомням със сигурност как закачих две, както обикновено.

— Благодаря ви, че ми отделихте време, мосю Норвен — каза Амалия, пъхайки в джоба му третата банкнота. — Надявам се, че нашето общуване беше плодотворно за всички ни.

Тя погледна часовника си.

— За всеки случай трябва да ви предупредя, че ние с моя приятел имаме билети до Вентимилия, но ще слезем в Ментон. Казвам ви го, ако полицията ни изпусне от поглед. Впрочем, винаги можете да им кажете, че и очите ми не сте виждали.

И тя се усмихна очарователно и подръпна граф дьо Ламбер обратно в първи вагон.

ГЛАВА 18: НЕЙНО ПРЕОСВЕЩЕНСТВО

— Амалия Константиновна!

— После, всичко после.

— Госпожо баронесо!

— Стига, графе. Аз...

— Ваше преосвещенство! — жално ѝ се помоли граф дьо Ламбер — Нима нищо няма да ми кажете?

— А какво трябва да кажа? — сви рамене Амалия.

Но Кристиан не искаше да се успокои.

— Между впрочем — съобщи той, възторжено гледайки спътницата си, — чел съм за Шерлок Холмс. И нашия Габорио^[1], и много други автори. Но не мислех, че такива неща се срещат в действителност!

— Какви именно? — изтощено попита Амалия.

— Вие нали всичко, всичко разбрахте? Досетихте се каква е работата? А защо питахте за водата и кърпите? А този Монере, познавате ли го?

— Нямам понятие кой е — отвърна младата жена. — Налага се да се изясни това, както и какви причини е имал да изчезне безследно между Париж и Ница. При това най-интересното е именно защо е изчезнал, а не защо са го убили. Причината за убийството, предполагам, ще се окаже от банална по-банална, но защо трупът го няма в купето...

— Просто убиецът го е изхвърлил от влака. Ударил до е с нож и го е блъснал — вдъхновено предположи Кристиан. — А преди това е предполагал, че ще успее да направи всичко така, както вие описвахте: трупът на дивана, до него вашата ръкавица... Но Монере се е съпротивлявал и е нарушил плановите му. Затова на убиеца му се е наложило да ви подхвърли допълнителна улика — ножа. Разбира се! Направил го е защото първата улика не е могла да бъде използвана!

— Боя се, че не сте прав — възрази Амалия. — Щом убиецът е успял да влезе в моето купе, значи е имал ключ или шперц. Когато

Монере си е влязъл в купето, той се е заключил и е легнал да спи, а през нощта, докато е спал, при него се е появил неканен гост, който е отворил неговото купе точно така, както и моето. Спящият човек не се съпротивлява, така че на убиеца не му се е налагало никого да изхвърля от влака.

— Тогава къде е тялото? — вече изнемогвайки попита графът. — Или кондукторът ни излъга?

— Нали ви казах, че изчезването на тялото е най-любопитния момент в това престъпление — напомни Амалия и очите ѝ блеснаха. — Впрочем, мисля, че скоро всичко ще се изясни.

— Кога? — запали се Кристиан.

— Когато се появи втори труп.

— Хм — замислено промълви графът, — трябва ви кажа, че се отнасям с подозрение към романистите, които убиват en masse^[2]. Обикновено това свидетелства за недостатъчна фантазия.

— А в това дело пък изобщо няма никаква фантазия — сви рамене Амалия. — Тук всичко е крайно прозрачно.

— Само че не за мен! А защо питахте Норвен за бельото?

Без да отговаря, Амалия гледаше през прозореца, но графът не се отказваше.

— Казахте, че ще слезем в Ментон. Вярно ли е? А какво ще правим там?

— Моят баща умря там от туберкулоза, погребан е на местното гробище — каза Амалия. — Аз ще отида на гроба му, а вие можете да се върнете в Ница, ако желаете. Освен това, трябва да ви кажа, че ние двамата с вас тази вечер заминаваме за Париж.

— Разбрах — кимна младият човек. — Искате да узнаете кой е всъщност Пиер Монере.

— В Париж вие ще си изберете автомобил — каза Амалия.

Кристиан искаше да възрази, но тя продължи:

— Освен това, трябва да се отървем от нашите влюбени.

— Ваше преосвещенство?

— Да, говоря за Мей и младия свещеник. Нещата започват да стават твърде непредсказуеми и мисля, че не си струва да участват повече.

— Едва ли Портос и Арамис ще ни разберат — отбеляза Кристиан.

— Драги графе, сега вече не става дума да си играем на мускетари, а за престъпление, зад което може да се крие всичко. Не бива да подлагаме на опасност девойка, която се е начела на романи, и поклонника ѝ, който е готов на всякакви глупости заради нея. Защото ако с тях се случи нещо, аз няма да си простя.

— Доколкото знам, те са просто приятели от детинство. Защо го наричате неин поклонник?

— Но това се забелязва веднага — каза с усмивка Амалия. — Впрочем, дори да не съм права, това не променя нищо. Трябва да им намерим някое безобидно занятие и нека си мислят, че ни помагат. А ние през това време ще се опитаме да разберем какво именно се е случило в „Златната стрела“ и защо събитията са се развили точно така, а не другояче.

Влакът стигна до Ментон и Амалия с графа слязоха. На гарата те взеха фиакър и Амалия помоли да ги откарат на православно гробище. Видът ѝ стана строг и съсредоточен и Кристиан видя, че мислите ѝ са далеч от загадъчната работа, която толкова го вълнуваше. Затова той не започна да задава въпроси, предполагайки, че рано или късно младата жена сама ще му разкаже всичко.

През това време, докато Амалия и нейният спътник плътно се приближаваха към разгадаването на тайната на десето купе, Мей в Ница геройски удържаше обсадата, която водеше баба ѝ срещу нея. По съвършено неясна причина възрастната дама изведнъж беше станала толкова добра, че девойката беше обхваната от неволен страх. Ясно беше, че благоразположението на Клариса можеше само да прикрива някакви нови козни.

Бабата предложи подред на внучка си да отидат до модистката, до Алфонсин за шапки, в парфюмерийния магазин и накрая просто на Английската крайбрежна, за да подишат свеж въздух. Вярно, че по думите на Клариса Английската крайбрежна вече не била същата, защото англичаните в Ница ставали все по-малко и по-малко.

На всяко предложение Мей отговаряше с отказ с аргумент, че има достатъчно рокли — достатъчно шапки — вече има парфюм — а свеж въздух може да подиша и в градината, без да ангажира никого.

— Но аз ти обещавам, че ще поема всички разходи! — възкликна Клариса, ядосана от това, че странната срамежлива девойка така

упорито страни от нейните благодеяния. — Може би ще размислиш за модистката?

Тя реши да хвърли в боя тежката артилерия:

— А можем да отидем и в ювелирния магазин.

Щом чу последните й думи, Бланшар, който също беше там, едва не си глътна пурата. Той поне отлично знаеше, че неговата приятелка не може да си тръгне от ювелира, без да си купи поне две-три дреболии, всяка на стойност колкото добър автомобил.

— Много благодаря — дипломатично каза Мей, — но не нося украшения.

Клариса се нацупи.

— Понякога направо се съмнявам, че си моя внучка — измърмори тя. — Жената трябва да обича украшения, а мъжът трябва да обича да ѝ ги подарява и тогава всичко ще върви по мед и масло. Например, първият ми мъж мислеше, че жената е същество, което е длъжно само да води домакинството, да ражда деца и да угажда на роднините му. За щастие, вторият ми мъж съвсем не е такъв!

И тя палаво погледна Бланшар. Но ако Клариса разчиташе, че думите ѝ ще произведат ефект на взривена бомба, то беше сбъркала.

— Аз така си и помислих, че той е ваш мъж — сериозно каза Мей.

— Така ли? — свадливо попита Клариса. — Интересно, защо?

— Ами... — провлече порозовяла Мей, — иначе нямаше да излиза сутрин от вашата спалня.

Бланшар издаде сподавен звук и се приведе, за да скрие усмивката си. Клариса искаше да отвърне, че по толкова дребна причина може да се обявят за женени всякакви хора, които и не искат да чуят за думата „сватба“, да не говорим пък за тези, които вече са женени, при това съвсем не за тези, от които излизат сутрин. Но тя погледна откритото честно лице на Мей и думите замръзнаха на езика ѝ.

— Ако размислиш — каза Клариса, — имам предвид за магазините...

Но Мей, вече станала, измърмори някакво извинение и бързо избяга в стаята си.

Веднага щом тя излезе, адвокатът даде воля на чувствата си. Той падна на дивана и избухна в такъв смях, че в къщата отсреща кучето на

полковник Барнаби наостри уши, а после се разляя сърдито.

— Юбер! — възмути се Клариса. — Кое му е смешното?

Но и тя самата не издържа и скоро се смееше със своя верен приятел, съпруг и съучастник във всичките ѝ лудории.

— Първо си мислех, че се преструва — обясни адвокатът, бършейки сълзите, които бяха избили в очите му от смеха. — Но да се имитира такава невинност е просто невъзможно.

— Значи, на теб тя също ти харесва? — попита Клариса.

Но Бланшар не успя да отговори на този щекотлив въпрос, защото отгоре неочаквано се разнесе някакъв грохот.

Ето каква беше работата: когато Мей се качи в стаята си, тя забеляза, че фибите зле удържат прическата ѝ, затова реши да си оправи косата наново. Тя извади фибите, разплете прическата, взе гребена и започна да се сресва пред огледалото, мислейки си какво прави сега Амалия и дали ѝ се е удало да намери нещо в десето купе. Тогава Мей забеляза, че е забравила да извади една фиба от косата си и тя е паднала на пода.

Мей се наведе и взе фибата, а щом се изправи, в огледалото изведнъж се оказаха две отражения. Едното беше нейното, но второто принадлежеше на господин на средна възраст със зло и решително лице, с тънки стиснати устни.

Онемяла от дръзката инвазия, Мей се канеше да зададе на непознатия въпроса какво прави тук и как смее да влиза в стаята на прилична девойка, но не се получи. Господинът, оказал се с една глава по-висок от нея, без всякакви увъртания я хвана за гърлото и го стисна.

— Къде е аквилонът? — изсъска той в лицето на Мей, пръскайки слюнка. — Къде дянахте аквилона?

Мей опули очи и задавено захриптя, не разбирайки за какво става дума. Когато я нападнаха, тя изпусна гребена и сега със свободната си дясна ръка се опитваше да разтвори пръстите, държащи я за гърлото, но изглеждаше, че господинът съвсем не възнамерява да отслаби хватката си. В лявата си ръка Мей и досега стискаше фибата и, щом си спомни за нея, тя замахна с ръка и несилно мушна с нея господина в лицето.

Той извика и машинално разтвори ръце.

— Помощ! — изхриптя Мей и хукна да бяга, но се блъсна в масичката и падна. Масичката се преобърна заедно с всичко, което

стоеше на нея, и произведе такъв грохот, че на него можеше да завиди дори прословутото петербургско оръдие, отбелязващо обяда. По лицето на непознатия Мей прочете непреодолимо стремление да я убие направо тук и сега, но в този миг по стъпалата се разнесе тропот и някой започна да дърпа дръжката на вратата, която Мей по навик беше заключила.

— Мадмоазел Мей! Какво Ви е? — викаше адвокатът.

— Мей, какво става? — това вече беше Клариса.

— Нищо, все едно ще се добера до вас! — заплаши я непознатият. Миг, и той вече беше на перваза на отворения прозорец, откъдето благополучно скочи в градината.

Плачейки от страха и преживяното вълнение, Мей запълзя към вратата. Нямаше сили да стане, но тогава ключалката поддаде, вратата се отвори и първа на прага ѝ се оказа баба ѝ.

— Мей! Какво става?

Мей заклати глава, размазвайки сълзи по лицето си.

— Човек... Тук имаше човек...

Тя нямаше сили за повече и се разрида. Клариса дотича до внучка си и започна да я вдига от пода. Бланшар огледа стаята.

— Тук на перваза има нечия следа — отбеляза той и се наведе през прозореца към градината. — Но в градината няма никой. Вече е избягал.

— Трябва ми кардиналт... — през сълзи рече Мей.

— Какво? — онемя Клариса.

— Кардиналт... Той знае всичко! И све... свещеникът. Трябва ми Уолтър!

Възрастните се спогледаха. Честно казано, те нищо не разбраха.

— Скъпа, да не би да искаш да преминеш към друга вяра? — внимателно попита баба ѝ. — Както казваше една моя позната, вярата трябва да се избира по-внимателно и от бъдещ мъж. А тя със сигурност разбираше от мъже!

— Това да не е Нини? — присви очи Бланшар. — Доколкото си спомням, всичко свърши с това, че поредният ѝ мъж я застреля.

— Не — отвърна сърдито Клариса. — Аманда.

— Няма много разлика — отзова се адвокатът. — Нея пък съпругът ѝ я обра до шушка и я заряза. Помня, че я видях да проси на

Монмартр. А какви празненства правеше някога! Знаеш ли, по време на империята...

— Юбер! — изгледа го страховито Клариса.

— Той се опитваше да ме убие — прошепна Мей, без да ги слуша. — Той искаше да ме убие!

— Кардиналтът? — изуми се Бланшар. Раздразнена от това, че изобщо не я разбират, Мей избухна в силен плач.

— Не, разбира се! Другият!

Едва Амалия се беше завърнала в Ница, когато при нея дотича разтревоженият Уолтър и ѝ събщи за нападението. Захвърляйки всичко, баронесата, съпроводена от Кристиан и от свещеника, побърза към вила „Маршал“.

Мей лежеше в леглото. Тримата най-добри лекари в Ница, които беше извикала Клариса, подред ѝ бяха предписали почивка и пълен покой. След тях се беше появил и инспектор Дьопре, но Мей не пожела да говори с него и му се беше наложило да си тръгне.

Клариса, изглежда, беше възприела сериозно ролята на добрата баба, защото абсолютно отказа да пусне при Мей тримата приятели и да им позволи да говорят с нея насаме. Нацупеният Бланшар стоеше до жена си и пронизваше с поглед Амалия.

— Длъжен съм да ви кажа, дами и господа — внезапно обяви той, — че всичко това е извънредно странно. Досега в града не е имало случаи с нападения на вили посред бял ден, че и в присъствието на стопаните.

— Може да е бил похитителят на пауните? — без да ѝ мигне окото предположи Амалия. — Или пък да си имаме работа със заговор на наследниците на покойния маршал? Какво ли не може да хрумне на хора, които са се лишили от цял милион!

— Вие се шегувате, госпожо — с подобие на усмивка промълви адвокатът. — А аз пък си спомних, че във влака, с който пътувахте, се е случила някаква тъмна история. Дотолкова тъмна, че от Париж изпратиха комисар Папийон и той беше в тази къща, макар че сигурно е предполагал, че съм толкова разсеян, че няма да го позная. Между другото — и тук Бланшар хвърли поглед на Мей, — той разпитваше внучката на жена ми къде сте били и какво сте правили вие.

Както виждаме, адвокатът може и да беше остарял, но не се беше лишил от предишната си проникателност, и, честно казано, на Кристиан дьо Ламбер му стана малко неудобно. Той беше свикнал да счита Бланшар за стар чудак, а той, както се оказваше, изобщо не беше загубил предишната си хватка.

— Какво имаш предвид, Юбер? — обърна се към него разтревожената му жена.

— Имам предвид — отвърна адвокатът, изпитвайки трудноразбираемо от хора с други професии удоволствие от това, че сега ще опре опонента си до стената, — че нападението над твоята внучка може да е свързано по някакъв начин с това, което е станало във влака. А това означава, и с баронеса Корф.

И той се усмихна с тънката си усмивка, за която навремето прокурор Реми дьо Фужерол беше казал, че само видът на усмихващия се Бланшар предизвиква у него пристъп на язва, колики и жлъчка едновременно.

— Аз имам друго обяснение — каза Амалия и Кристиан тозчас целият се превърна в слух. — Ами ако нападението сте го организирали вие, за да заставите мис Мей по-бързо да се върне къщи? И именно затова сега не искате тя да ми разкаже всичко, защото такива шегички водят до сериозни неприятности. Това не ви е китайска ваза или няколко подхвърлени лъжички.

Усмивката на Бланшар малко помръкна.

— Скъпи — намеси се жена му и от гласа ѝ просто капеше мед, — предполагам, че така може да стигнем Бог знае докъде. В края на краищата приятелите на Мей са и наши приятели, нали така?

Докато говореше, тя силно го ощипа по ръката.

— Моят лакей ще ви съпроводи, но много ви моля, дами и господа, да не изтощите бедничката Мей. И без това много ѝ се събра.

Когато двамата мускетари и кардиналът се отдалечиха, Бланшар сърдито се обърна към жена си:

— Клариса, знаеш, че не обичам да се бъркам в чужди работи, но може да стане така, че да ѝ потрябва помощ от адвокат. Защо им разреши да говорят с нея без нас? Ние сме длъжни да знаем какво става, в края на краищата!

— Драги Юбер — снизходително промълви неговата половинка, грациозно свивайки рамене, — колко си наивен!

След което тя го заведе в стаята, която се намираше под стаята на Мей, и с кралски жест посочи камината.

— Тръбата на камината — поясни Клариса. — Защо в наши дни да се подслушва пред ключалката на вратата, когато има други начини? Имат право да заговорничат. Защо да им пречим, нали така?

Адвокатът не се удържа и разцелува Клариса по двете бузи и затова те пропуснаха началото на разговора на Амалия с Мей.

— Как се чувствате? — попита Амалия, присядайки на леглото до Мей.

Мей храбро обяви, че сега всичко е наред, а тогава тя ужасно се е изплашила.

— Имах само фибра и аз... Да ме бяхте видели! Той ме сграбчи за гърлото, а аз се защитавах с фибрата като с шпага!

И тя повтори тази фраза още няколко пъти, доволна, че е намерила ефектно сравнение. Бузите ѝ почервеняха, очите ѝ блестяха. Без съмнение, някой безсърдечен човек не би пропуснал да отбележи, че нападението добре се е отразило на Мей: тя се беше разхубавила и от предишната ѝ срамежливост не беше останала и следа.

— Мей, ти си най-храбрата девойка на света! — изтръгна се от свещеника.

— Уолтър, бъдете така добър — намеси се Амалия — и погледнете дали няма някой зад вратата. Никой? Прекрасно. Господин графе! Преместете, моля, тези паравани по-близо до камината. Ето така, чудесно. Моля всички да говорят по-тихо — така, за всеки случай. А сега да се залавяме за работа. Мей, как именно изглеждаше вашият гост? Опишете ми го възможно най-подробно.

Мей отвърна, че човекът е бил висок и с вдигната над главата си длан показва колко е бил по-висок от нея. На около тридесет и пет, има мустаци, а сега и две драскотини на лицето — там, където тя беше попаднала с фибрата.

— Жалко, че слугите са изтрили следата от перваза — въздъхна Амалия. — А градинарят или някой друг не го ли е видял?

Мей отговори, че ѝ се струва, че не.

— Имаше ли акцент? — продължи Амалия.

Но Мей не помнеше.

— О! — сепна се тя. — Спомних си, както се казва в книгите, че имаше особен белег, да! Щом заговори, видях, че липсва част от зъба

му. Тоест...

— Половината от горния му преден резец — кимна Амалия. — Та какво точно ви каза?

— Познавате ли го? — изучи се графът.

— Веднага щом разбрах, че става дума за господин, който с лекота се катери до втория етаж и безпрепятствено скача през прозорци, предположих с кого си имаме работа — отвърна Амалия. — И така, Мей, нужно ми е дословно всичко, което ви е казал. Какво искаше от вас?

— Той търсеше аквилона — отвърна девойката с променен глас. — И през цялото време повтаряше къде сме го били дяднали.

В стаята настъпи озадачено мълчание.

— Да — отрони накрая Амалия, — това е любопитно.

— Позволете — обади се развълнуван Кристиан, — но нали аквилонът — това е северният вятър. Къде можем да го денем?

— И аз нищо не разбирам — призна Мей. — Сигурна съм само в едно: той говореше именно за аквилона. Повтаряше и повтаряше тази дума. И... — запъна се тя, — според мен, беше много сърдит. Той наистина смята, че аквилонът се намира у нас.

[1] Френски писател, един от основоположниците на детективния жанр. Б.а. ↑

[2] В големи количества (фр.) Б.а. ↑

ГЛАВА 19: ВЪЛШЕБНИЯТ ВЪРЗОП И ТРЕТИЯТ СЛАДОЛЕД

— Ваша воля — обяви графът, — но аз не виждам никакъв смисъл.

Свещеникът обаче се придържаше към друга гледна точка.

— Аз мисля, че това, че ние не виждаме смисъл, не значи, че такъв наистина няма — каза той.

— Именно — подкрепи го Амалия. — Аквилонът като вятър не може да има никакво отношение към тази работа. Очевидно, това е обозначение за нещо друго... с други думи, код.

— Да, но в такъв случай аквилон може да означава какво ли не — отбеляза графът.

— Или пък кого ли не — подхвана свещеникът. — Ами ако аквилон е фамилия или прозвище?

— Какво пък, ще го имаме предвид — рече Амалия.

Тя погледна часовника си и се изправи.

— Ние с графа днес заминаваме да търсим отговор на загадката в Париж. Що се отнася до вас...

Мей подскочи на място.

— Как така! Вие заминавате? Ами аз? Ами Уолтър?

— Разбира се, Арамис ще наглежда Портос — каза с усмивка графът. — Та нали Портос здравата си изпати!

Но Мей упорито заклати глава:

— Аз не искам! Не искам да оставам тук! Ще дойда с вас!

Тя отметна одеялото и направи опит да се изправи.

— Мей, това изобщо не е шега работа — сериозно каза Амалия. — Днес ви нападнаха, къде ще ходите? Трябва да си почивате и да събирате сили.

— Аз вече събрах сили! — извика Мей. — И... много искам да ви помогна! Вярно, че ужасно се изплаших, но сега вече се ядосах! Моля ви, милейди, вземете ме с вас!

— Мей — плахо започна Уолтър, — аз мисля...

— Ти също ще дойдеш с нас, разбира се — подхвана Мей. — Тъкмо ще ме наглеждаш. Обещавам, че няма да ви подведа!

Обезкураженият свещеник замлъкна. Той имаше пълното право да каже, че неговото присъствие е необходимо в църквата, че лейди Брекенуол... но внезапно се хвана, че изпитва същото, каквото и Мей. Той разбра, че е ядосан, а ядосаният човек може да обърне планини. Които и да бяха тези хора, те нямаха никакво право да нападат Мей и Уолтър Фрейзър беше изпълнен с жажда да им даде урок. Всичко останало можеше да почака, особено лейди Брекенуол с нейните матримониални планове и непоносими дъщери. Всъщност, те се струваха непоносими на Уолтър съвсем не защото имаха плашеща външност и не можеха да се похвалят с особена зестра, а защото бяха безцеремонни, натрапчиви и недобри.

Амалия изразително погледна графа и Кристиан реши, че е дошло неговото време да се намеси.

— Мадмоазел Мей, да пътувате сега е връх на безразсъдството — започна той.

— Разбира се — удивително лесно се съгласи Мей, — щом на шията ми има такива синини.

До пристигането на Амалия и приятелите тя тайно разглеждаше шията си в огледалото.

— Мей — уморено каза Амалия, — не мисля, че баба ви ще ви пусне.

— Моята баба ще е само щастлива да се отърве от мен — възрази Мей. — И изобщо аз съм вече голяма. Тя няма никакви права над мен.

В стаята, разположена под спалнята на внучка ѝ, Клариса Бланшар с неудоволствие се отдалечи от камината.

— Най-после започна да се чува, щом заговориха по-високо — измърмори тя, кихайки от праха. — Но как говори за мен! По-добре да не бях чувала, честна дума.

Тя с възмущение разтвори ветрилото си и започна да си вее.

В стаята отгоре Амалия въздъхна отново погледна часовника си.

— Добре — внезапно каза тя, — идвате с мен. Вие, разбира се, също, мистър Фрейзър. При едно условие: в Париж ще правите само това, което ви кажа, още повече че ви очаква много, много отговорна задача. Договорихме ли се? Имате два часа да се пригответе.

И тя си тръгна, недоволна от себе си. Не ѝ се беше удало да се отърве от тези деца, както тя наричаше за себе си Мей и Уолтър. Но какво да направи с тяхната настойчивост, непосредственост, с тези умилни, блестящи очи? И свещеникът — и той, а изглеждаше толкова разсъдлив, толкова скучен, а толкова лесно се поведе по приятелката си от детинство.

„В края на краищата — помисли си Амалия, — ще намеря с какво да ги ангажирам в Париж. И никакви опасни приключения повече.“

На изхода я настигна Кристиан дьо Ламбер. „Ето още един пораснал Гаврош — мерна се в главата на Амалия. — По детски се радва на всеки риск. Защо ли става така — дали защото съвременният живот е скучен и подреден или това е просто свойство у някои безпокойни натури, авантюристична жилка, която или я има, или я няма?“

Ще разкрием на читателя истината — когато Амалия възнамеряваше да пътува до Париж заедно с графа, тя всъщност разчиташе незабелязано да се отърве от него, като превключи вниманието му към скъпите на сърцето му автомобили, а самата тя безпрепятствено да се занимава с разследването. Сега, когато тя познаваше поне един човек, замесен в ставащото, това щеше да е значително по-просто.

— Значи, заминаваме за Париж и четиримата? — попита Кристиан.

— Разбира се — рече Амалия.

На езика на графа се въртеше въпрос, но той предпочете да го остави за себе си. Работата беше в това, че Кристиан съвсем не беше глупав и веднага разбра, че Амалия премълчава нещо. Ето например сега тя нищо не каза за човека, който беше нападнал Мей, макар че беше ясно, че знае кой е той. Накратко, макар че кардинал Ришельо си сътрудничеше с тримата мускетари, той си оставаше все така потаен и непредсказуем, както и подобаваше на истинския герой на Дюма.

И така, същия ден вечерта четиримата съучастници се качиха в експреса за Париж и този път се добраха до столицата на Франция без каквито и да било приключения. Ние обаче не можем да подминем един извънредно интересен инцидент, който се случи няколко часа

преди това в пощенското отделение на Ница — същото, откъдето Амалия неотдавна беше изпратила телеграма на руския резидент.

Само по себе си произшествието изглеждаше съвсем дребно. В разгара на деня в пощата влезе млад човек и голяма чанта в ръце, белозъб и много почернял. Младият човек погледна хубавата приемаща писмата мадмоазел Арманс, усмихна се и попита няма ли писма до поискване за господин Пигè. Стори му се, че мадмоазел Арманс го погледна тревожно.

— За господин Пигè? — попита тя.

— Да, това съм аз — потвърди младият човек, — а писмото трябва да е от Париж.

Това, което последва след този разговор, е обгърнато в най-дълбока тайна, но чичо Доранж, който обичаше да си прекарва времето в обществото на литър евтино вино на пейката недалеч от пощата, уверяваше, че след известно време четирима яки мъже извлекли от зданието някакъв борец се и отчаяно съпротивяващ се вързоп, пъхнат в подобие на чувал. Вързопът, трябва да кажем, не само се съпротивяваше, но и употребяваше различни думи, към които речниците на френския език се отнасят твърде неблагоприятно.

Не без труд четиримата здравеняци напъхаха сквернословещия вързоп в екипаж, който веднага пое към главното полицейско управление на град Ница. А през това време на пощата петият участник в задържането избърса потта си и се възползва от най-новото човешко изобретение, телефона, за да извести поселилия се у префекта господин комисар Папийон, че птичката благополучно е влязла в клетката. Но птичката се оказа съвсем не тази, която очакваха.

Без да подозират за всички тези интересни събития, мускетарите и възглавяващият ги кардинал в лицето на Амалия слязоха от експреса на Лионската гара в Париж и се отправиха към апартамента, който принадлежеше на баронеса Корф. По нейните думи, така беше къде по-удобно от това да живееш на хотел.

— Ще се приведем в ред — каза Амалия, — ще закусим, ще си починем, а после ще се заемем за работа.

Обаче Мей, която беше удържала истинска битка с баба си за правото си да напусне Ница и да замине заедно с баронеса Корф, се изказа в смисъл че е готова да се заеме за работа веднага. Уолтър горещо я защити и обяви, че също няма нужда от почивка.

Благоразумният Кристиан възрази, че работата си е работа, а добрата закуска още на никого не е попречила. Докато спореха, баронесата нареди да спрат каретата и излезе, като каза, че ще се върне след няколко минути.

Тези няколко минути бяха достатъчни, за да се почувстват мускетарите като нещастни сираци без своя кардинал. Мей се нацупи, Уолтър замълча, а Кристиан се намръщи като есенен облак. Той току поглеждаше през прозореца и беше безкрайно щастлив, когато Амалия най-сетне се появи, държейки в ръка малко листче.

— Направих някои справки — съобщи тя. — Сега знаем къде живеят тези, които са ни необходими.

По думите на Амалия, в тази работа особен интерес представляваха двама души. Първият, разбира се, беше Пиер Монере, оня същият пътник от десето купе, а вторият — кондукторът Луи Норвен. Ако Норвен ги беше излъгал за името на пътника и истинският Пиер Монере беше жив, здрав и изобщо не беше помирисвал „Златната стрела“, тогава кондукторът придобиваше първостепенно значение, трябваше да бъде намерен и от него да бъде научено името на изчезналия.

Впрочем, освен тези двама, имаше и трето лице, което извънредно много интересуваше Амалия, но за него тя предпочиташе засега да мълчи. Да се направи справка по законен начин за него все едно не беше възможно, защото то принадлежеше към невидимите хора, които поради професията си не обичат да афишират с какво се занимават. Този човек се казваше Оберщайн и Амалия не без основание предполагаше, че именно той е бил високият господин със счупен зъб, който беше изплашил бедната Мей.

„Да се надяваме, че още е в Ница... Интересно, за кого ли работи сега — за германците, за австрийците или за някой друг? И дали нашите в посолството знаят изобщо нещо?“

В своята парижка квартира Амалия не държеше слуги вече няколко години. Тя обичаше Париж, но последните години прекарваше повече време в Петербург и в Ница, като не се брояха пътуванията ѝ до приятели като споменатия херцог Олдкасъл или посещенията в именията ѝ. За реда в къщата следеше портиер, а жена му в отсъствието на стопанката веднъж седмично чистеше стаите.

— Жермен! Тези господа и мадмоазел са с мен. Бъдете така добър, донесете ми вестници и помолете да ни донесат закуска от ресторанта.

Тя прегледа донесените вестници, обръщайки особено внимание на известията от Южна Франция и се намръщи, щом разбра, че сметките ѝ не се оказват верни. Никъде не се споменаваха за загадъчен втори труп, който — както беше сигурна Амалия — рано или късно трябваше да се появи.

„Засега няма да си блъскам главата... Имам по-важна работа.“

След закуска Амалия обяви:

— Ще се разделим на две групи. Аз и господин графът ще се заемем с Пиер Монере. Що се отнася до Луи Норвен, то той остава за вас, мистър Фрейзър, и за вас, Мей. Постарайте се да узнаете повече за него — дали се е върнал в Париж, често ли е вкъщи, накратко, всичко възможно. Ако ви се предостави случай, опитайте се да го проследите, но внимателно.

— Сигурно трябва да се преоблека като юноша? — предложи Мей с блеснали очи. — Не забравяйте, че ме е виждал и може да ме познае!

Свещеникът се опита да си представи Мей в мъжки дрехи, но Амалия сложи край на играта на въображението му като каза:

— Не трябва да се стига толкова далеч, достатъчно е неярка дреха и шапка с воалетка. Ето адреса на Норвен — тя протегна към Мей половината от листчето. — Ще разполагате с пари за разходи. Не мисля, че ще възникнат трудности с изпълнението на задачата ви, но за всеки случай, ако стане нещо, бягайте бързо, викайте силно и в никакъв случай не се опитвайте да задържите никого. Разбрахте ли?

Мей и Уолтър кимнаха в синхрон, не се удържаха и кимнаха отново и пак едновременно.

— Можем ли да започваме? — попита Мей, ужасно горда със себе си.

— Действайте!

Когато вратата след Мей и Уолтър се затвори, Амалия се обърна към Кристиан, но той успя да забележи, че тя се усмихва.

— Нима този Норвен е толкова важен за вас? — попита графът.

— Не — отвърна младата жена, — само в случай че ме е излъгал. А можем да проверим това само ако открием Пиер Монере.

След час Амалия и нейният спътник вече бяха в район Маре, където живееше изчезналият пътник. Баронеса Корф огледа старата къща с малки балкончета, задържа поглед на фамилията на архитекта и датата на построяване — 1832, — които, по френски обичай, акуратно бяха написани на фасадата под един от корнизите. По един от тях напред-назад се разхождаше гълъб. Той си избра удобно място, седна и замря, изпъчил гърди.

— Мисля — каза Кристиан, — че най-просто би било да попитаме портиера.

Амалия не обичаше простите пътища. Освен това, опитът ѝ подсказваше, че Пиер Монере — ако Норвен не беше излъгал за името — можеше да се окаже какъв ли не: слуга на министър, на когото са станали известни държавни тайни, помощник на шпионин или пък ловък шантажист. И най-вече Амалия не се съмняваше, че в къщата е идвала полиция, а това означаваше, че портиерът е получил най-недвусмислени инструкции.

— Мосю Монере!

Кристиан трепна и вдигна поглед. По тротоара през глава бягаше момченце на пет години, облечено като картинка от каталог за детски стоки. То носеше Идеално Детско Палто, Идеално Детско костюмче, Най-Модната Шапчица и Най-Здравите Обувчици, които можеха да се намерят в славния град Париж. След момченцето, доколкото ѝ позволяваха полите, вървеше възпитателка, почервеняла от негодувание, като тя пък съвсем не подхождаше за каталог на каквото и да било.

— Мосю Монере, държите се възмутително!

Момченцето се спря, изчака възпитателката да се приближи, след което със съсредоточен вид свали шапчицата си и я хвърли на земята. След шапчицата последваха играчки, извадени от джобовете, както и Най-Модното Шалче, което до този момент се гиздеше на шията на малкия бунтовник.

Възпитателката ахна, а момченцето отиде до една пейка, седна и се зае да клати крака, демонстративно извърнат от нея. Целият му вид издаваше непоколебима решителност.

— И всичко това задето не ви дадох да ядете сладолед! — занарежда възпитателката. Но щом хвърли поглед към къщата, тя се

ободри. — Но нищо, щом майка ви разбере какво направихте, ще ви остави без сладко поне за седмица!

Тя вдигна шапчицата, шалчето и играчките и забърза към къщата. Очите на Амалия блеснаха.

— Три сладоледа — прошепна тя на Кристиан. Той искаше да попита защо, но тя тропна с крак. — Веднага!

И изражението на лицето ѝ стана точно толкова решително, колкото и на малчугана, така че граф дьо Ламбер не започна да спори.

Щом се върна със сладоледите, той видя, че Амалия вече седи на пейката до малкия бунтовник, правейки се, че не му обръща никакво внимание. На графа, впрочем, тя се усмихна така, сякаш го беше чакала цял живот.

— И защо сте купили три сладоледа? — със съвършено искрен тон се удиви тя. — Ние сме само двама!

Кристиан отвори уста, искаше да каже нещо, но не го направи и постъпи много разумно, защото Амалия се обърна към момченцето и дружелюбно го попита:

— Искаш ли?

Момченцето се нацупи, но добрата фея взе от ръцете на Кристиан чашка и му я връчи.

— Как се казваш? — продължи Амалия.

— Никола — отвърна детето, гледайки с ококорени очи ту нея, ту сладоледа в ръката си.

— Никола, а по-нататък?

— Монере — отвърна то не веднага, защото пъхна цялото си лице в сладоледа и от усърдие даже си изцапа носа.

— Между впрочем, познавах един Монере — намеси се Кристиан. — Имаше магазин тук някъде. Да не ти е случайно татко?

— Не — отговори Никола, след като се изхитри да погълне наведнъж едва ли не половината чашка. — Моят татко е полицай.

Възрастните се спогледаха онемели, а Никола потърка нос и слънчево се усмихна.

— Той лови престъпници — за всеки случай уточни детето.

— Всеки ден? — поинтересува се Амалия. — А вчера хвана ли някого?

Никола се замисли.

— Не — каза той със съжаление накрая. — А може би да. Просто той замина. Но той често пътува. А сладоледът е вкусен. Обичам сладолед. Обичам и да пускам корабчета, но Одет се бои, че ще падна във водата. А скоро ли ще порасна?

— Ъ... мисля, че да — внимателно каза Кристиан.

— Искам да порасна — поясни Никола, — за да не може Одет да ми нарежда. Тя не ми дава да се возя на въртележка. И изобщо тя е скучна. С нея не можеш да си поиграеш. А вие обичате ли да играете?

— Разбираш ли — сериозно каза Амалия, — ние сме вече възрастни.

Никола въздъхна.

— Значи, когато порасна, няма да мога да играя? — той намръщи малкото си носле. — И да се возя на въртележка също? Тогава за какво да пораствам?

— Ами — предположи Кристиан, който се забавляваше и се възхищаваше на детската логика, — може би за да не слушаш Одет?

— Ами да — потвърди Никола, печално поглеждайки в празната чашка. — Но нали пък няма да мога и да играя. Макар че татко понякога играе с мен. Той обеща да поиграе с мен, когато се върне, но не се върна. Сигурно е забравил.

— А майка ти какво казва за това? — попита Амалия.

— Нищо — отвърна Никола. — Мама плака. И Одет също.

— Наистина? И защо?

— Не знам. Идваха двама чичковци, единият дебел, другият не толкова. Казаха, че са от работата на татко, дълго говориха с мама, а после с Одет. После на мама ѝ бяха червени очите и на Одет също. А аз не плаках, на мен дебелият ми даде паричка. А вие защо не ядете сладолед?

От къщата излезе Одет, съпроводена от красива млада дама. Щом видя сина си на пейката между двама прилично облечени възрастни, дамата се изчерви.

— Никола, ела тук! Казвала съм ти да не си клатиш краката, когато седиш... Ама че си палав! Надявам се, че не ви е уморил, госпожо? Одет през цялото време се оплаква от него...

Обаче Амалия се разсипа в комплименти за Никола и заяви, че той е очарователен малчуган и неотразимо ѝ напомня за собствените ѝ деца. Прелестно дете! Просто чудо! И такъв разсъдлив, такъв умен!

Обикновено сдържана, баронесата изведнъж стана толкова сладникава, че на Кристиан даже му стана неловко. Никола също стоеше нацупен и все едно не вярваше, че го хвалят толкова извънредно много, толкова преувеличено. Но майката на Никола изглежда беше щастлива да чуе тази медена хвалба. Разбира се, потвърди тя, той е мило момче, макар че понякога е малко упорит. Но Пиер — това е баща му — така го глези, така го глези! Той бил нямал деца от първия си брак, толкова дълго бил чакал дете... Щом само младата жена произнесе името на мъжа си, по лицето ѝ пробягна облак, в очите ѝ се показаха сълзи. С усилие на волята тя ги прогони и се усмихна.

— Да вървим, Никола... Сбогувай се с мосю и мадам!

— Довиждане — важно рече Никола.

Одет вдигна от земята захвърлена от малчугана играчка, която не беше забелязала първия път, и тримата закрачиха към къщи. На вратата Никола се обърна и помахаше с ръка на добрата фея на сладоледа.

ГЛАВА 20: ПЕРУКАТА И КУРШУМА

— Трябва да ви кажа... — започна граф дьо Ламбер.

— Можете да не казвате нищо — отзова се Амалия. — Да, не е хубаво да се разпитват деца. Но затова пък сега можем да сме сигурни, че кондукторът не ни е излъгал. Изчезналият пътник наистина се казва Пиер Монере, живее в тази къща, а неотдавна заминава и не се връща. Скоро се появява Папийон със своя помощник и, съдейки по всичко, довежда до знанието на стопанката, че със съпруга ѝ се е случило нещо. Въпросът е в това как то е свързано с професията на пътника от десето купе, а също така и с незнайния аквилон и с господина, който навести Мей без покана.

— Аз мисля, че връзката е много проста — каза Кристиан. — Пиер Монере води някакво разследване и в неговия ход открива нещо много важно. Какво именно, засега можем само да гадаем.

— Вярно — съгласи се Амалия. — Остава само да направим извод, че разследването някак си е свързано с Ница, щом Монере е пътувал именно за там. Освен това, разследването е много важно, иначе Монере нямаше да пътува в първа класа. Макар че... — тя се замисли.

— Какво? — попита Кристиан, поглеждайки я с любопитство.

— Защо е бил сам? Ако работата наистина е важна, някой е трябвало да го прикрива, но той е пътувал сам. Защо?

— Може би е имал причини да действа сам? — предположи Кристиан. — Да допуснем, че не се е доверявал на колегите си или... или просто е искал да обере всички лаври.

— Това са само предположения. Трябва да разберем с какво именно се е занимавал Монере, какво отношение има това към Ница и, разбира се, какво общо има аквилонът. Разбира се, аз имам познати в съответните кръгове в Париж, но, съдейки по тайнствеността, която обгръща ставащото, няма да е лесно да узная нещо.

— Ще се опитам да направя справки чрез приятели — каза Кристиан. — Може би на мен ще ми провърви повече. Макар че си

мисля, че накрая ще се изясни, че става дума за шантаж, който поставя под угроза репутацията на някой политик.

— Какво пък, опитайте — рече Амалия. — Всъщност, не забравяйте, че имате още една задача в Париж: да намерите автомобил, който ще изпревари всички на следващата гонка. Трето място не ме устройва, да знаете!

— Не се притеснявайте, госпожо — отвърна графът с поклон. — Автомобилът, който носи вашето име, просто е длъжен да пристигне пръв!

— Защо решихте, че ще носи моето име? — доста сухо попита баронесата. — Мисля да го кръстя Аделаида, в чест на майка ми.

Кристиан беше толкова поразен, че чак се спъна. Според него, едва ли можеше да се намери същество по-далечно от света на моторите, автомобилите и състезанията от майката на Амалия — Аделаида Станиславовна. Тя беше ексцентрична, емоционална особа, която се обличаше не според възрастта си ярко и притежаваше дарбата да изкарва от кожата му всеки, който по някаква причина не ѝ харесваше. Хората, които не я познаваха добре, я считаха за ограничена и, да си го кажем направо, глуповата. Хората, които я познаваха по-добре, уверяваха шепнешком, че тя е много умна и е способна да надмине всеки, просто се прави на глупава, за да заблуди околните. Истината, както обикновено, беше някъде по средата, но къде именно, никой не можеше да определи.

— Какво? — попита Амалия, от която не убягна смущението на спътника ѝ.

— Никога не съм мислил, че вашата майка... — започна Кристиан и се запъна, не знаейки как да завърши изречението така, че да не засегне без да иска младата жена.

— О — отрони Амалия, — лошо я познавате. Всъщност, тя ми съобщи, че сте пристигнал трети в гонката Париж — Руан. Тя изобщо е голяма привърженичка на техническия прогрес.

— А вие, значи, не сте? — попита графът.

— Сложно е да се обясни — сериозно отвърна Амалия. — Виждате ли, аз съм за прогреса с цялата си душа. Но заедно с това се придържам към мнението, че когато мистър Дарвин е измислил своята остроумна теория за произхода на хората от маймуните, той е обидил маймуните. Човекът притежава потресаващата способност да

превръща в зло всичко, до което се докосне, и се боя, че нито прогреса, нито цивилизацията нищо не могат да направят срещу това.

— Струва ми се — отбеляза Кристиан, — че сте твърде песимистична. Ако сравним живота през миналия век с нашия, то подобренията са неоспорими. И това не са само водопроводът, локомотивите, автомобилите и тези... движещите се картинки.

— Синема — кимна Амалия. — Разбира се, животът не стои на едно място, но като общо и като цяло хората, драги графе, не се променят. Те обичат все така, както и предците им, все така ненавиждат и все така ревниво следят за най-малката изгода, а за голямата — о, за нея те са готови на всичко, чак до убийство.

Тя се намръщи.

— Надявам се, че ще се справите с покупката на автомобила? Ако още не съм се върнала, кажете на портиера или на жена му, те ще ви донесат всичко.

Тя направи крачка напред.

— А нима вие няма да дойдете да избирате кола? — попита напълно объркан Кристиан.

— Нищо не разбирам от това — отвърна Амалия, свивайки рамене. — По-лесно ми е да разчитам на специалист, тоест, на вас.

И тя се отдалечи, потраквайки с токчета. От Кристиан не убягна, че поне двама случайни минувачи с интерес се загледаха след нея.

Сърдит на себе си, на Амалия и на нейните тайни, той все пак взе фиакър и се отправи да оглежда подходящи автомобили, но мислите му бяха далеч.

През това време Амалия стигна до авеню „Генерал Ош“ и, влизайки в една от къщите, помоли лакея да предаде на господаря си бележка, която беше написала още сутринта.

След час и половина, когато Амалия разглеждаше украшенията в един от ювелирните магазини, към нея се приближи немлад господин, подпирател се на бастун. Външността на господина беше съвсем обикновена и страничният наблюдател можеше да отбележи само бръчиците под очите му, побелелите му слепоочия и леко ироничната му усмивка. Това именно беше въпросният О., руският резидент, на когото Амалия беше изпратила телеграма от Ница и от когото беше получила абсолютно нищо не разясняващ отговор. Поглеждайки часовника си, Амалия видя, че О. закъсня с петнадесет минути, което

за толкова пунктуален човек можеше да означава само едно: желание да я постави на място.

— Мадам се интересува от гривни? — попита учтивият продавач.

— Не — каза Амалия, — търся украшение за корсаж... може би.

Тя поздрави О., за да създаде впечатление — пак за възможния наблюдател, — че са се срещнали в магазина напълно случайно. О. беше любезен както винаги, но сух като застоял се във ваза букет и Амалия, мило усмихвайки се, реши, че няма да допусне това да му се размине. По природа тя беше крайно злопаметна и не забравяше нищо — нито хубаво, нито лошо.

— Писах ви — рече Амалия — и получих отговор, но веднага ви признавам, че той не ме устройва.

О. въздъхна.

— Амалия Константиновна, Вие просто ме удивявате... Вие сама трябва да разбирате, че в настоящите обстоятелства... при това, че вече не стоите, така да се каже, в нашите редове...

— Известно ли ви е нещо за Оберщайн? — прекъсна го Амалия. — С какво се занимава сега?

— Нима Оберщайн е във Франция? — изуми се О. с такъв безупречен тон, че Амалия веднага разбра, че лъже.

— За кого работи сега? — продължи Амалия. — Или това също е секретна информация?

— Страхувам се — дипломатично промълви О., — че нас не ни интересува нито този авантюрист, нито с кого си сътрудничи. Впрочем, вие и сама знаете, че той винаги се продава на този, който заплати най-много.

Амалия въздъхна.

— Мислех, че няма да откажете да ми помогнете — каза накрая тя. — Много ми е нужна информация.

О. започна да я уверява, че е готов веднага на всичко, за да угоди на госпожа баронесата. Но Амалия отлично разбираше, че това са само думи. Обхвана я досада.

— Боя се — каза О., — че трябва вече да тръгвам, госпожо. Сама разбирате: дела... Щастлив съм, че се видяхме, госпожо баронесо.

Той не бързаше да си тръгне, не бягаше от нея: не, такива хора достатъчно се владеят, за да се отдалечат постепенно, спокойно и без

да бързат. Те се оттеглят с достойнство, а на вас Ви остава само раздражението и смутното усещане, че са Ви измамили, ловко са Ви изпързали и даже няма на кого да се оплачете как са се отнесли с вас. Но последната дума в този невидим дуел все пак остана за Амалия.

— Случайно не ви ли интересува аквилонът? — високо попита тя в гръб отиващия си резидент.

Разбира се, това беше пакост, породена от досадата, но тя сработи. Гърбът трепна и щом О. се обърна, Амалия видя на лицето му предпазливо любопитство.

— Защо, да не би да ви е известно къде се намира аквилонът? — опита се чрез тона си да обърне всичко на шега О., но Амалия виждаше, че той изобщо не се шегува.

— Предполагам, че там, където и Еол — подсмихна се тя. — Всичко хубаво, господине.

Тя се обърна към продавача и го помоли да ѝ покаже украшение за корсаж във вид на гирлянда като глициния с брилянти, аметисти и перли. О. нерешително запристъпва на място, премести бастуна си от едната ръка в другата, а после си тръгна с поразително бърза за възрастта му крачка.

„Не, разбира се, не е шантаж... — размишляваше Амалия, правейки се, че разглежда украшението. — Но е нещо по нашата част, определено, щом О. знае за това. *Quod erat demonstrandum*^[1]. Само че каква е ролята на полицай Монере? Да беше на негово място някакъв агент от сорта на Оберщайн, щеше да е ясно, но Монере? Колега на Папийон? Или пък случайно е разбутал гнездото на осите?“

В края на краищата ѝ омръзна да си блъска главата над загадките и тя просто купи украшението, което разглеждаше, а в добавка към него — и пръстен.

Докато Амалия си прекарваше времето в ювелирния магазин, Мей обсъждаше с Уолтър по какъв начин ще е най-добре да се подберат близо до Луи Норвен. Те вече бяха разпитали съседите и бяха разбрали, че кондукторът има три деца и трябва да се върне вкъщи привечер, след като влакът пристигне в Париж. След това, очевидно, Норвен трябваше да бъде следен, както предписваха правилата в детективните романи, но в този миг Мей хвърли поглед на огледалната

витрина, покрай която преминаваха двамата с Уолтър, и трагически каза:

— Той ще ме познае!

Тя носеше бежово палто, което ѝ зае Амалия, а също така и шапка с воалетка, закриваща половината ѝ лице. Мей се измъчваше от непрекъснат страх, че остроокият Норвен ще я познае, ще избяга, ще се скрие, ще се затаи в парижките улици и тогава разследването ще се провали, и то изключително заради нея, а щом е така, баронеса Корф (по съвместителство кардинал Ришельо) няма да пожелае да говори с нея до края на дните си. Напразно Уолтър твърдеше на Мей, че изглежда прекрасно и че Норвен никога няма да я познае дори само поради една причина — че изобщо няма да му мине през главата, че го следят. Мей беше обхваната от жажда за преображение, портфейлът пареше джоба ѝ и тя дръпна своя спътник в един магазин.

След половин час от магазина излезе все същият Уолтър с открито, симпатично лице, но на ръката му висеше с десет сантиметра по-висока девойка, защото Мей беше купила обувки на високи токове. Освен това, сега тя беше със светлоруса коса. Да, да, Мей най-сетне беше сбъднала мечтата си, като си взе перука.

— Сега — обяви тя — съм по-висока на ръст и косата ми е в друг цвят. Може би трябва да изменя и гласа си, за да съм сигурна, че Норвен няма да ме познае?

Уолтър, когото накрая всички тези преобразявания бяха смутили и объркали, зауверява Мей, че кондукторът така или иначе няма да чуе гласа ѝ, а щом е така, няма смисъл да се стареа.

— Аз просто се опитвам да предвидя всичко — храбро отвърна Мей.

Уви, тя не беше предвидила, че високите токове са ужасно неудобни за ходене, а новите обувки непоносимо стискат. Мей започна да куца и забави крачка, Уолтър забеляза и се разтревожи. На всичко отгоре и перуката току се опитваше да разкрие чуждородния си произход и да се свлече на тротоара заедно с шапката. Мей беше отчаяна.

— Некадърен детектив съм аз, Уолтър! — със сълзи на очи каза тя на приятеля си. — Портос подведе всички!

Свещеникът я зауспокоява. Той намери хиляди доводи, един от друг по-убедителни. Всички те, впрочем, се свеждаха до това, че Мей е

най-добрата на света, а значи, детективните ѝ подвизи нямат абсолютно никакво значение.

— Може да се върнем вкъщи, ако ти е трудно да вървиш? — предложи Уолтър. — Не мисля, че госпожа баронесата ще ни се разсърди, че не сме изпълнили задачата.

— Да, но тя каза, че е много важно да проследим Норвен — възрази Мей. — Ами ако ни е излъгал за човека от десето купе?

Но след петдесетина крачки Мей беше принудена да се предаде. Тя претърпя поражение. Обувките победиха. Да върви по-нататък стана невъзможно.

— Трябва да вземем фиакър — каза Уолтър, но в този момент Мей го хвана за ръка и започна да върти глава.

— Той е тук! — каза тя с толкова висок шепот, че при желание можеше да се чуе до другия край на улицата.

— Кой? — попита напълно обърканият Уолтър.

— Кондукторът! По-бързо, Уолтър, отива си!

И, забравила за всичко на света, Мей хукна напред. На свещеника не му оставаше нищо друго, освен да я последва.

— Странно — промърмори Уолтър, хвърляйки поглед на часовника на най-близката църква, — ако съседите са ни казали истината, той трябваше да се върне най-рано след час.

Но Мей не грешеше: това действително беше Норвен, който се беше освободил по-рано, при което даже се беше преоблякъл и в нормални дрехи, за да не бие униформата му на очи. Кондукторът вървеше по улицата, оглеждайки се, и Мей от страх да не бъдат забелязани се притискаше в Уолтър. На едно място кондукторът внезапно спря, извади някаква хартийка от джоба си и започна да разглежда номерата на къщите, след което се обърна и закрачи обратно.

— Той отива на среща! — зашепна Мей в ухото на Уолтър. — Много важна! Назначили са му среща, но той не е сигурен къде!

Когато само десетина крачки го отделяха от доброволните детективи, които от паника се притиснаха към стената, Норвен свърна в странична уличка. Мей си пое въздух и хукна след него, влачейки със себе си и приятеля си от детинство. Нито токовете, нито разранените до кръв крака — нищо на света вече не можеше да я спре.

Уви, мястото, към което се беше отправил Норвен, се оказа крайно прозаично. То беше заложна къща. През прашното стъкло мускетарите видяха как Норвен показва на пълния, неспретнат старец, собственик на заложната къща, квитанция — същата онази хартийка, която разглеждаше на улицата, — заплати и взе някакъв неголям предмет.

— Уолтър! — прошепна Мей. — Уолтър, какво видя?

— Това е някаква кутийка — отвърна свещеникът. — А в нея имаше украшение, нещо като пръстен.

Мей разочаровано се отдръпна от стъклото.

— И какъв е смисълът? — попита тя.

— Смисълът е в това — сериозно каза Уолтър, — че той просто е заложил пръстена, а после се е върнал, плати залога с парите, които получи от кардина... от госпожа баронесата, и си го взе. Това е всичко, Мей.

Звънна камбанка, Норвен излезе от заложната къща и Мей спешно замъкна Уолтър зад ъгъла на къщата, за да не ги забележат. Но в този момент девойката толкова я заболяха краката, че тя изохка, олюля се и едва не падна. Уолтър я подхвана и ѝ помогна да се добере до близката пейка. Плачейки, Мей извади от кутията старите си обувки и се опита да се преобуе, но нищо не виждаше през сълзите си. Тогава Уолтър коленичи и започна да ѝ сваля новите обувки, а после ѝ обу и завърза старите.

— Уолтър... — отрони Мей.

Тя седеше на пейката, той стоеше на колене и разстоянието между лицата им беше по-малко от един дъх. Мей дотолкова се смути, че чак ушите ѝ пламнаха. Уолтър също се изчерви и замърмори нещо за това колко е хубаво времето днес (небето беше намръщено като лицето на безпаричен длъжник) и колко се радвал, че поне за нещо се е оказал полезен на Мей. Сигурно щеше да стигне до бог знае какви още глупости, ако остроото ухо на спътницата му не долови някакъв шум наблизко.

— Уолтър!

Без съмнение, пращадото на Мей (онзи, който беше воювал с Наполеон) с умиление се взираше от небесата на подвизите на правнучка си, която показваше истинска английска твърдост. Току-що

по лицето ѝ се лееха непресторени сълзи от болка, а ето че вече скачаше от пейката като сърна и с всички сили се затича към шума.

В тясната уличка се бореха двама мъже. Единият беше познатият на Мей кондуктор Норвен, затова пък втория тя виждаше за пръв път. Той беше млад, невисок на ръст, а за лицето му не можеше да се каже нищо, защото то беше изкривено от усилие и злоба.

— Мей! — завика Уолтър, тичайки към нея. Той беше успял да забележи преди девойката, че двамата мъже се биеха, за да измъкнат един от друг револвер.

В следващия миг непознатият изви ръката на непривикналия към схватки кондуктор и натисна спусъка. Разнесе се изстрел, Норвен някак си омекна и започна да се свлича по стената.

— Мерзавец! — запищя Мей, възмутена до дъното на душата си от това, че в нейно присъствие убиваха човек.

Непознатият се обърна и, разбрал, че има свидетели на неговото престъпление, недобро се озъби. Но преди да успее да предприеме нещо, Уолтър Фрейзър тичешком се вряза в него и двамата мъже се затъркаляха по земята. Револверът отлетя настрани. Свещеникът, който, както се оказа, почиташе английския бокс не по-малко от заповедите на англиканската църква, удари врага в челюстта, но непознатият не се стресна и, щом улучи подходящ момент, ритна Уолтър в коляното. Младият човек завика.

— Не смей да го докосваш! — възмути се Мей, вдигайки револвера.

Той се оказа ужасно тежък и затанцува в треперещите ѝ ръце. Все пак девойката се опита да се прицели, но Уолтър и непознатият продължаваха да се борят. Колко и да ѝ се искаше да прекрати това, тя отлично разбираше, че шансовете ѝ да улучи свой вместо чужд не са никак малки.

— Престанете или стрелям! — завика Мей.

Но непознатият със сигурност не възнамеряваше да спира; нещо повече, той захвана Уолтър с лакът за гърлото и започна да го души. Тогава Мей отпусна оръжието с дуло към паважа, натисна нещо със стиснати от ужас очи и се разнесе изстрел.

— А-а! — сподавено извика непознатият, хващайки се за крака.

Куршумът беше попаднал в паве и рикошира в глезена на врага. Мей, нищо неразбираща, гледаше с безумни очи ту димящото оръжие,

ту Норвен, който беше застинал в подножието на стената, ту Уолтър. Отблъсквайки свещеника, раненият хукна да бяга. Той накуцваше, от крака му се стичаше кръв.

Кашляйки и разтривайки шията си, Уолтър се изправи и тогава към него се метна ухаещ на парфюм ураган от волани, поли и светлоруси коси, който увисна на врата му.

— Уолтър... о, Уолтър! Мислех, че той ще те убие!

Тогава перуката, улучила момента, все пак се свлече от главата на Мей заедно с шапката, но тя даже не забеляза това.

— За щастие, нищо страшно не се случи — смутено се прокашля Уолтър, внимателно измъквайки от пръстчетата на девойката револвера. — Но се боя, че кондукторът е сериозно ранен. Мисля, че трябва колкото се може по-бързо да съобщим за всичко на баронеса Корф.

[1] Което и трябваше да се докаже (лат.) Б.а. ↑

ГЛАВА 21: РИЦАРЯТ И ДРАКОНЪТ

— В края на краищата — обяви Кристиан, — купих автомобил с електрически мотор. Мисля, че бъдещето принадлежи на тях, защото от всички съществуващи видове двигатели електрическите са най-безопасни.

— Драги графе — отбеляза Амалия, — аз, като всички жени, нищо не разбирам от безопасност. Аз само предполагам, че ако нещо се казва автомобил, то трябва да върви само и по възможност бързо.

Тя погледна часовника си.

— Интересно, къде пропаднаха нашите мускетари? Време е за обяд, а тях още ги няма.

Все едно отговаряйки на въпроса ѝ, зад вратата се разнесе грохот, после се чу шум от разбито стъкло, а след това и самата врата се отвори с такава сила, все едно този, който я отваряше, сериозно възнамеряваше да я откачи от пантите ѝ.

— Мей! — с укор промълви Амалия, докато гледаше девойката, която стоеше на прага. — Какво се е случило? Изглеждате смазана!

— Аз разбих... — простена Мей, притиснала ръка към гърдите си и опитваща се да си поеме въздух. За завършване на изречението той не ѝ стигна.

— Казват, че е на късмет — невъзмутимо отвърна Амалия.

— И преобърнах... — простена Мей.

— Нищо страшно, жената на портиера ще почисти всичко. Но защо толкова бързахте?

— Норвен! — простена Мей. — Той е ранен!

Амалия се намръщи. Когато постави задача на Мей и Уолтър за всеки случай да проследят кондуктора, и през ум не ѝ минаваше, че всичко ще се обърне толкова зле.

— Тоест, как е ранен? — попита Кристиан. — Видяхте ли кой го направи? Същият човек, който нападна и вас?

Мей заклати глава.

— Не. Друг. Улучих го. Тоест, аз не исках, но куршумът... Рикошет, да! А стрелях в земята. А после тръгнахме по следата.

Кристиан се опита да си представи Мей като смел стрелец, че и успяла, освен това, отнякъде да намери оръжие, но въображението му отказа да се подчини. Наложил му се да се примири и да признае, че в живота има къде по-удивителни неща, отколкото тези, които можеше да си представи.

— Може би ще седнете и ще ни разкажете всичко подред? — предложи Амалия. — Как намерихте Норвен, какво правеше той, как изглеждаше човекът, който го рани, и за каква следа изобщо става дума.

Мей си пое въздух и започна да разказва как бяха забелязали кондуктора на улицата, как той откупи в заложната къща някакъв предмет, как си тръгна, а Мей с Уолтър изостанаха, защото я бяха заболели краката. Тя обясни за схватката, за това как случайно рани нападателя и как той избяга. Уолтър се беше отправил към собственика на заложната къща и го беше помолил да извика лекар и полиция. Мей се беше опитала да поговори с Норвен, но той само стенеше. А после Уолтър беше забелязал следа — петънца кръв по паважа, които беше оставил избягалият. И тъй като докторът вече беше дошъл, Мей и Уолтър бяха оставили ранения на неговите грижи и бяха тръгнали по следата.

— На кръстовището едва не изгубихме следата — доложи Мей. — Но скоро се ориентирахме и продължихме по-нататък. После на него му омръзна да върви и седна във фиакър.

— Където вече го загубихте — въздъхна Кристиан. Мей се оскърби.

— Не, мосю, който продава вестници наблизко, беше запомнил адреса, който беше назовал пътникът. И ние поехме натам.

— Намерили сте го? — изуми се графът.

— Само жилището му — Мей се смути. — Намерихме го по капките кръв. Самият той успя да се скрие. Уолтър остана да пази вътре с револвера, току-виж някой дойде. А аз побързах към вас... Това е.

— Много добре — обяви Амалия и се изправи. — Да тръгваме! Тъкмо ще проверим и вашата нова покупка — добави тя, като се обърна към графа.

— А какво е купил? — наивно попита Мей.

— Автомобил. С електрически двигател.

Предишната Мей би се разтреперила само при думата „автомобил“. На новата Мей, обаче, изглеждаше, че морето ѝ е до коляно. Чак щом седна на кожената седалка на елегантното чудовище, този път зелена с черно, тя почувства колко я болят краката.

По пътя Амалия разпитваше девойката какво е запомнила. Но Мей не беше забелязала никакви особени белези, които биха позволили на баронесата еднозначно да установи личността на непознатия.

„Ако е заплашвал Луи Норвен с оръжие, а после е избягал, явно не е полицай... Тогава какво — още един агент? Кой? Стеринг? Хенрих? Зябловски е заключен във Варшавската цитадела, значи със сигурност не е той. По маниера на действие прилича на Хенрих, но може и да е някой, когото въобще не познавам. Интересно, защо е нападнал кондуктора? Предполагал е, че му е известно нещо за изчезналия от десето купе? Ами ако премилият Пиер Монере всъщност не е работил сам и това е негов съучастник?“

— Говорихте ли със собственика на заложната къща? — попита Амалия. — Какво точно е взел от него Норвен?

— Мислите, че това може да е важно? — неуверено попита Мей. — Уолтър каза, че е било пръстен.

— Все пак трябва да поговорим по-подробно със собственика — отбеляза Амалия. — Възможно е да е съвпадение, но кондуктора са го нападнали именно след като е излязъл от заложната къща.

— А какво може да има в един обикновен пръстен? — обади се Кристиан.

— Откъде да знам? Но втората заповед на следователя е да не се изпуска нито една дреболия. Защото всъщност може да се окаже, че съвсем не е дреболия.

— А каква е първата заповед? — попита Мей.

— Първата е да се търси свидетел, който всичко е видял и всичко знае — обясни Амалия, — а също така и улики, които могат да прояснят какво се е случило.

Закапа дъжд и младата жена погледна намръщено небето. От бързане беше забравила чадъра си.

— Натиснете ето тази ръчка — посъветва я Кристиан — и ще се вдигне сгъваемият покрив.

„Виж ти, колко далеч е стигнала техниката! — уважително си помисли Мей, когато те се оказаха под гюрука. — Но все едно, повече харесвам конете.“

— Сега накъде? — попита графът.

— Ето по тази улица — подсказа Мей, която показваше пътя.

Докато тя и спътниците ѝ се промъкваха с новичката кола по задръстените с карети и редки автомобили улици, Уолтър Фрейзър крачеше из укритието на врага, често попипвайки дръжката на револвера в джоба си. Младият свещеник се чувстваше като рицар, влязъл в бърлогата на дракон. Уолтър отдавна не беше усещал такъв душевен подъем. Заради такова нещо си струваше да изтърпи даже удара, който едва не му изби капачката на коляното.

Но тъй като Уолтър беше не само рицар, но и здравомислещ млад човек, той се зачуди как може да установи личността на господина, който живееше в таванското помещение. Портиерката долу му съобщи, че стаята се заема от мосю Дюверн, пристигнал от Онфлер, но Уолтър подозираше, че Дюверн е само, така да се каже, творчески псевдоним. Подозренията му се превърнаха в увереност, когато започна да вади чекмеджетата на бюрото и в едно от тях откри немска монета.

Сега вече Уолтър захвърли всякакви скрупули и започна да оглежда всичко подред. Ако парче сапун и стар куфар без особени белези не можаха да му дадат никаква информация, то етикетът на костюма, който висеше в шкафа, без всякакви заобиколки съобщаваше, че е ушит във Виена от някой си Циглер. Разбира се, не съществуваше закон, според който жител на Онфлер не би могъл по някаква причина да свърне към Виена, но за да се ушие костюм по поръчка, трябва престоят да продължи повече от един ден. А тъй като столицата на Австрия във всички времена е била доста скъп град, то изделието на тамошния шивач някак си не се съчетаваше добре с живот в парижко таванско помещение.

Тихо ликувайки от собствената си съобразителност, Уолтър Фрейзър потри ръце и продължи огледа. Той опипа костюма и в единия от джобовете откри откъсната салфетка с някаква рисунка. Щом я разгледа, озадачено се намръщи. Рисунката на салфетката странно

напомняше крило на прилеп. „Може би това е знакът на някаква тайна организация?“ — помисли си изуменият свещеник.

Тогава забеляза, че на дъното на шкафа лежи още някакъв вързоп, загърнат в парче грубо сукно. По очертанията си той напомняше най-вече на продълговата кутийка. Уолтър я измъкна от шкафа, разгърна сукното — и онемя.

Това беше миниатюрен ковчег с дължина около половин метър, направен по всички правила, и макар че заради драскотините и праха по капака изглеждаше стар, все пак Уолтър почувства неволен трепет. По теглото той вече беше определил, че вътре не би трябвало да има нищо, и все пак не се чувстваше на място. Той преглътна, постави кутийката гроб на масата, отри о себе си изпотените си длани и откряхна капака.

... Не, все пак не се оказа прав.

Вътре нещо се белееше — листчета, покрити с рисунки и бележки. Въздъхвайки с облекчение, свещеникът се пресегна към листчетата, които неведомо как се бяха оказали на толкова странно място, и в този миг таванът се стовари върху него. Стаята се наклони и се разсипа на парчета, след което Уолтър Фрейзър се провали в небитието.

— Викарий!

— Уолтър, какво ти е? Какво е направил с теб?

— Мистър Фрейзър, чувате ли ме?

По лицето му пръсна вода, а после в носа му удари острата миризма на нишадър. Уолтър застена и потръпна. Стаята започна да придобива предишните си очертания, три лица плаваха около него, а очите на Мей бяха огромни като чинийки.

— Ударили са го по главата — каза Кристиан на Амалия. — Може да има даже сътресение на мозъка.

— Прилеп — промърмори бедният свещеник.

— Какво? — Амалия се приведе над него.

— Ковчег — тръсна той глава и неясно повтори: — Къде е ковчегът? А прилепът?

— Нима тук е имало ковчег? — попита озадачена Мей. — Къде?

— В шкафа — изстена Уолтър. — Като кутийка. А вътре имаше книжа.

— Какви книжа? — попита Амалия.

— Не зная. Аз... аз не успях — не завърши изречението той, но и така беше ясно какво има предвид.

Амалия огледа стаята и погледна в кътчето зад преградата, където имаше меден умивалник, позеленял от времето, и тъгълче от разбито огледало. Под умивалника лежеше късче тъкан, напоена с кръв.

— Всичко е ясно — каза Амалия, обръщайки се към приятелите. — Той си е превързвал крака. Когато сте влезли, не е избягал, а просто се е скрил. Занапред винаги проверявайте има ли някой друг в стаята, освен вас.

Мей и Уолтър наведоха глави. Те разбираха, че са допуснали грешка и за тях няма прошка.

— А за всичко останало вие, разбира се, сте юнаци — добави Амалия с по-мек тон. — Уолтър, малко по-добре ли сте? Може би ще ни разкажете за какъв прилеп говорехте?

Свещеникът обясни. Докато говореше, Мей се оглеждаше.

— Но в стаята вече няма нищо — каза тя. — Нито костюм, нито куфар, нито... — тя потръпна — ковчег. Изнесъл е всичко.

Уолтър кимна към бюрото.

— В лявото долно чекмедже — рече той — намерих немска монета.

Но монетата също я нямаше.

— Любопитно — каза Кристиан.

— Просто той е видял всички манипулации на Уолтър — поясни Амалия. — Всъщност, револверът още ли е у вас?

Свещеникът изохка бръкна в джоба си. Оръжието беше изчезнало.

— Защо не ме е убил? — внезапно попита Уолтър.

— Необходимо му е било спешно да си събере багажа, да не би някоя от вещите да го издаде — отвърна Амалия. — Изстрелът би предизвикал ненужен шум. Може би при други обстоятелства би ви удушил, но не забравяйте, че е ранен и всяко усилие е можело да му струва скъпо.

„Все пак — помисли си тя — е Хенрих. Стеринг би оставил вещите, би взел само най-ценното, но не би оставил свидетеля жив.“

— Трябва да поговорим с портиерката — каза Амалия. — Може би тя ще успее да си спомни нещо ценно. Кристиан! Помогнете на Уолтър да слезе по стълбите. Днес той здравата си изпати. Нищо, щом се върнем вкъщи, ще извикам най-добрия лекар и той бързо ще ви изправи на крака.

Граф дьо Ламбер и Мей помогнаха на свещеника със стъпалата, а Амалия отиде да разпитва портиерката. Но на баронесата не ѝ се удаде да узнае нищо, освен че новият квартирант бил акуратен, не причинявал неприятности, плащал си наема точно навреме и документите му са били в пълен ред. В къщата той живеел около месец. Говорел френски без ни най-малък акцент.

„Със сигурност е Хенрих — реши Амалия, — на него винаги документите са му изрядни, както и френския. Но прилеп! И ковчег! Какво става тук, наистина? Масонски заговор?“

Честно казано, тя беше недоволна от обрата, който приемаха събитията. По природа Амалия беше крайно рационална и всичко, което намирисваше на мистика, обикновено предизвикваше у нея иронична усмивка. Но нямаше основания да се съмнява в думите на младия свещеник. Ако той беше видял изображение на прилеп в кутийката във вид на ковчег, това означаваше, че всичко това съществува наистина.

„Но какво общо има Норвен и нападението над него? Как може той да бъде свързан с тази история?“

Тя докара Уолтър до дома си, извика лекари и, оставяйки Мей за болногледачка, се отправи да разговаря със собственика на заложната къща за това какво именно беше откупил от него Луи Норвен.

Уви, на Амалия не се удаде не само да побеседва със собственика — местопроизшествието и улиците около него бяха отцепени от полицията и тя не успя даже да се приближи до заложната къща. Раздразнена, тя нареди на Кристиан да се връщат.

— Мисля, че собственикът вече е в полицията — каза графът.

— И Норвен със сигурност ще го разпитат веднага щом може да говори — добави Амалия.

— Тогава — отбеляза Кристиан — полицаите скоро ще дойдат и у вас. Нали знаят, че Мей и Уолтър са намерили ранения кондуктор.

— Все още не — отвърна Амалия. — Нашите мускетари не са дочакали полицията. Но, разбира се, лекарят ги е видял и ще ги опише.

Да ги намери за Папийон ще е дребна работа.

— Смятате го за чак толкова добър? — не се удържа Кристиан.

— Ах, моля ви се — махна с ръка Амалия. — Вие сигурно сте чел твърде много романи, в които любителите проявяват чудеса от гениалност, а професионалните детективи винаги са глупаци. В своята работа Папийон не е просто един от най-добрите, а е именно най-добрият. И ако невинаги му върви, то за това не е виновен той, а обстоятелствата.

— А аз пък съм чувал, че лошият късмет е оправдание за глупаците.

— Така ли? И кой го казва?

— Някакъв познат на мадам Клариса. Писател, струва ми се.

— Казал го е кардинал Ришельо — сухо рече Амалия. — Когато мадам Клариса няма как да е познавала. Има, впрочем, и друго мнение, което се заключава в това, че случаят е псевдоним на провидението, а също така и трето — че провидението е разновидност на случая. Защо се усмихвате? По-добре си гледайте пътя, докато не сме блъснали някого.

Честно казано, на Кристиан къде повече му харесваше да гледа Амалия, особено когато така очарователно се сърдеше. Той обаче се овладя и започна да следи пътя, на който, впрочем, не се случваше съвсем нищо интересно.

Когато автомобилът приближи до дома ѝ, Амалия видя, че край входа стои екипаж. Още преди портиерът да назове името на гостенина, тя вече знаеше кой така неочаквано беше решил да я посети.

ГЛАВА 22: ТАЙНИ И СЪВЕТИ

— Да — каза О., усмихвайки се с най-сърдечната, най-доброжелателната, най-обаятелната от своите усмивки, — минавах наблизко и реших да ви навестя като ваш стар приятел.

Колкото по-възрастна ставаше Амалия, толкова по-зле се отнасяше към всички видове притворство, лицемерие и фалш. Затова тя седна в креслото срещу резидента и твърде хладно отвърна:

— Доколкото ми е известно, в нашите кръгове няма приятели, има само насъщни интереси. Нали така?

Последва доста продължително мълчание. О. все още любезно се усмихваше, но за себе си размишляваше, че разговорът с Амалия няма да е лесен... ако изобщо се получи.

На глас, впрочем, той каза:

— Моето положение, госпожо баронесо, ме задължава да съм предпазлив и вие сама трябва да разбирате...

Но той видя опасните огънчета в очите на Амалия и се поправи:

— Добре. Предполагам, че наистина можем да говорим откровено. Какво знаете за аквилона?

— Нищо. Предполагах, че вие ще ми разкажете за него.

— Не, не — любезно промълви О. — Вие се изпуснахте, госпожо баронесо, и никога няма да повярвам, че нищо не знаете.

— Аз съм се изпуснала? — мрачно рече Амалия.

— О, да. Вие благоволихте да кажете, че аквилонът е там, където и Еол. Значи, знаете и за Еол?

— Това беше шега — сухо каза младата жена. — Каламбур, ако така ви харесва. Аквилонът е северният вятър, а Еол е богът на ветровете.

Но по изражението на О. тя разбра, че той не вярва на нито една нейна дума.

— Да не се преструваме един пред друг, госпожо — промълви накрая резидентът, поглаждайки с пръст главата на бастуна си, — още повече че добре се познаваме. Нямам понятие как сте разбрали за тази

работа, но... — въздъхна дълбоко той, — ако ви е известно нещо конкретно за аквилона, ще ви бъдем твърде благодарни, ако споделите знанията си с нас. В това дело е в интерес на Русия да не бъде в неведение относно ставащото. Притежанието на тайната на аквилона може... може да се окаже извънредно важно от военна гледна точка. Сигурен съм, че и без това го разбирате.

И резидентът отново сърдечно се усмихна.

Амалия въздъхна. Макар че О. не каза нищо съществено, все пак той се изпусна, че става дума за някаква тайна, имаща военно значение. Ето защо значи наоколо се вият толкова агенти, а френската полиция счита за необходимо да се съблюдава строга тайна.

Значи, това изобщо не е шантаж, както те бяха предполагали. Нови разработки? Усъвършенствано оръжие? Модерно взривно вещество? Непробиваема обшивка за броненосци? Има ли значение, в крайна сметка — варианти, колкото искаш...

— Засега ми е известно много малко — каза тя. — Твърде малко, честно казано. Известно ли ви е с какво се е занимавал някой си Пиер Монере? Бил е колега на Папийон.

В очите на О. проблесна удивление.

— Та Монере беше един от тези, които разследваха изчезването — отвърна той. — Нима не знаехте?

— Нали ви казах — уморено повтори Амалия. — Засега ми е известно твърде малко. И изобщо...

Тя искаше да завърши фразата: „И изобщо, аз вече нямам нищо общо с военните тайни, с вашата Особена служба и цялата тази мръсотия“, но се сдържа. Нещо ѝ подсказваше, че О. едва ли ще прости подобно пренебрежение към структурата, към която той самият принадлежи.

— Монере сам ли работеше? — попита тя. — Имам предвид, имаше ли помощници?

— Имаше — отзова се О., докато я гледаше пронизващо, — такива, дребни риби, на които той само раздаваше заповеди, а те изпълняваха, без да задават въпроси. Впрочем, въпреки че Монере е добър полицай, не може да се каже, че има много награди или че колегите му го уважават като Папийон.

Той направи малка пауза и небрежно попита:

— Значи неслучайно е изчезнал?

— Той не е изчезнал — реши се Амалия. — Мисля, че Оберщайн го е убил и то именно заради аквилона.

Тя присви очи.

— Впрочем, този господин случайно не работи ли за вас?

О. започна пламенно да отрича. Как е могла да си помисли такова нещо? И изобщо, Оберщайн е такъв негодник, че нито един порядъчен човек не би му подал ръка.

— Е, не е задължително да му стискаш ръката, за да имаш работа с него — отвърна Амалия и се ядоса на себе си. Това беше фраза, която примерно в такъв контекст в разговор за нечистоплътни агенти пред нея веднъж беше произнесъл нейният бивш началник, генерал Багратионов.

Така че излизаше, че напразно си беше мислила, че отдавна се е оттеглила от Особената служба и нейните деяния — понякога героически, а понякога просто гнусни? Или има такава работа, която неминуемо се просмуква в душата, влиза в плътта и кръвта?

— Длъжен съм да ви кажа, госпожо — промълви О., без да сваля поглед от нея, — че ние сме извънредно заинтересовани от тази работа. Ако ви се удаде да доставите книгата, мисля, че ще можете да поискате всичко, каквото желаете, и молбата ви ще бъде чута.

Тъй, тъй. Излиза, че аквилонът не е само военна тайна, а и книга, които са изчезнали, при това един от хората, разследвали изчезването, е бил именно Монере. Какви ли именно книга се имат предвид? Формули? Чертежи? Да не би да са случайно онези листчета, които свещеникът беше видял в навяващата трепет кутийка, приличаща на ковчег? А какво означава Еол? Какво отношение има богът на ветровете към всичко това?

— Ако отново ви помагам, то ще е само по моя воля — студено каза Амалия. — Нищо не ми трябва, всичко си имам.

— Колкото повече има човек, толкова повече му е нужно — тихо отбеляза О.

Те поседяха още десетина минути, разменяйки си нищо не означаващи фрази. След като резидентът си тръгна Амалия се хвана, че много ѝ се иска да проветри стаята — а може би и да вземе някоя ваза, разбира се, некрасива, и да я запрати по стената, за да си изкара някак лошото настроение.

Но вместо това тя предпочете да намине към Уолтър, който беше взел лекарство и спеше. Мей, седяща в креслото край него, изучаваше пособие за начинаещи полицаи. Когато Амалия влезе, тя тъкмо четеше главата, посветена на описанието на огнестрелното оръжие.

— Откъде го взехте? — изуми се баронесата.

— Купих го от отсрецната книжарница, когато ходих за лекарства — отвърна Мей, гледайки я доверчиво.

Тук, разбира се, на Амалия се полагаше да произнесе дълга реч за това, че все пак детективните романи са едно, а реалният живот — съвсем друго. В книгите зад гърба на главния герой стои самият автор, който в никакъв случай няма да му даде да пропадне, но в живота една-единствена грешка може да се превърне в гибел. Случаят с Пиер Монере доказваше това по недвусмислен начин.

Но Амалия не обичаше да чете нравоучения, а още по-малко да се меси в чуждия живот. Впрочем, за себе си тя беше решила, че ще направи всичко, което зависи от нея, с Мей и приятеля ѝ да не се случва повече каквото и да било.

— Когато се изморите или поискате да спите — каза Амалия, — кажете ми. Ще извикам жената на портиера и тя ще ви смени.

Мей ѝ благодари, но каза, че засега ще остане с Уолтър. Щом дойде време за вечеря, край масата се оказаха само Амалия и Кристиан. Мей не искаше да се отделя от приятеля си и отнесоха храната ѝ в неговата стая.

— Какво следва? — попита Кристиан.

— Щом сме в Париж, трябва да се възползваме от това — отвърна Амалия. — Ще успеете ли да намерите Жоржет Бриол?

— Любовницата на граф дьо Мирамон? — вдигна вежди Кристиан. — Честно казано, аз изобщо не я познавам. Как изглежда?

— Ефектна рижа жена в червена рокля. Мисля, че сте я видял на перона, когато посрещахте Мей на гарата в Ница.

— А, ето коя имате предвид! Сега си спомних. А защо трябва да я търсим? Тя има ли някакво отношение към станалото?

— Засега не съм сигурна — бавно каза Амалия. — Но е много вероятно. Нужно ми е да узная всичко, което си спомня за експреса „Златната стрела“. За скандала във вагон-ресторанта всичко е известно и това не ме интересува. Опитайте се да я разприказвате. Предполагам, че на вас ще ви се удаде по-добре, отколкото на мен.

— Мисля, че ще справя по-добре със задачата, ако ми кажете какво именно искате да разберете — дипломатично рече Кристиан. — Защото самият аз, например, и досега не разбирам какво се е случило във влака. Вие говорите със загадки, а аз...

— А вие не обичате загадките — сухо се усмихна Амалия.

— Не особено — призна Кристиан. — И при това видях господина, който ви посети днес. Разбирам защо предпочитате да пазите всичко в тайна.

Макар че той се постара да произнесе тези думи колкото се може по-непринудено, в гласа му все пак се чувстваше обида.

„А струва ли си? — мина през главата на Амалия. — Нищо не дължа на О., както впрочем и той на мен. А пазенето на тайни... Пиер Монере, съдейки по всичко, също е пазел тайна, и до какво го доведе това?“

— Всъщност, работата не е в тайната, а в това, че не държа всички нишки в ръцете си — започна Амалия. — Но някои неща вече са ясни. Пътникът от десето купе се е казвал Пиер Монере. Бил е полицаи и заедно с други хора е разследвал изчезването на книжа, свързани с военна тайна под кодово име „аквилон“. По някакъв начин този аквилон има отношение към друг секретен проект на име „Еол“, за който абсолютно нищо не знам. По неизвестна причина Пиер Монере счита за необходимо да се качи на експрес „Златната стрела“ и да се отправи към Ница. Той купува две места първа класа в едно купе, за да не го безпокои никой. Но в този влак се оказва и господин с фамилия Оберщайн, който решава да се разправи с Монере, а убийца да изкара мен. Той краде моята ръкавица, за да я остави на местопрестъплението като неопровержима улика, убива с нож Монере и подхвърля оръдието на убийството, както счита, на мен, а всъщност — на Мей.

— Кой е този Оберщайн — шпионин? — попита Кристиан, който слушаше Амалия много внимателно.

— Да го кажем така, волнонаемен агент — каза Амалия. — Готов е да работи за когото и да е, стига да му плащат. Освен това е много опасен мерзавец.

Тя се намръщи.

— Дотук поне някои неща са ясни, а по-нататък започва нещо странно. Защо Оберщайн напада Мей? Защо решава, че аквилонът се

намира у нас? Мога донякъде да разбере защо в тази работа се появява Хенрих и защо напада нещастния кондуктор. Но...

— А Хенрих е господинът с виенския костюм?

— Да.

— Още един агент?

— Разбира се. Да допуснем, че той също преследва аквилона. Узнал е за изчезването на Монере и е решил, че кондукторът може да знае нещо. Но кутийката във вид на ковчег се връзва зле с военни тайни и изобщо с характера на цялата работа.

— Това е четвъртата странност — напомни Кристиан. — Спомнете си, вие казахте, че засега са три. Вярно, че и досега не разбирам защо му е било на Оберщайн да убива полицаия. Все пак за такива неща във Франция се полага смъртно наказание. Даже Монере да е узнал, че книгата са у Оберщайн и е вървял по следата, по-просто е да се скриеш, отколкото да рискуваш по такъв начин.

— Да — каза Амалия и се замисли. — Но от поведението на Оберщайн следва, че книгата са изчезнали, при това той подозира нас. Очевидно, у него не е имало никакви книжа, иначе този мосю за нищо на света не би ги изпуснал от ръцете си.

— Мислел е, че са у Монере! — възкликна Кристиан. — Ето защо Оберщайн го е нападнал! Искал е да узнае къде са книгата, а след това да се разправи с него!

— Също странно. Ако Монере е намерил книгата, то незабавно би ги предал на полковника.

— Какъв полковник?

Амалия го погледна с укор.

— Не сте слушали внимателно Норвен — каза тя. — Него са го разпитвали полицаите, а после и някакъв полковник. Разбира се, с тази работа се занимава не само полицията, но и контраразузнаването.

— Ами ако Монере е водел своя игра? — предположи Кристиан. — Ако изобщо не е възнамерявал да предава книгата? Ами ако е пътувал за Ница, за да ги предаде на някое трето лице?

— Ами да — насмешливо каза Амалия. — Пътува със „Златната стрела“ в първа класа, където се записват имената и фамилиите на пътниците. Като че ли не е знаел, че ако в службата му се усетят, ще го намерят веднага.

Тя се размърда в креслото.

— За едно сте прав: Оберщайн не би нападнал Монере просто така. Имал е някаква причина, при това много сериозна.

— Монере е разбрал, че книгата са в Ница — изстреля Кристиан.

— Какво?

— Ама разбира се! Това обяснява всичко. Ако нашият полицаи е честолобив и е попаднал на следа, то няма нищо удивително в това, че е решил да не казва на никого — приведе се напред Кристиан с възбудено блеснали очи. — Да допуснем, че е узнал, че книгата са в Ница. Помните ли в какво добро настроение е бил във влака? Даже кондукторът е забелязал. Монере е отивал в Ница за книгата, съвсем сигурно. Но Оберщайн разбира за това и го напада, за да разбере къде се намират те. Той от самото начало решава, че няма да остави полицаия жив. При това Ви вижда във влака и решава да използва това обстоятелство.

— И ако Монере не е казал истината на Оберщайн... — бавно изрече Амалия. — Да, сега вече всичко се връзва. Монере разбира, че все едно ще умре, и лъже Оберщайн. Разбира се, последният открива, че е измамен, но тогава, когато вече е твърде късно. Освен това, щом разглежда вестниците, той се досеща, че инсценировката му не е сработила, защото тялото просто е изчезнало, и се паникьосва.

Амалия се усмихна.

— Разбирате ли, той е решил, че аз по някакъв начин съм разбрала за убийството и съм се отървала от трупа. Ами ако, освен това, съм се добрала и до тайната на аквилоната?

— Пак стигаме до това изчезване — оплака се Кристиан, — а вие нищо не ми обяснявате. Защо тялото на Монере изчезва?

— А-а — провлече Амалия и очите ѝ заблестяха. — Мисля, че знам защо.

— Тук е замесен вторият агент, нали? Този Хенрих?

— Не, даже и да е бил във влака, за него не е имало никакъв смисъл да се отървава от тялото. Всъщност може да е имало само една причина за това, че както мисля аз, са го изхвърлили от влака, а купето са привели в ред, за да създадат впечатление, че пътникът просто си е тръгнал.

— Амалия Константиновна!

— Не, не, драги графе. Помислете сам и всичко ще разберете. Но теориите са си теории, а те трябва да бъдат потвърдени с факти. Трябва да се появи още един труп, а него и досега го няма.

Кристиан настръхна.

— И именно затова вие искате да поговоря с Жоржет Бриол? — попита той.

— Да. Интересува ме какво е запомнила от нощта, когато експресът е пътувал на юг от Париж. Не е ли чула стъпки в коридора, странен шум или нещо подобно. Как е спала, какви сънища е сънувала и прочие.

— Добре — кимна младият човек, — макар че, дължен съм да ви призная, не понасям да общувам с жени от този тип. Но заради вас, разбира се, ще узная всичко, което мога. Само че...

— Само че какво?

— Щом я разпитам — каза Кристиан, — вие все пак ще ми разкажете какво се е случило с тялото на Пиер Монере. Защото можете да ми разправяте каквото си искате, госпожо баронесо, но аз не виждам нито една причина, поради която то е трябвало да изчезне.

— От моя страна — сериозно каза Амалия — аз също ще имам една молба към вас. Само че тя няма никакво отношение към нашата работа.

— Наистина? — заинтересовано попита Кристиан. — Каква именно?

Амалия въздъхна. Често казано, тя дълго се беше колебала и ето че накрая се беше решила.

— Ще ме научите ли да карам автомобил? — попита тя.

ГЛАВА 23: НЕОЧАКВАНИ ВЕСТИ

Когато Кристиан се събуди на следващата сутрин в градското имение на баща си, той си спомни, че първо, трябва да открие Жоржет Бриол, а второ, как изглеждаха косите на Амалия, пронизани от слънцето, когато тя седеше на мястото на шофьора до него и внимателно слушаше обясненията за различните технически елементи. И какви бяха очите й... ах, очите й!

Тя слушаше, а после каза: „Мисля, че разбрах всичко“. И те тръгнаха по двора — първо бавно, после по-бързо, а после Амалия направи кръг около къщата и спря.

„Трябваше да й кажа, че това не е толкова просто — да караш кола — помисли си недоволен от себе си Кристиан. — Иначе тя може да реши, че аз... че аз съвсем не съм й нужен.“

В този момент в спалнята му надникна лакеят и му съобщи, че херцогът, неговият баща, току-що е пристигнал в Париж и желае да закуси с отрочето си.

Щом лакеят излезе, Кристиан сподавено застана и скри глава под възглавницата си. Ако трябваше да си признае честно, той не обичаше родителите си. Даже „обичаше“ в случая не беше много уместна дума, защото те просто съществуваха в напълно различни светове. Светът на майка му съставяха баловете, наситеният светски живот и преписката й с членовете на кралското семейство, които я удостояваха с дружбата си. Светът на баща му беше разделен между лова, придворните му задължения, които синът считаше за твърде нелепи, и опитите да направи от него, Кристиан, образец наследник на знатна фамилия. Що се отнася до самия Кристиан, той беше равнодушен към титлите, задълженията и кралските особи, ако те не са очарователни дами. Но истински дами сред тях имаше малко, а очарователни пък съвсем.

Общо взето, денят не започваше добре от самото начало. Щом баща му беше вкъщи, значи за закуска трябваше да слезе официално облечен, но Кристиан игнорира изискванията на домашния етикет и се облече обикновено. Херцогът сухо му кимна иззад вестника си. Той

беше извънредно сдържан и извънредно учтив господин, но кой знае защо видът му навеждаше на мисълта, че той някак си не е съвсем жив. Освен това херцогът беше толкова преизпълнен с чувство за собствено достойнство, че ничие чуждо не го вълнуваше.

— Съобщиха ми — каза херцогът, след като половината закуска премина в пълно мълчание, — че работиш в Ница едва ли не като шофьор.

Неодобрителният оттенък на последната дума всъщност трябваше да покаже, че само доброто възпитание пречи на бащата на Кристиан да каже всичко, което мисли.

— Просто помагам на една дама да се оправи с автомобила си — изръмжа синът, без да вдига очи от чинията си.

— Дама?

Този път интонацията придоби оттенък на въпросителна ирония. Херцогът искаше да даде на сина си да разбере, че Клариса съвсем не заслужава това почетно определение.

— Хората може да си помислят... — и той направи малка пауза, показвайки, че това поведение на Кристиан може да предизвика най-осъдителни тълкувания. Чувствайки как раздражението му расте, синът остави вилицата си и вдигна глава.

— Какво? — предизвикателно попита той. — Тя е по-възрастна от майка ми, между впрочем.

— А баронеса Корф е по-възрастна с десет години от теб — меко отбеляза бащата.

— С девет и половина — поправи го Кристиан и замълча, отлично разбирайки, че се е изпуснал. Точната сметка го издаде напълно, както не би го издало прякото признание в любов.

Но баща му кой знае защо не пожела да се възползва от грешката му.

— И, разбира се, тя също има автомобил — снизходително промълви той, усмихвайки се под мустак.

— От вчера. Впрочем, сигурно и за това са ви съобщили — нацупено рече Кристиан. — Всъщност, тя ми обеща да ми даде автомобила за състезанието.

Херцогът въздъхна. Нека открием една малка тайна — бащата на Кристиан изобщо не беше скъперник. Той беше готов да гледа през пръсти как синът му пилее семейното богатство по надбягвания, запои

и актриси от „Водевил“ или „Вариете“ — в края на краищата, всички останали наследници постъпваха така и това се считаше за в реда на нещата. Но Кристиан беше равнодушен към конете, пиенето и продажните хубавици и докато баща му го издържаше, той харчеше всичките си пари за автомобили, полети с балони и тям подобни неща. От гледна точка на херцога, това беше абсолютно неприлично, а когато синът му започна да участва в автомобилни състезания и името му започна да се споменава във вестниците, стана ясно, че семейната чест е под заплаха. Херцогът поговори с Кристиан и му обясни, че или той ще се върне към подobaващите за възрастта му развлечения, или баща му ще бъде принуден да се превърне в рицаря скъперник и ще му спре издръжката. Не, истинско скарване не се получи, но отношенията между баща и син значително охладняха, още повече че щом видя упоритостта на Кристиан, херцогът изпълни закана си и започна да му дава точно толкова пари, че да не поощрява пагубните му наклонности. Това означаваше, че издръжката стигаше на сина му да преживява, но той можеше да забрави за автомобилите и състезанията. Да иска пари от майка си беше безполезно — тя принадлежеше към онзи тип хора, които с лекота харчат за всякакви нелепости, но не биха дали нищо на бедняк, обяснявайки, че нямат и пукната излишна пара. А Кристиан не обичаше да се чувства като бедняк.

— Все пак се надявам на твоето благоразумие — с обичайния си равен тон промълви херцогът. — Синът ѝ е вече на петнадесет години, а има и приеман син, който носи моминската ѝ фамилия. Казват — замислено добави херцогът, — че много прилича на един неин познат.

Кристиан пламна и стана от мястото си.

— Вие сте непоносим — рече той.

Той искаше да продължи изобличителната си реч, но погледна непроницаемото лице на баща си и разбра, че само би си загубил времето. Затова хвърли салфетката си на масата и излезе, хлопвайки вратата.

Огледалото в спалнята отрази неговото почервеняло, сърдито лице. Той изруга тихо и започна да кръстосва стаята. Кристиан и сам не можеше да каже какво именно го засегна толкова; във всеки случай не беше споменаването на децата на Амалия. Да не би баща му да искаше да каже, че тя се опитва да го хване?

„Глупости“ — каза си той, спомняйки си откритото лице на възлюбената, очите ѝ, усмивката ѝ. Но все пак му остана привкус, мътен, неприятен, и за да го отмие, Кристиан си напомни за поръчението да открие Жоржет Бриол.

„Чудесно... С това и ще се заемем.“

Квартирата на Жоржет се намираше на мецанина на къща, разположена в моден район, а от прозорците ѝ се откриваше изглед към Айфеловата кула. Вратата отвори млада камериерка с простоват вид, която каза, че мадам я няма вкъщи и не ѝ е известно кога ще се върне, но той можел да остави картичката си.

— Благодаря — каза Кристиан, — по-добре да намина по-късно.

След половин час той седеше в едно кафене, разглеждаше вестниците и размишляваше какво да предприеме. Беше недоволен от себе си. В края на краищата, Мей беше намерила ножа, Уолтър беше открил бърлогата на шпионина, Амалия умело ръководеше всички, а той, Кристиан дьо Ламбер, реално с нищо не се беше отличил. Възложиха му съвсем дребна работа — да разпита свидетел, — а той и нея не можа да свърши.

— Кристиан! Ти си вече в Париж? А ние мислехме, че си още на юг!

При него седна познат, младият маркиз Гастон дьо Монфере. Той беше висок и сух, с малка, добре поддържана главица, и постоянно се усмихваше, показвайки дребните си бели зъби. Изпод изпъкналите му клепачи гледаха големи тъмни очи, шалчето му падаше небрежно, но безкрайно елегантно, а на бутониерата му можеше да завиди всеки лондонски денди. На някои, особено на жените, можеше да се стори, че Гастон изглежда неотразимо и той наистина се славеше като голям техен почитател. Маркизът беше обаятелен и добродушен, изпитваше пристрастие към сплетните, считаше себе си за душата на компанията и искрено би се удивил, ако някой му беше казал, че съществуването му е абсолютно безполезно. Някога с Кристиан бяха учили заедно, но не можеше да се каже, че са приятели — най-много добри познати.

— А аз все се чудех, теб ли забелязах да минаваш край мен вчера на Елисейските полета — продължаваше маркизът, гледайки го с любопитство. — Всъщност, стори ли ми се или до теб в автомобила седеше мадам Корф?

Кристиан, разбира се, не беше Мей — той умееше да лъже, но бедата беше в това, че не му се получаваше добре. Можеше например да каже, че Амалия е далечна племенница на братовчедата на кръстницата му или че той просто ѝ помага да устрои благотворителна вечер в полза на пострадалите от пожар в Гренландия, но вместо това започна с някакво съвсем глупаво изречение, запъна се, изчерви се и даде повод на жадния за клюки Монфере окончателно да се убеди, че тук има нещо нечисто.

— Уверявам те, че тук няма нищо особено — вече сърдите рече Кристиан. — Тя просто поиска да си купи автомобил. Все пак някой трябва и да го кара, нали!

Маркизът замислено кимна.

— Поразителна личност е тази баронеса — отбеляза той. — А как семейство д'Авенал се отнася към това, че ти си ѝ нещо като... верен паж?

— Какво общо имат семейство д'Авенал с това? — учуди се Кристиан.

— О, извинявай! Но ние мислехме, че това е решено.

Кристиан неразбиращо го гледаше.

— Имам предвид, ти и мадмоазел Йоланда... Вашите семейства дружат отдавна, а тя е вече на осемнадесет, най-подходящата възраст за... е, сам разбираш. Твоята майка неотдавна е разговаряла с родителите ѝ и те май не са били против, смущава ги само страстта ти към моторите, но виконтът...

Кристиан седеше изпънат като струна и не вярваше на ушите си. Значи, скъпите му родители са решили да стигнат до крайно средство, за да го накарат да се вразуми? Да го оженят? За мадмоазел Йоланда, която познава от дете, която е много мила и той няма нищо против нея, но...

— Сгодени ли сте вече? — попита Гастон, горейки от любопитство.

— Аз току-що пристигнах — процеди Кристиан. — Кога бих успял?...

— Можеш да разчиташ на мен — увери го маркизът, — няма да кажа на никого, че съм те видял с госпожа баронесата.

За това, че той вече беше разказал за това на две дузини общи познати, той благоразумно премълча.

— Лично на мен Йоланда много ми харесва. Мисля, че ще бъдете прекрасна двойка. А с госпожа Корф и без това нищо няма да ти се получи.

— Това пък защо? — вече мрачно попита Кристиан.

— Ами, на мен не ми се получи — с обезоръжаваща простота призна Гастон. — Не ме гледай така, аз само малко се повлачих след нея, но тя... — въздъхна той. — Нали ти казвам, поразителна особа! Просто не пожела и да знае за мен. Ум не ми стига с какво не ѝ угодих. А за нея, разбираш ли, не може да се каже, че е... ъ... претенциозна. Чух, че е имала роман с играч, да, с професионален играч! И приятелите ѝ са едни странни, поне някои от тях. Казаха ми...

И дъо Монфере понижи глас и разказа сърцераздирателни подробности за приятелите на Амалия, които до един не дружаха със закона и които със сигурност не бяха допускани в приличните домове, а в същото време тя съвсем свободно ги приемаше вкъщи.

— Според мен, всичко това са глупави сплетни — студено рече Кристиан. — Аз не съм срещал в дома ѝ нито един човек, на когото би ми било неудобно да подам ръка.

— Разбира се, че си прав — лесно се съгласи маркизът. — Сигурно работата е там, че за своята възраст тя изглежда поразително и затова хората се радват, ако могат да ѝ припишат каквото и да е. Макар че в същото време не може да се каже, че тя следва светските условности. Не прави балове, рядко ходи по приеми, почти не стъпва в театъра, затова пък нейни портрети рисуват най-добрите живописци. Сега всички са полудели по Болдини^[1], плащат му огромни пари само да ги нарисува. Само мадам Корф не търсеше неговото разположение, той сам поиска да нарисува портрета ѝ.

Кристиан не разбираше много от живопис, но си помисли, че на мястото на този Болдини би нарисувал не един, а няколко портрета на Амалия.

И освен това, честно казано, той се радваше, че е отказала на Гастон. Ако тя беше била благосклонна към това нищожество, това силно би я понижило в очите на Кристиан. При цялата си демократичност той отлично съзнаваше, че хората съвсем не са равни, само че за него неравенството се заключаваше в личните качества, а не в социалното положение.

— Отдавна ли я познаваш? — осведоми се дьо Монфере, гледайки го изпитателно.

— Кажи, Гастон, не ти ли омръзна? — директно попита графът.

— Какво имаш предвид? — изуми се маркизът.

— Да пилееш единствения си и неповторим живот по разни глупости — търпеливо поясни Кристиан. — С какво се занимаваш? Ходиш по гостните, разнасяш клюки, разпитваш ме за подробности за жена, която едва познавам. За какво ти е всичко това, какъв е смисълът? Не разбирам. Може би ти ще ми обясниш?

— Ти днес си в руско настроение, така като гледам — добродушно отвърна Гастон, който изобщо не се обиди от думите на приятеля си. — Смисълът на живота, душата и прочие нелепостите, над които вашите писатели така обичат да си блъскат главите. Какъв е смисълът например в автомобилните гонки, по които ти така се увличаш?

— Да победиш природата — сериозно отвърна Кристиан, — да изпиташ собствения си характер и, може би, да поставиш рекорд. Да достигнеш, например, до скорост сто километра в час. Засега е невъзможно, но кой знае?

— А според мен, всичко това са глупости — отвърна Гастон, докато поправяше бутониерата си. — Не споря, за теб всичко това сигурно означава много, но за мен да победиш природата и прочие са само думи. И извинявай, но не бих заменил всички автомобили на света за кон, който ще спечели следващото надбягване в Шантийи. Всъщност, ето ти пример за тържество над природата не по-лошо от твоето, защото да обядиш добре кон си е цяло изкуство.

Кристиан нямаше никакво желание да спори — не защото не беше уверен в правотата си, а защото отново особено остро усети, че разговаря с човек от друг свят. Какъв смисъл има да се опитва да го преубеди? Все едно те никога нямаше да се разберат.

„Бедният — помисли си маркизът, когато Кристиан накрая се сбогува с него и се отдалечи. — Ето още един нелош младеж, който е загубен за обществото и то заради това, че е изменил на своето предназначение. Напразно си играе на равенство, не му отива. И как може да общува с тези грубияни, които поправят мотори? Ясно е, че за общуване къде повече подхождат хора като херцогиня Г. или великия княз В.“ И той разтвори менюто, твърде доволен от себе си.

Беше неделя и Кристиан крачеше в тълпа от разхождащи се, като си мислеше дали ще е прилично да наmine пак към Жоржет Бриол и дали тя междуременно се е върнала. Но рижата дама отново не беше вкъщи и камериерката ѝ не пожела да съобщи къде се намира. Най-накрая, недоволен от себе си, Кристиан тръгна към къщата, в която живееше Амалия. На няколко пъти му се стори, че вижда пред себе си Жоржет, но се оказваха други жени с рижи коси.

„В края на краищата — каза си той, — тя може да бъде където си иска.“

И той се замисли за това как да постъпи с Йоланда. Съдейки по всичко, родителите му сериозно възнамеряваха да го оженят.

Докато Кристиан и другарят му обсъждаха в кафенето смисъла на живота, Амалия прие в дома си посетител, който, по нейните разчети, би трябвало да се появи доста по-рано. Имаме предвид комисар Папийон.

Той се разсипа в любезности, обяви, че госпожа баронесата хубавее от ден на ден и той сърдечно се радва да я види. Но, уви, тук са го довели неотложни дела.

— Предполагам — отбеляза Амалия, — че при мен ви е довял добрият вятър.

Папийон леко се напрегна, но не започна да отрича нищо.

— Надявам се, че ще е добър и за двама ни, госпожо баронесо. Защото дългът ме кара да ви кажа някои неща, които може да не ви харесат. И все пак разчитам, че ще ме разберете.

— Говорете — рече Амалия, — слушам ви.

— Ще бъда кратък — отзова се комисарят. — Та значи, госпожо, известно ми е всичко, което сте предприели през последните няколко дни. Знам за всичките ви помощници и знам всичко, което те направиха и продължават да правят за вас. И убедително ви моля да се държите по-далеч от тази работа, иначе последствията могат да бъдат най-непредсказуеми. Далеч съм от това да ви заплашвам, но трябва да разберете, че няма да търпим ни най-малко вмешателство в това, което касае нашите интереси. Франция е демократична страна, но и нашата демокрация си има граници.

— Надявам се — сдържано отбеляза Амалия. — Защото демокрация без граници е нещо съвсем депресиращо.

Тя присви очи.

— Ами августовската визита на господин Фор^[2]? Предполагах, че нашите страни са съюзници, а съюзниците не могат да имат тайни едни от други.

Папийон замислено я погледна.

— Даже и най-добрата съпруга има тайни от мъжа си, госпожо. Какво остава пък за политиката?

— Драги комисарю — уморено каза Амалия, — и на двама ни ще е по-лесно, ако сме откровени един с друг.

— Откровени? — сви рамене Папийон. — След като вчера ви е направил визита един господин от посолството? Извинете, госпожо, но не съм толкова наивен.

Амалия се усмихна.

— След като си направихте труда толкова откровено да ме предупредите, аз също съм длъжна да ви предупредя за някои неща. Моят интерес в тази работа не е политически и ми е все едно дали ми вярвате или не. Просто господин Оберщайн мина границата и сега много ми се иска да му дам урок. Всъщност, арестувахте ли го вече?

Папийон не помръдна, но по блясъка в очите му Амалия разбра, че отговорът най-вероятно е отрицателен.

— Жалко, защото той е убил вашия колега Пиер Монере. Не знам какво е успял да намери Монере, но очевидно това се е оказало достатъчно.

— Виждам, че не сте си губили времето — въздъхна комисарят. — И все пак, още веднъж ви моля, госпожо, да не се месите. Иначе могат да ни заинтересуват множество любопитни моменти. Например, откъде в портфейла на прост кондуктор са се отказали две стофранкови банкноти, при което с трета той даже е успял да откупи пръстен от заложна къща? Изобщо не говоря за това, че да изгоним вашите английски приятели със забрана да се връщат във Франция е от просто по-просто. Не ни принуждавайте да стигаме до крайни мерки, госпожо, иначе после ще е късно.

— Е, ще видим — отбеляза Амалия. — Вятърът може да се промени, нали така?

Папийон се изправи.

— Признавам, че бих бил щастлив да работя заедно с вас, госпожо — каза сериозно той. — Но при сегашните обстоятелства това е напълно изключено. И с нищо няма да мога да ви помогна, ако все така пречите на следствието.

— Мисля, че ако се сравнят изводите на следствието с моите, ще се окаже, че на мен ми е известно много повече — пламенно парира Амалия. — Та кой на кого пречи, господине?

Папийон се усмихна.

— Допускаме, че някои неща са ви известни, госпожо. Но се боя, че не всички. Така или иначе, можете да не изпращате повече господин графа при Жоржет Бриол, това е напълно безполезно.

— Искате да кажете, че вече сте я задържали? — с любопитство попита Амалия.

— Не — сериозно отвърна Папийон. — Трупът на Жоржет Бриол е бил уловен в морето недалеч от Ница. Тя е убита преди няколко дни.

[1] Знаменит италиански художник, през по-голямата част от живота си работи в Париж. Б.а. ↑

[2] През август 1897 година президентът на Франция Феликс Фор отива в русия с цел укрепване на отношенията между двете страни. Една година по-рано във Франция отива Николай II. Б.а. ↑

ГЛАВА 24: НЕСЪОТВЕТСТВИЯ

— Не — възкликна Амалия, — не може това да е вторият труп!

— Извинете? — Папийон дотолкова се изуми, че седна отново.

— Очаквах в тази работа да се появи втори труп — търпеливо поясни Амалия. — Но това не може да е Жоржет Бриол! Изключено!

— Предполагаме, че убийството ѝ наистина няма никакво отношение към делото, с което се занимаваше Монере — кимна комисарят. — Преди няколко дни на свобода е излязъл любовник на Жоржет, фалшификаторът Русело. Известно ни е, че той е изпитвал сериозни чувства към нея и едва ли му се е понравил начина на живот, който е водила Жоржет, докато той е бил в затвора. Освен това преди да отпътува от Ница тя е получила крупна сума от графиня дьо Мирамон. Тези пари, както и някои вещи, са изчезнали. Днес колегата Дъопре ми телеграфира, че в един от евтините пансиони в Ница са видели човек, приличащ на Русело, скоро след като мадмоазел Бриол е изчезнала. Сега Дъопре търси фалшификатора и при тези новини не се съмнявам, че ще го намери.

— Известно ми е, че когато Жоржет е получила парите, тя е събрала багажа си и е отишла на гарата в Ница, където си е купила билет за влака до Париж — каза намръщена Амалия. — Какво излиза — че не се е качила във влака?

— Явно, щом да я намерили в морето с размазана глава. Възможно е Русело да я е прихванал на гарата, скарали са се и по време на свадата е станало убийство. Изплашен, той е взел парите и вещите, а трупа е хвърлил в морето, разчитайки, че никога няма да го намерят, и се е скрил.

— Това е само версия. Мислите ли, че само Русело е имал причина да се скара с Жоржет и да я убие? Щом говорим за това, то аз мога да ви назова още едно лице.

— Графиня дьо Мирамон? Вие сигурно ще се изненадате, но на Дъопре му е хрумнало същото, което и на вас — усмихна се Папийон. — Уви, графинята има неоспоримо алиби — тя не е напускала хотела

след заминаването на Жоржет, за което има множество свидетели. След това от Париж е довтасал разяреният ѝ баща и мадам не се е отделяла от мъжа си, боейки се, че мосю Стен ще сътвори със зет си... нещо недобро.

— Много лошо, че графинята има алиби — сухо каза Амалия. — Имам предвид, че ако се изясни, че Жоржет не е била убита от Русело, тогава може да се окаже, че гибелта ѝ все пак е свързана с делото на Монере. Вие ме познавате, комисарю, и ще рискувам да ви дам съвет: не изпускате това убийство от поглед. Някак си твърде неочаквано и не на място се е случило.

— Разбирам — сериозно каза Папийон. — Вие мислите, че Жоржет е могла нещо да види или чуе и това е решило съдбата ѝ? Но граф дьо Мирамон уверява, че през нощта, когато е станало убийството, тя е спала и аз нямам основания да не му вярвам. А вечерта и на сутринта те са били заедно и тя е видяла същото, което и той.

— Защо графът е така уверен, че Жоржет е спала? Да не би да е бодърствал цяла нощ?

— По неговите думи, да. Обяснението с жена му толкова го било развълнувало, че не могъл да затвори очи.

Папийон се надигна от мястото си.

— Щастлив съм, че се видяхме, госпожо баронесо. Надявам се все пак да поразмислите над това, което Ви казах.

— Можете да не се съмнявате, господине — отвърна с усмивка Амалия. — А ако пък вие все пак размислите и решите да си сътрудничим, аз съм на вашите услуги.

Но когато вратата зад комисаря се затвори, изражението на лицето ѝ се промени. Амалия беше убедена, че с помощта на верните си мускетари почти е разкрила този случай — с изключение на някои детайли. И сега неочакваната гибел на рижата любовница на граф дьо Мирамон я застави да се усъмни в правилността на своята версия.

„От друга страна, тя наистина е била свидетел, макар и не на това, за което мисли Папийон... Но какво да правя с алибито? Да убиеш човек на гарата — или да го примамаш от гарата, да го откараш на брега на морето, да му размажеш главата, да го хвърлиш във водата, и то така, че никой да не те види — за това е нужно време. Или все пак изпускам нещо?“

Тя взе колода карти и започна да нарежда сложен пасианс с четири бои, за да се отвлече поне малко. При това занятие я завари граф дьо Ламбер.

— Опитвах се да открия Жоржет Бриол — каза той, — но я нямаше вкъщи и камериерката ѝ уверява, че не знаела кога ще се върне.

— Няма да се върне — рече Амалия. — Убили са я.

Кристиан се отпусна на облегалката на креслото.

— Това е...

— Не, това не е вторият труп, за който говорех — изпревари го Амалия. — Второто убийство трябва да е станало още преди да убият Пиер Монере. Жоржет Бриол пристигна в Ница жива и здрава, самата аз я видях на гарата. Излиза, че не е тя. Но засега не мога да потвърдя, че нейната гибел не е свързана с нашата работа.

— Не съм чел във вестниците за нейното убийство — каза Кристиан, — макар че ги прегледах, докато бях в кафенето. Папийон ли ви каза?

— Откъде знаете, че е бил тук? — поинтересува се Амалия.

— Преди няколко минути видях как разговаряше с жената на вашия портиер — без угризения на съвестта доложи коварният граф. — При това тя се отдалечи на достатъчно разстояние от къщата, за да не можете да я видите през прозореца.

— А — провлече Амалия и се замисли. — Но това всъщност не е толкова важно.

— Това, че тя ви шпионира за полицията? — вдигна вежди Кристиан. — Простете, но ми се струва, че сте твърде снизходителна.

— Какво може да му каже тя? — сви рамене Амалия. — Какъв парфюм ползвам? Всичко това са глупости. Папийон, разбира се, е отличен полицай, но сега той е на неверен път, а това означава, че ние имаме преимущество. Бедата е в това, че не знаем най-важното.

Тя погледна към картите.

— Вече два пъти пробвахте този ход — напомни Кристиан. — Пасиансът не излиза.

— Трябва да излезе — отсече Амалия. — Просто ходът е неправилен. Сега ще опитам с друг.

И тя размести картите.

— Не, не — запротестира Кристиан, — така пък съвсем нищо няма да ви се получи.

— Цялата работа е в това — възрази Амалия — каква карта ще се отвори сега. Много ми е необходимо да освободя една колона, за да получа свобода за маневриране.

И за няколко хода тя стремително изкара пасианса.

— Ето това е — каза тя с усмивка. — Вие, струва ми се, споменахте, че можете да управлявате балон?

Малко изненадан, графът потвърди, че е така.

— Тоест, вие имате познати във Френското общество по въздухоплаване и други такива — направи извод Амалия. — Ще се наложи да се обърнете към тях.

— Какво именно трябва да науча? — бързо попита младият човек.

— Ами, интересуват ни Еол и аквилонът — усмихна се Амалия. — Накратко, трябва да се разбере кой от инженерите се занимава с разработване на летателни апарати за военните. Това може да е някакъв особен балон, дирижабъл... общо взето, не знам. Но той със сигурност лети и трябва да има военно предназначение.

— Боя се, че ще ви разочаровам — каза сериозно Кристиан, — но въздушните балони и дирижаблите нямат военно предназначение, освен за разузнаване от въздуха. Само че е твърде сложно и освен това такъв апарат може да бъде свален с всяко оръдие.

— Драги графе — търпеливо каза Амалия, — дълго мислих над това, но аквилонът е вятър, а Еол е богът на ветровете. Това, което е означено с тези названия, трябва да лети. И то интересува военните, щом те така щателно охраняват тези тайни. Според мен е ясно.

— Но какъв е смисълът за военните... — започна отново Кристиан.

— А вие помислете за бомбите, които могат да се хвърлят по градовете от въздуха — посъветва го Амалия. — Ами ако става дума за летателен апарат, който може да се издигне над досегаемостта на оръдията? Струва ми се, вече ви говорих какво мисля за теорията на мистър Дарвин. Струва си винаги да се изхожда от това, че всяко изобретение ще бъде използвано преди всичко за зло, а не за добро.

Не съвсем убеден от думите ѝ, Кристиан все пак обеща да узнае всичко, което може.

— А как се чувства нашият Арамис? — попита той.

— Мистър Фрейзър? Оправя се, за щастие — усмихна се Амалия. — А Мей седи при него и изучава пособие за начинаещи полицаи. Когато наминах към тях предишния път, тя вече беше стигнала до техниките за водене на разпит.

— За какво ѝ е това? — учуди се Кристиан.

— Тя кой знае защо е уверена, че ще ѝ потрябва. А аз не я разубеждавах.

Главата „Разпит на заподозрения“ наистина се стори на Мей твърде занимателна. Освен всичко друго там се препоръчваше да се пропускат промеждутъчните етапи на въпросите и да се хваща противникът с дреболии. Например: разследва се убийство.

— Господин студент, вие ли убихте възрастната дама?

— Какво! Та аз имам алиби! Мен ме видяха двадесет човека в кръчмата и кучето до вратата.

— Тъй, тъй. Значи, десет хиляди в брой също не сте вземали?

— Какви десет хиляди? Изобщо нищо не съм вземал от квартирата ѝ, аз... Ох!

— Ай-ай-ай, господин Разколников, колко лошо!

Щом прочете главата два пъти, при това много внимателно, Мей въздъхна и затвори книгата.

— Кога ще бъде сватбата ти, Уолтър? — попита тя, замислено гледайки през прозореца.

— Каква сватба? — изуми се бедният свещеник.

— С дъщерята на лейди Брекенуол — поясни коварната Мей със загадъчна усмивка. — Струва ми се, че всички говорят за това.

Уолтър, който се чувстваше все едно отново са го цапардосали по главата, се изчерви, побледня, подскочи на място и започна да уверява Мей, че той никога!... за нищо на света!... при никакви обстоятелства! Той така се развълнува, че Мей даже го съжали.

— Не се вълнувай така, Уолтър, лекарят ти предписа покой — каза тя, поправяйки възглавницата му. — Просто си помислих, слушах с крайчеца на ухото си някакви разговори у баба ми... Сигурно всичко съм объркала.

Уолтър въздъхна, стисна ръката на Мей и си призна всичко. Как мечтае да остане в Ница и как лейди Брекенуол го шантажира с възможността да бъде постоянен свещеник в местната църква. А засега стои на тръни и всяка минута се опасява, че ще бъде изместен от някой безпринципен негодник, който би се решил да стане зет на почтената дама.

— Трябва да разкажем за това на милейди Корф — отбеляза Мей. — Тя ще измисли нещо.

— Какво може да направи? — унило попита Уолтър. — Тя няма никакво отношение към нашата църква.

— Затова пък Уелският принц има и още как — възрази разсъдливата Мей.

Уолтър онемя.

— Мей, ти имаш предвид, че тя се познава с Негово височество и...

— Не — простичко обясни Мей. — Но херцог Олдкасъл ѝ е добър познат, а принцът му е братовчед.

Честният Уолтър се ужаси при мисълта, че заради него ще тревожат братовчеда на Негово височество и помоли Мей нищо да не казва на милейди Корф. В края на краищата, всичко някак си само ще се оправи. Смятат го за добър свещеник и може би той все пак ще остане в Ница.

— Разбира се, щом така искаш, нищо няма да ѝ кажа — обеща Мей, решена за себе си да поговори с Амалия при първа възможност. — А когато имаш постоянно място — добави тя, — ти сигурно наистина ще можеш да се ожениш.

— В целия свят — реши се Уолтър — има само една девойка, за която бих искал да се оженя.

— Така ли? — попита Мей. — И коя е тя?

— А ти не се ли досещаш?

Мей се замисли.

— Надявам се само, че е добра — предположи несмело тя.

— Най-добрата на света — сериозно отвърна Уолтър и я погледна в очите.

Когато Кристиан дойде в стаята на свещеника, Мей го посрещна с новината, че те с Уолтър са сгодени. Кристиан ги поздрави, но не можа да сдържи въздишката си.

— Добре сте вие — каза той, с неволна завист поглеждайки сияещите им лица. — А мен искат да ме женят.

— Ами не се женете — отбеляза Мей и сви рамене. Днес всичко ѝ се струваше особено леко и достижимо.

— Лесно е да се каже! — възкликна Кристиан.

Щом се върна при Амалия, той ѝ съобщи за това, че Мей, изглежда, е решила да свърже живота си със свещеника.

— Боя се, че лейди Брекенуол няма да остави това така — въздъхна Амалия. — Разбира се, че ще се постарае да си отмъсти. Трябва все пак да се потърси достойно място за мистър Фрейзър. Тъжно ще е, ако им се наложи да започнат съвместния си живот в бедност.

— А вие винаги ли се стремите да облагодетелствате всички? — сърдито рече Кристиан.

— Аз съм жестокосърдечен разчетлив циник — подразни го Амалия — и за всяка услуга плащам с услуга. Така по-добре ли е?

— Извинете — смирено каза графът. — Говорех, без да мисля.

— Хората вечно се оплакват от липсата на добро, само че откъде да се вземе то, ако те така подозрително се отнасят към него?

Амалия се изправи.

— Добре, да идем при нашата „Аделаида“. Вече мога да карам, а какво да правя, ако се счупи нещо?

ГЛАВА 25: ЧОВЕКЪТ, КОЙТО МЕЧТАЕШЕ ДА ЛЕТИ

Денят за Кристиан дьо Ламбер се оказа много наситен.

Първо той издирваше Жоржет Бриол, която по известна причина не можа да намери. После обясняваше на Амалия разни технически тънкости, а когато най-после се върна вкъщи, неговият баща му стовари новината, че днес на вечеря у тях ще дойдат приятели на херцога и в тяхното число — виконт д'Авенал със семейството си.

Тук съзнанието на Кристиан някак си се разми и той се видя пред олтара с бяла роза в петлицата на фрака, а до себе си — очарователната мадмоазел Йоланда с бяло було и в бяла рокля с дълъг шлейф. Но колкото и прелестна да беше тя, Кристиан не смяташе да се жени и не го интересуваеше какво мислят по този въпрос родителите му и даже родителите на родителите му.

Затова той с усилие прогони видението, мило се усмихна, каза, че много се радва, влезе в една от стаите на първия етаж и благополучно напусна къщата през прозореца, след което, ако се изразим с езика на полковник Барнаби, „си плю на петите“. Смея да ви уверя, че и на самия д'Артанян не му се беше налагало да извършва толкова стремителна маневра.

След половин час Кристиан вече чукаше на вратата на своя приятел Жак Понтале, който притежаваше две преимущества: не контактуваше със знатните фамилии, а значи, не можеше да издаде графа-беглец, и освен това страстно се увличаше от всичко, свързано с полетите. Както виждаме, нашият герой съвсем не възнамеряваше да забравя за задачата, която му беше дала Амалия.

Понтале го посрещна с отворени обятия, покани го на вечеря, разказа му за балона, който възнамеряваше да пуска с приятели, и едновременно с това го упрекна, че Кристиан е заменил реенето във въздуха с грохота на моторите на земята.

— Изобщо — излъга Кристиан — аз възнамерявам да се върна към полетите. Автомобилите ми омръзнаха.

Понтале се разсмя и го тупна по рамото.

— Ето! Казвах ти, че гонките са глупост! Що за цел — да достигнеш скорост сто километра в час? А после? Двеста? Триста? Друго си е, Кристиан, да летиш като птица! Над теб е Бог, под теб е земята, а ти си по средата. Но все пак си по-близо до Бог и до птиците и това е правилно. На земята няма нищо хубаво, повярвай ми!

— Как ли пък не — измърмори жена му Нанет, внасяйки вечерята.

Жак се засмя. Каквото и да говореше, този четиридесетгодишен здравеняк силно обичаше семейството си.

— Тази седмица — каза той — смятаме да пуснем нашия балон. Тогава и ще видим дали не съм объркал нещо сметките. Ела, за теб винаги ще се намери място!

Те отдадоха дължимото на вечерята, обмениха си новини и Кристиан, събрал смелост, пристъпи към темата.

— Кажу ми, Жак... Известно ли ти е нещо за Еол?

— Дали ми е известно! — възкликна приятелят му, пламнал като барут. — Аз сигурно цял живот ще съжалявам, че не успях да присъствам на неговия полет. Майка й беше болна, не можех да се измъкна — обясни той, кимвайки към Нанет. — А после тези пършиви военни сложиха ръка на проекта и Адер вече не ме е канил.

— Дай подред, става ли? — предложи Кристиан. — Какво е „Еол“? Балон? — Жак поклати отрицателно глава. — Дирижабъл?

— Нямах да съжалявам, ако беше дирижабъл, виждал съм ги с десетки — нацупено отвърна Понтале. — Не, Кристиан. „Еол“ е самолет.

— Какво?

— Са-мо-лет — наслаждавайки се на всяка сричка, рече Жак. — Съвсем нова дума в историята на въздухоплаването. Балони, нагрят въздух — това е съвсем друго. „Еол“ — това са крила и мотор. Бог на ветровете, разбираш ли! Преди седем години Адер го пускаше в парка на замъка Грец-Арменвил, недалеч от Париж. А аз не можах да отида! Ех!

Той яростно разроши с длан твърдите си тъмни коси.

— Там имало слуги и те гледали с отворена уста. Никой не вярвал, че ще полети, но той полетял! Разбира се, пролетял е малко, двадесетина метра, и не се е издигнал много над земята, но, разбираш

ли, това е първи полет! Не може да се очаква от човека, че той ще литне като птица. И освен това, никой още не знае как да управлява това чудо. С балоните всичко е ясно, имаме натрупан опит вече от няколко века. А тук нищо не е ясно. Крила, мотор! А въздушните потоци? А дъждът, снегът? Нали това също трябва да се вземе предвид!

— Тоест, самолетът е машина с крила като птица и...

Жак поклати отрицателно глава.

— Адер копира механизма на крилото на прилеп. Той дълго време изучаваше летенето на птиците, насекомите и прилепите. Кой знае защо, прилепите му харесаха най-много.

„Прилеп! — проблесна в главата на Кристиан. — Викарият беше видял на салфетката скица на крило. Така че, излиза, че не му се е привидало?“

— А самият Адер — кой е той?

— Клеман Адер е инженер и изобретател — отвърна Жак. — Той усъвършенства телефона, велосипеда и... какво още беше? Да, създаде някаква машина за построяване на пътища за железници. За полагане на релси или нещо от този род. Общо взето, има пари, но истински увлечен е само по полетите. Добър човек — без сянка от ирония добави той.

Кристиан потри чело. Внезапно възникна впечатлението, че редом с него е съществувал напълно особен, страшно интересен и непознат свят на чудесата, който той беше пропуснал изключително поради своята небрежност. Нали полетите винаги бяха стояли за него на второ място, след автомобилите.

— А после? — попита той. — Имам предвид, с „Еол“, с Адер... и изобщо.

— Нали ти казах: после дойде армията — нацупи се Жак. — Адер е обезпечен човек, но да строиш самолети не е евтино занимание. Чух, че само „Еол“ му е излязъл 200 хиляди франка^[1]. Армията предложи необходимите пари, за да завърши моделите си. Оттогава той затвори проекта и по отношение на това, което касае самолетите, работи само за тях.

— А какъв интерес може да има армията? — попита Кристиан.

— Тези гадове могат да имат само един интерес: военния — отвърна Жак и скулите му заиграха. По природа Понтале беше убеден

пацифист. — Та нали не става дума просто за полет, който може да извърши всеки идиот, ако му хрумне да скочи от моста в Сена. Става дума управляем полет, Кристиан. И държавата, която, независимо от другите държави, разработи машини, летящи на голяма височина, ще получи голямо преимущество.

Кристиан се намръщи. Странно, помисли си той, та нали Амалия и Жак са свършено различни хора, а по същество говорят за едно и също.

— Та ще дойдеш ли да видиш нашия балон? — попита Жак. — Разбира се, той не е самолет, но ти обещавам, че със сигурност ще полети.

— Надявам се, че твоят балон ще ми помогне да отлетя от моите неприятности — пошегува се Кристиан. В дъното на душата си той разбираше, че едва ли ще може да участва, но не му се искаше да обижда стария си приятел.

— А какви неприятности имаш? — попита Понтале.

— Струва ми се, че семейството ми възнамерява да ме жени.

Жак се разсмя.

— Ей богу, господине, вие вече не сте момче! Кажете „не“ и толкова.

— А как са останалите? — попита Кристиан, за да избяга от неприятната за него тема. — Алберто, Лука, Симон? Аз се издигах във въздуха заедно с тях, докато окончателно не се прехвърлих на автомобилите.

— Нормално, струва ми се — каза Жак, свивайки мощните си рамене. — Само Симон ченгетата го разкарват за разпити.

Към полицаите Понтале се отнасяше по-зле и отколкото към военните.

— А какво се е случило? — предпазливо попита Кристиан. — Може би ще мога да помогна?

— С него всичко е наред — успокои го Жак. — Просто той живее до къщата на Луи Жифар, когато неотдавна обраха. При това се е получила някаква странна кражба, взели са само една вещ, която той е пазил в памет на свой приятел.

— Каква вещ? — попита Кристиан, без да се досеща какво го очаква.

— Това е дълга история — сериозно отговори Жак. — Няма да повярваш, но са откраднали ковчег.

Кристиан се задави.

— Да, да, и аз не бих повярвал, ако ми бяха казали — кимна Жак. — И все пак това е самата истина. Ето, слушай...

— Госпожо баронесо! Дошъл е граф дьо Ламбер и моли да го приемете. Той...

Но Кристиан, презрял приличието, вече беше прелетял по стълбите до гостната на Амалия.

— Амалия Константиновна — тържествено обяви той на руски, — аз знам всичко!

— Вървете, Мадлен — каза Амалия на жената на портиера. — Всичко е наред.

Мадлен с нежелание си тръгна, не смеейки да спори.

— Какво именно знаете, Кристиан?

— Всичко! За „Еол“, за ковчег и за прилепа.

— Да започнем с „Еол“ — разпореди се Амалия, — а после ще се оправим и с другото. И така?

Кристиан си пое въздух и започна да разказва как той — по чиста случайност, естествено, — отишъл на гости на приятел, с когото някога са летели с балон, и той го просветлил по отношение на много любопитни неща.

— И още Понтале ми каза — говореше развълнуваният граф, — че след „Еол“ Клеман Адер започнал да строи втори самолет, вече двумоторен, и го нарекъл „Зефир“, но по някакви причини не го довършил. Мисля, че „Аквилон“ трябва да е третият. Но проектът е обгърнат от военна тайна, така че сама разбирате...

— Така — каза Амалия, поставяйки ръце на подлакътниците и съединявайки върховете на пръстите си. — Някои неща се изясняват. Мосю Адер се занимава с построяването на самолет за армията и изчезват някакви негови чертежи. Към разследването подключват най-добрите полицаи, в това число и Монере, а също така и контраразузнаването. Монере попада на следа... и по-нататък виждаме какво се случва.

Тя присви очи.

— Рисунката на салфетката, видяна от Уолтър, е схема на крило, която вероятно е нахвърлял на Хенрих един от сътрудниците на Адер, който е виждал самолета. А каква връзка има ковчегът?

— Това е много тъжна история — рече Кристиан. — За човек, който е мечтаел да лети.

— И тя, разбира се, също е свързана със самолетите.

— Да, госпожо. Но тя се случва отдавна, преди почти двадесет години.

— Цялата съм внимание — каза Амалия.

— Човекът, за който говоря, се казвал Алфонс Пенò. Баща му бил адмирал, а самият той се отличавал със слабо здраве и не можел да плава по моретата. Затова пък мечтаел да лети. Създавал неголеми модели... най-различни, които летели, но всичките били всъщност играчки. Със своя приятел Пол Гошò той искал да измисли даже такъв самолет, който да може да каца на вода. Това, разбира се, изглежда фантастично, но Пенò бил уверен, че е възможно.

— Невероятно — рече Амалия, която много внимателно слушаше Кристиан. — Та кога, казвате, е било това?

— През седемдесетте години, госпожо. Когато Алфонс Пенò навършил 20 години, той се присъединил към Френското общество на въздухоплавателите. После той станал вицепрезидент на това общество и участвал в издаването на вестник „Аеронавт“.

Кристиан си пое въздух.

— На него не му стигали малките модели, той искал да построи апарат, с който може да лети човек, но това означавало големи разходи. Обществото на въздухоплавателите не подкрепило проекта на Алфонс Пенò и в отчаянието си той решил, че неговата мечта никога няма да се осъществи. Тогава сложил всички чертежи на самолета, които той и приятелят му Гошо щателно били подготвили, в кутийка във формата на ковчег, и я дал на свой познат на име Луи Жифар, който също мечтаел да лети. А после Пенò си отишъл вкъщи и се самоубил. Това се случило през 1880 година. Бил само на 30 години.

— Поразително — обади се Амалия, потресена до дъното на душата си. — Опитвах се да измисля каквото и да е обяснение за кутията, която е видял мистър Фрейзър, но... признавам си честно, нищо подобно не ми беше хрумвало. Безумно ми е жал за този Алфонс

Пенò. Съдейки по всичко, което ми разказахте, той е бил много талантлив и ако беше жив сега... Какво има да се говори!

— Луи Жифар запазил кутийката и чертежите в памет на приятеля си — добави Кристиан. — А преди няколко дни те били откраднати. Жифар, както и неговите съседи, ги разпитвала полицията. И, което е интересното, помолили са ги на никого да не казват за станалото и новината не е стигнала до вестниците.

— Е, какво пък — рече Амалия, — сега ходът на събитията е приблизително ясен. Има двама агенти, които търсят всичко, което е свързано със самолетите. Хенрих краде чертежите на Пенò, а Оберщайн изглежда се интересува само от „Аквилон“. По някакъв начин Хенрих също разбира за „Аквилон“ и решава да укрепи позициите си, защото чертежи отпреди седемнадесет години са едно, а съвременните разработки на Клеман Адер са нещо съвсем друго. Сега трябва да разберем какво именно е успял да открие Монере, защо е заминал за Ница и какво изобщо е станало с изчезналите книжа на Адер. Съдейки по поведението на двамата агенти, нито един от тях още не се е добрал до книгата. Така че имаме шанс.

— Какво ще правим? — попита Кристиан.

— Трябва ми Клеман Адер — отвърна Амалия. — Бедата е в това, че формална визита нищо няма да проясни, а методите, които използвах с малкия Монере, в случая с изобретателя със сигурност няма да проработят.

Тя лукаво поклати глава.

— А би било интересно да нахраним изобретателя със сладолед и да узнаем от него всичко, което ни е нужно.

Кристиан въздъхна.

— Ако работата е само в сладоледа — обяви той, — то аз съм готов да се пожертвам.

— В какъв смисъл?

— Така — безгрижно промълви Кристиан. — Просто ми хрумна една мисъл. Мисля, че знам как да получим Адер.

Очите му блеснаха и той се приведе към Амалия.

— И макар че това за мен ще бъде дяволски рисковано, за вас съм готов на всичко!

[1] Около 8 милиона съвременни евро. Б.а. ↑

ГЛАВА 26: СЛУГИ И ГОСПОДАРИ

— С вашето поведение, господине — заяви херцогът, — вие ни поставихте в неловко положение. Извънредно неловко!

Той беше толкова ядосан, че даже не се опитваше да скрие чувствата си.

— Можете ли да ми обясните къде изчезнахте така внезапно без обяснения и къде бяхте цяла нощ? — продължи той. — Майка ви вече започна да се безпокои. И изобщо, това е напълно нечувано!

Този разговор се водеше на следващата сутрин, след като граф дьо Ламбер, по подобие на гоголевския персонаж, скочи през прозореца и се отправи първо към Понтале, а после и към баронеса Корф. Той обсъжда няколко часа с нея бъдещите им действия, а когато накрая се разбраха за всичко, навън беше вече нощ и Амалия каза, че може да пренощува у нея, ако желае.

— Ще кажа на Мадлен — добави тя — да ви постели в синята спалня.

И тъй като Кристиан съвсем не гореше от желание да се връща вкъщи, а от друга страна нямаше нищо против да се задържи по-дълго около баронесата, той с радост се съгласи.

Прекара превъзходно нощта в меката постеля (за особено любопитните читатели съобщаваме, че все пак графът спа сам), а на сутринта се върна под родната стряха, предчувствайки леден прием и град от упреци за вчерашното си бягство.

— Бях на гости — отвърна Кристиан на баща си. — У моя позната.

Херцогът погледна лицето му, разбра, че по упоритост няма да надмине сина си, и се намръщи.

— Надявах се, че ще ни се удаде да избегнем този разговор — каза херцогът след неголяма пауза, по време на която той поправи една фигурка на шкафа, която се осмеляваше да стои неправилно и нарушаваше законите на симетрията. — Но госпожа баронеса Корф не може да се похвали с безупречно поведение. Нещо повече, ако

назоваваме нещата с истинските им имена, тя е авантюристка... да, обикновена авантюристка. И бих бил много признателен, ако вие...

— Какво общо има баронеса Корф? — нетърпеливо го прекъсна Кристиан. — Моята позната, за която говорех, е Мей Уинтърбъри.

Тук херцогът се обърка, което, честно казано, се случваше с него извънредно рядко. Той почувства, че напълно е изостанал от живота, щом не е в състояние да проследи увлеченията на сина си. За да скрие смущението си, той се покашля.

— Струва ми се, че съм чувал това име. Тя е англичанка? Или американка?

— Тя е внучка на мадам Бланшар — отвърна Кристиан — и е много достойна личност. Обещах да я поканя заедно с неин приятел на вечеринка у дома. Мисля, че можем да поканим също така семейство д'Авенал, Гастон, някои от вашите приятели, познати на майка ми, общо взето, когото искате. А аз бих искал да поканя и един човек на име Клеман Адер.

— Искате да устроите вечеринка? — изуми се херцогът. Доколкото си спомняше, Кристиан никога не беше проявявал интерес към светските развлечения. — Но това не става така бързо. Поканите трябва да бъдат изпратени месец по-рано или поне няколко седмици! Какво ще си помислят за вас хората?

— Това ще бъде малка вечеринка — учтиво промълви Кристиан. — Само за свои хора. Никакви писатели, никакви актриси, никакви салонни звезди. И, честно казано, не мога да си представя, че някой би ви отказал.

— Може би ако е съвсем малка вечеринка — промърмори херцогът, който беше обзет от съмнения. Той хвърли кос поглед на сина си, но Кристиан му отвърна с безметежния поглед на сит котарак, излапал любимото папагалче на стопанката и преструващ се, че няма никаква представа защо по муцунката му са полепнали пъстри пера. — А за какво ти е потрябвал този Адер? Доколкото си спомням, той е обикновен вулгарен промишленник и при това от напълно незначително семейство.

— Той създава мотори — поясни Кристиан. — А аз искам да спечеля следващата гонка Париж — Руан и трябва да обсъдя нещо с него.

Херцогът се поколеба.

— Надявам се — каза накрая той, — че не сте сгоден за тази мадмоазел Мей?

— Вие пък! — възкликна Кристиан. — Между нас казано, тя предпочита свещенослужители. Поканете на вечеринката Парижкия кардинал и тя ще бъде абсолютно щастлива.

Бързаме да кажем, че херцогът не рискува да покани кардинала, който се отнасяше към него доста прохладно. Затова пък другите гости дойдоха, общо тридесет човека, което не беше никак лошо число за една „малка вечеринка“.

Сред тях се оказа и Йоланда д'Авенал, която вече знаеше за идеята да я омъжат за Кристиан и горещо поддържаше намерението на родителите си. Графът винаги ѝ беше харесвал, а що се отнасяше до страстта му към автомобилите, тя вече отдавна беше решила, че ще го накара да забрави за всички тези глупости.

Впрочем, тя не прибърза, а се държа изключително внимателно.

— Скъпи Кристиан! — изчурулика Йоланда. — Откога не сме се виждали! — (честно казано, от два месеца) — Вярно ли е, че ще участвате в следващата гонка? Колко очарователно! Представете си, винаги съм харесвала автомобилите. В тях има нещо такова... мощно!

Кристиан, който разговаряше с немлад господин, я попита дали познава мосю Адер и я представи на изобретателя. Но в този момент сред гостите настъпи леко движение и Йоланда се обърна.

Тя отбеляза машинално разкошната копринена рокля, а после и още по-разкошните украшения — на корсажа във вид на клонче глициния, искряща от брилянти, на шията, в косите. „Тази диадема! — пробягна в главата на Йоланда. — Къде съм я виждала преди?“

Що се отнася до мъжете, те видяха прелестна девойка, тъмнокоса, къдрокоса, която се усмихваше малко смутено, здраво стиснала чантичка, обшита с дантели. Изобретателят, който притежаваше присъщата на хората от неговия тип способност преди другите да вниква в същността на нещата, си помисли, че денят му не е минал напразно, и се развесели. Не стига, че синът на херцога се оказа доста смислен младеж и разсъждаваше за моторите като познавач, а и на вечеринката се оказа такава очарователна особа.

Край девойката стоеше напълно объркан млад човек, с нещо недоловимо приличащ на свещеник. Щом видя, че Уолтър се намира в

затруднение, а Мей просто не знае какво да прави, Кристиан се приближи към тях и ги поведе към стопанина на къщата.

— Това е мадмоазел Мей, за която ви говорих — каза той на баща си. — А това... хм... е нейният братовчед Уолтър.

Херцогът погледна към клонката от глициния, която трептеше и се преливаше на гърдите на Мей, на порозовялото от смущение лице на девойката и в главата му, докато произнасяше изискваните от приличието любезни думи, се зароиха най-странни мисли. Той си спомни за милиона на Клариса, а след това някак си незабележимо за това, че виконт д'Авенал, ако бъдем откровени, не може да се похвали с голямо състояние. Освен това си помисли, че Мей по нищо не прилича на баба си и че, съдейки по украшенията, тази англичанка скоро ще стане извънредно богата наследница. За това, че украшенията, както и роклята, са заети за вечерта от баронеса Корф, херцогът, разбира се, не подозираше.

Докато на втория етаж на къщата Йоланда, хапейки устни, ревниво гледаше към Мей, станала център на всеобщо внимание, Адер пиеше шампанско, Кристиан говореше с него за мотори, автомобили и летателни апарати, Гастон дьо Монфере, потривайки увисналия си мустак, горестно си мислеше, че Кристиан, когото той считаше за не особено умен, е измамил всички и си е хванал неприлично богата партия — та, докато горе ставаха всички тези невероятно важни събития и вечеринката набираше обороти, долу слугите трепетно чакаха кога ще свърши всичко това, господарите ще се уморят да се веселят и ще могат да се върнат въкъщи. Камериерката на Мей седеше на стол и държеше палтото на господарката си. Ако при думата „палто“ си представяте нещо практично и скроено от парче тъмна тъкан, вие грешите. Бялото палто на мадмоазел Мей беше произведение на шивашкото изкуство, в което практичността не беше по-голяма, отколкото в златна статуетка, обсипана с елмази. То беше украсено с бродерия, осеяно с блестящи камъчета и събуждаше комунистически мисли у всеки, който го видеше — даже и у тези, които се считаха за противници на комунизма. Общо взето, в това палто имаше нещо, което призоваваше то незабавно да бъде експроприирано, а собственикът му да бъде затворен някъде, където никакви дрехи няма да му потрябват.

— Може да окачиш палтото на господарката си там, където са и останалите? — попита милослив лакей, поглеждайки симпатичната камериерка на англичанката. — Че те дълго има да седят горе.

— Ама то е бяло — горестно каза камериерката. Тя беше брюнетка с кафяви очи, много хубава брюнетка, само едната ѝ буза беше малко подута. — Едно петно и сбогом, служба. По-добре да поседя тука, така ще съм по-спокойна.

— Да, тежка ни е работата — включи се в разговора възрастен слуга, който седеше недалеч.

— Дума да няма! — възкликна камериерката. — А вие чий сте?

— На господин Адер — важно отвърна слугата. — Чувала ли си за него?

Камериерката смръщи чело.

— Чорапен фабрикант ли беше? — не съвсем уверено предположи тя.

— Ти пък — отвърна ѝ събеседникът ѝ. — Той е инженер, изобретател. У нас такива господа идват!

— И какво, добре ли плаща? — запали се камериерката.

— Много добре — потвърди слугата.

— Значи, придирия много — разочаровано промълви камериерката. — Знаем ги ние тези богати места. Душичката ти ще извадят, докато си получиш парите.

— А не, не придирия много. Но обича реда — което си е, така си е.

— А според мен — заяви първият лакей — няма нищо по-добро от знатните господа. Каквото и да разправят за тях, те знаят как да се държат. Не плащат, разбира се, чак толкова добре, затова пък такива работи, като у вашия Адер, у нас не се случват.

— По-добре мълчи — обади се възрастният слуга. — Всезнайко!

— А какво е станало у вас? — с любопитство попита камериерката. — Да не би стопанинът ви да е набил някого?

— Ти пък! — ужаси се слугата на Адер. — Не, при нас друга случка стана. Само че това е тайна.

— Тайната на Полишинел^[1] — обяви лакеят на херцога. Изглеждаше, че той сериозно се е заел да завладее вниманието на камериерката с кафявите очи. — Мосю Адер открил, че някой е копирал чертежите му, а те са секретни. И настанала суматоха: кой,

как, ама кой е посмял, ама как е посмял. А по всичко изглеждало, че освен своите, никой друг не е можел да го направи. Мосю Адер не ползва помощници, всичко сам си чертае.

— Ти пък откъде знаеш? — недоверчиво попита слугата на изобретателя.

— Слугата на префекта ми разказа — обясни лакеят. — У префекта стените са тънки, всичко се чува.

— И какво, обвиниха ви в кражба? — със съчувствие попита камериерката стария слуга. — Какъв ужас!

— Опазил ни господ, никой не ме е обвинявал! Но бая страх брах. Полицайте се пъхаха навсякъде, задаваха въпроси...

— Бихте ли ми донесли чаша вода? — помоли камериерката херцогския лакей. — Много е горещо у вас!

Той се ухили, каза: „Ще бъде изпълнено, мамзел“ и се изпари.

— Веднъж бях в една къща, където стана кражба — каза камериерката, като гледеше доверчиво стария слуга. — Ух, как викаха стопаните! На никого не пожелавам да преживее подобно нещо!

— Той стопанинът не ни е викал — отвърна слугата. — И полицайте бяха толкова вежливи, че страх да те хване. Особено тоя, как беше... Папийон.

— Бре! — камериерката отвори уста. — Че той е знаменитост, за него пишат по вестниците! И ти си го виждал?

— Както виждам тебе — потвърди слугата, доволен от ефекта. — Те ни поделиха, имам предвид, че полицайте ни поделиха помежду си кой с кого да работи, а ние бяхме като заподозрени. Бяха четирима, и все важни личности, защото и работата е важна! Папийон, Легран, после още един, забравих му фамилията, и оня, как беше... Монере. Тоя беше най-противния, да ти кажа. Захвана се със Стефан...

— Кой е Стефан?

— Слугата на мосю Адер. Той по фамилия е Малè, но винаги му викам Стефан. Той е най-старият след мен, тоест, аз съм най-стар, защото най-дълго служа у господина, а той дойде след мен вече. Да... Та на Монере някой му казал, че е видял Стефан край работния кабинет на стопанина и то точно тогава, когато в кабинета не е имало никой. А Стефан е честен младеж, само че каква полза от честността му, като тя още никого не е защитила в съда. Даже мосю Адер разправял на Монере, че не подозира Стефан, но той пък твърдял, че

Стефан е имал ключове от кабинета, че са го видели наблизно, че е можел да снесе копия. Закачи се за него като репей и това сигурно го и умори, бедничкия.

— В какъв смисъл го умори? — изуми се камериерката.

— Ами на Стефан му станало лошо на улицата и паднал под една карета — поясни с въздишка слугата. — Монере все заплашваше, че ще го изобличи. Ти, вика, няма да ме измамиш с твоята фалшива преданост, ясен си ми. Жестоки хора са все пак тези детективи.

— А Стефан какво, умря ли? — камериерката деликатно се прозя, докато говореше.

— Не. Лежи в болница, целият изпотрошен. Мосю Адер обеща, че ще му плаща пенсия. Все пак той за нищо не е виновен, за какво така го тормозиха?

Лакеят на херцога донесе чаша вода за камериерката, но щом тя протегна ръка, той бързо дръпна своята.

— Това пък сега какво е? — сърдито попита камериерката.

— А целувка? — попита наглецът.

— Как ли пък не — изсумтя камериерката.

— Ай-ай-ай! — с укор каза лакеят, след което наклони чашата и изля водата върху бялото палто на Мей.

— Ах, ти, гадино! — изпищя камериерката, скочи от мястото си, замахна и го удари с юмрук под диафрагмата, а после го перна с длан по шията така, че лакеят почти в безсъзнание падна на пода.

— Мадмоазел! — опули очи слугата на изобретателя.

— Какво става тук? — с тези думи в стаичката се появи немлад човек с жлъчно лице и осанка на военен, която не можеше да се сбърка с никоя друга.

— Господин полковник! — простена слугата на Адер. — То... ами... той изцапа палтото на господарката й, а тя го наби.

Лакеят лежеше на пода, държеше се за шията и слабо стенеше.

— И добре е направила — одобри господин полковникът, пробягвайки с очи по скъпото палто. Петното се разпростираше. — А всъщност, вече цяла минута някой звъни на вратата. Съвсем ли няма прилични слуги в тази къща?

И, без да удостои с поглед бойната камериерка, която си оправяше прическата, той излезе.

— Дяволица! — простена лакеят. — Защо се биеш, а? Водата ще изсъхне и палтото ще е като ново!

— Аха, ще изсъхне — изръмжа камериерката. — А ако тя поиска да си тръгне сега, аз какво, мястото си ли да загубя?

— Къде ще ходи пък тя — с отвращение отвърна лакеят, надигайки се от пода и отърсвайки дрехите си. — Нали трябва и графа да хване.

По това време графът, когото според прислугата, Мей задължително трябваше да хване, вежливо, но твърдо пресече опитите на Гастон да накара девойката да танцува и я отведе в ъгъла. Скоро съм тях се присъедини Уолтър Фрейзър. Противоречиви чувства раздираха младия свещеник. Той никога не беше виждал Мей толкова ослепителна — и искрено се гордееше с нея. Но също така забелязваше и погледите на мъжете, отправени към нея, и се терзаше от сериозна ревност.

— Много е мило у вас — каза Мей на Кристиан. — И родителите ви са много любезни. Но все едно, не се чувствам на мястото си. Чувствам се измамница!

Щом чу тези думи, Уолтър внезапно се успокои. Каквато и рокля да облечеше Мей, в дъното на душата си тя все пак си оставаше същата — такава, каквато той толкова обичаше.

— Успяхте ли да говорите с Адер? — попита Мей.

— Както Ам... тоест, баронеса Корф и предполагаше, щом само заговорих за полети, той започна да отговаря с общи фрази — отбеляза младият човек. — Да се надяваме, че на нея й се е удало да разбере много повече.

— На мен кой знае защо ми се струва — рече Уолтър, — че на нашия кардинал всичко ще му се получи.

Той се усмихна на Мей и тайно я взе за ръка.

„А така! — Гастон дьо Монфере, който наблюдаваше тази сцена, едва не изпусна монокъла си. — Кристиан позволява на този мъж да я държи за ръка! Е, значи ще ходи с рога! Не, ако остане на мен, аз и на километър не бих пускал такива... братовчеди!“

Но Мей, напълно забравила за ролята си, топло се усмихна на Уолтър. А щом извърна глава, се случи нещо ужасно.

На вратата тя видя баба си Клариса.

[1] Тайна, която е известна на всички. Б.пр. ↑

ГЛАВА 27: БЕГЪЛЦИ

... Всъщност, преди всичко беше просто. От едната страна стоеше тя, Клариса Фортескю, в първия си брак — Уинтърбъри, във втория — Бланшар, наследница на маршал Померен и по силата на парите — твърде значителна особа. От другата страна бяха алчните ѝ роднини.

Те ѝ изпращаха съзливни писма, прошения, лъстиви поздравления за празниците — и това същите хора, които преди не ѝ бяха написали нито дума и бяха свикнали да я считат за мъртва, защото така им беше удобно. Но щом само забогатя, те вече я считаха за повече от достойна роднина и започнаха да ѝ досаждат.

Тя беше унищожила повечето писма, без да ги чете, и се беше смяла над тези, които беше прочела. А после бяха започнали да се появяват просителите — един след друг. Внуците ѝ, дявол да го вземе.

Разбира се, те бяха вежливи. Те я обсипваха с комплименти и ѝ се кълнях в преданост, но по лицата им тя четеше едно и също нещо: „Кога най-после ще пукнеш? Кога ще получим паричките ти?“

И затова тя се отърваваше от тях, методично и упорито, като от плевели, които са се промъкнали в прекрасната ѝ райска градина, където самата тя беше и Ева, и змията, и забранения плод. А след това сред плевелите се оказа напълно неизвестно растение и Клариса се обърка.

Историята с експреса „Златната стрела“, нападението над Мей и спешното ѝ заминаване в компанията на баронеса Корф, която Клариса не без основание считаше за извънредно подозрителна особа, напълно изкара от релси старата дама. Първо тя, разбира се, каза на Бланшар:

— Замина и толкова по-добре! Жалко, разбира се, че не ми се наложи аз да я изпратя. Щях да измисля нещо новичко.

Същият ден тя си купи очарователен пекинез, за да ядоса една надменна принцеса, която също имаше кученце от тази порода, и поръча две дузини пауни за градината. А после, някак си неусетно за

самата себе си, се оказа в стаята на Мей. Внучка ѝ беше заминала набързо и голяма част от вещите ѝ бяха останали в стаята ѝ.

Клариса не познаваше деликатността — във всеки случай, не и по отношение на хората, които имаха наглостта да претендират за наследството ѝ. Ето защо след половин час тя се добра до тефтерчето, изпълнено с непонятни драсканици за убийства и трупове, който знае защо за мускетари и кардинал Ришельо, а също така прочете и две писма до някоя си Флора.

— Юбер! — занарежда Клариса, излизайки от спалнята с тефтерчето в ръка. — Юбер, моята внучка е луда! Тя пише до някой, на когото иска да пришие ръце! И освен това се оказва, че приятелката ѝ са я изпусkali през прозорец!

Адвокатът изслуша превода на писмата на Мей на френски и се замисли. Острият му логически ум, както винаги, му помогна да открие най-правдоподобния отговор.

— Всичко е много просто — каза накрая той. — Тя пише на кукла.

— Юбер! Да не си се побъркал? — възмути се Клариса.

— Бих казал, че това е напълно в твоя дух — отвърна адвокатът. — Ти да не би да не разговаряш понякога с твоя портрет, на който си на двадесет и пет години?

— То аз с кого ли не разговарям — свадливо рече Клариса, — все едно, да пишеш на кукла е ненормално! И що за бележки за окървавени ножове, за кардинала, който бил знаел всичко, и за убийство? Не ми харесва тази работа!

Бланшар се намръщи.

— Струва ми се — каза накрая той, — че твоята внучка е попаднала в някаква история.

— Но защо нищо не ми е казала? — извика Клариса.

— Просто е убедена, че ти, хм, не я харесваш особено — тактично отвърна адвокатът.

Клариса се замисли.

— Изобщо не съм длъжна да я измъквам — промълви накрая тя. — И изобщо, тя за нищо не ме е молила. Така че ми е все едно какво е станало.

Но Бланшар виждаше, че не ѝ е все едно. След известно време Клариса отново се върна към темата.

— Юбер! Кой беше казал, че ние ценим в нашите деца не техните достойнства, а нашите недостатъци?

— Ти — отвърна адвокатът, без да му мигне окото.

— Помня, че беше някой от приятелите ми — оплака се Клариса, — но не помня кой. Старост! Цитираш неизвестно кого и се смяташ за умна, защото си забравила от кого си чула фразата. Юбер!

— Да, скъпа?

— Кога ще докарат пауните ми?

— Обещаха, че след седмица. Не можах по-бързо.

Клариса погледна печалната муцунка на пекинеза и сложи кученцето на коленете си.

— И защо си взех куче? — оплака се тя. — Със сигурност ще гони пауните.

— То е съвсем малко — удиви се Бланшар. — Но ти все пак не заради него се безпокоиш, нали?

— За нищо не се безпокоя — отвърна Клариса с метален тон и мъжът ѝ предпочете да изостави темата.

А после тя започна да си събира багажа и нареди да купят два билета за експреса до Париж.

— Не ми харесва тази баронеса — заяви Клариса. — И изобщо нищо не ми харесва! Аз ще се оправя с всичко!

И, едва сменила дрехите си и направила някакви справки, тя тръгна да се оправя.

Честно казано, Клариса очакваше всичко. Но да види Мей в бална рокля и с брилянтова диадема, Мей, окичена със скъпоценности като елха с играчки, Мей в най-надменната, най-непристъпната къща в предградията Сен Жермен — това вече беше нещо неопишимо.

От гледна точка на Клариса, Мей можеше да е получила роклята от приятелка или позната — макар че, доколкото си спомняше старата дама, тоалети от Дрекол на никого не се дават просто така. Но украшенията, блестящи по девойката, пробудиха у баба ѝ най-мрачни предчувствия, защото Клариса знаеше от опит, че по честен път такива драгоценности може да придобие или любимата дъщеря на богаташ, или неговата нелюбима, но законна съпруга. По неволя на старата дама ѝ се наложи да подозира, че внучка ѝ или е ограбила ювелирен магазин, или се е продала на богаташ, което не беше по-добре, тъй като означаваше, че тя, Клариса, напълно е грешала по неин адрес.

Ноздрите на старата дама трепереха от негодувание, очите ѝ мятаха мълнии. Край нея Бланшар, целият изпотен от напрежение, държеше ръка в джоба си, където за всеки случай носеше сол за вдишване. Преди това от нея не беше имало нужда, но сега, когато адвокатът виждаше изражението на жена си, той не се съмняваше, че тя или ще припадне, или ще вдигне грандиозен скандал.

— Еварист — сухо каза тя на стопанина, — какво е това?

— Бих ви помолил... — с неудоволствие започна херцогът.

— О, я не се правете на лицемер. След това, което имаше между нас, това е просто смешно! — тонът ѝ беше като куршум и помиташе всичко по пътя си. — Само едно не разбирам. Откъде у нея тази рокля и тези скъпоценности? Сто хиляди франка, не по-малко, и всичко е от Фуке и от Вевер^[1]!

— Аз предполагам, че вие... — започна удивен херцогът.

— Така, така — изграчи Клариса, щом видя Уолтър, — и свещеникът е тук! С какво са се захванали, наистина?

В другия край на залата Мей, пребледняла, прошепна на Уолтър:

— Уолтър... Ей сега ще ми прилошее! Как само ме гледа тя!

— Ако ви стане лошо, Негово преосвещенство няма да одобри — намеси се находчивият Кристиан. — Бързо вървете след мен!

И, подхващайки за лактите Мей и Уолтър, ги помъкна към задната врата.

— Кристиан! — изуми се Йоланда. — Вие вече си тръгвате?

— Не, отлитам! — отвърна той с очарователна усмивка.

Тримата мускетари се спуснаха по стълбите, като едва не събориха един лакей, който носеше тежък като броненосец поднос, но Уолтър в последния момент хвана подноса и не му даде да падне.

— Още шампанско! — извика Кристиан на изумения слуга. — По-бързо, по-бързо, насам! Амалия! Ама къде е тя... Амалия!

Тя тозчас се появи, като при това носеше не само бялото палто, което беше заела на Мей, но и плаща на Уолтър и собствената си наметка. Съдейки по всичко, при Амалия всичко беше готово за спешно бягство.

— Клариса е горе — не знам как е влязла тук, не съм я канил, дума на дворянин! Къде е колата ви?

— На улицата, край входа. Можем да си тръгваме. Разбрах всичко необходимо.

След няколко минути, когато Кристиан беше вече зад волана, а автомобилът се тресеше по безлюдните улици, Амалия свали от главата си перуката, извади иззад бузата си топчето, което така беше изменило външността ѝ, и преразказва на съучастниците си всичко, което ѝ се беше удало да узнае от слугата на Клеман Адер.

— И така, Монере е подозирал най-вече слугата на Адер, който се казва Стефан Малè. Той е набожен старец, когото останалите слуги в къщата много уважават. Някога е работил като чертожник, което е било допълнителен повод да го заподозрат. Сами разбирате, че за да се копират чертежи, са нужни определени умения и опит. Малè има двама сина, дъщеря му е починала при раждане, и шест или седем внуци. Синовете и внуците му работят на различни места и изглежда, не се нуждаят от пари, но има един нюанс: по време на неотдавнашния скандал, свързан с Панамския канал, Малè е загубил почти всичките си спестявания, така че не е изключено да е поискал да поправи положението си, като продаде копия от чертежите. Сега той е в болница и то в много лошо състояние. Жена му държи лавка за дреболии в Париж, при това разположена в същия квартал, в който и заложената къща, където е отишъл Луи Норвен. Интересно, това случайно съвпадение ли е или не?

— През цялото време се връщаме към заложената къща — отбеляза Кристиан. — Смятате ли, че тя може да има някакво значение?

— И не само аз — усмихна се Амалия. — Вчера отново се опитах да отида до нея, да поговоря със стопанина и да узная що за пръстен е откупил Норвен. Но там все така всичко е отцепено от полицията, при това те явно търсят нещо. Даже са вдигнали канализационния люк и са извикали работници.

— А какво може да търсят? — удиви се Кристиан. — Нали пръстенът е бил у Норвен, а оръжието го е отнесъл Уолтър.

— Възможно е схватката да е станала именно заради пръстена — поясни Амалия. — Когато те са започнали да го изтръгват един от друг, той може да е паднал някъде.

— Кажете — обади се Мей, — считате ли, че Малè наистина е откраднал чертежите на своя господар?

— Не е важно какво считам аз, а какво е считал Пиер Монере — отзова се Амалия. — Казах ли ви, че Стефан Малè е попаднал под

каретата точно в този ден, в който Монере е заминал за Ница?

Мускетарите се спогледаха.

— И какво означава това? — попита Кристиан.

— Гледайте — каза Амалия. — Виждаме, че в тази работа са замесени двама агенти. Знаем, че чертежите са копирани. Но в същото време по поведението на агентите става ясно, че копията на чертежите не са нито у единия, нито у другия. Въпрос: къде са тези копия и защо досега не са попаднали до този, за когото са били предназначени?

— Ако Стефан Малè не е успял да ги предаде... — започна Уолтър.

— Точно! — ахна Мей. — Монере му е попречил! Сигурно е следял слугата и той не е имал възможност да предаде копията на този, за когото ги е направил. А после попада под карета!

— Но какво общо има Ница? — попита Кристиан. — Разбрахте ли дали Малè е ходил в Ница?

— Там е работата, че не е — с досада отвърна Амалия. — Изглежда, че Стефан в последно време изобщо не е напускал Париж.

— Може да е имал съучастник — забеляза Уолтър.

— Изобщо всичко може — въздъхна Амалия. — Виждате ли с какво се занимаваме? Гадаем, защото не можем просто да отидем при нужните ни хора, да им покажем документ, който ни дава право да водим разпит, и да се опитаме да узнаем всичко, което ни е нужно. Кристиан! Накъде завивате?

— Нима не отиваме у вас? — изненада се младият човек.

— Не — решително отвърна Амалия. — Отиваме към заложната къща. Трябва да разберем що за пръстен и защо в полицията му придават такова значение.

— Но ако Норвен просто е заложил пръстена, а после го е откупил... — започна Мей.

— Норвен не го е залагал — възрази Амалия. — Вие сами ми разказвахте как сте следили кондуктора. Той даже не е знаел пътя към заложната къща. Не, тук има нещо друго.

— Ох! — каза Мей в пълен възторг. — Колко сте умна!

— Ами ако — бавно започна Кристиан — Норвен е намерил някъде заложната квитанция? Например, в десето купе? Помните ли, че го разпитвахте какво не е било наред с десето купе и той явно се колебаеше с отговора!

— И не забравяйте — наля масло в огъня Уолтър, — че тази заложна къща се намира недалеч от лавката на жената на Малè, вие сама го казахте!

— Увлечателно, нали? — усмихна се Амалия. — Не искам да ви разочаровам, но там, където два дни е търсила полицията, ние едва ли ще намерим нещо. И все пак си струва да пробваме. Кристиан! Спрете до някоя лавка, трябва да си купим фенер.

Когато впоследствие граф дьо Ламбер си спомняше за събитията от тази нощ, той всеки път виждаше вдъхновените очи на Амалия, разветия кичур коса край бузата ѝ, жълтото петно на фенера и тъмните силуети в парижкия здрач. Полицайте вече не пазеха улицата, но заложната къща беше затворена и през решетките на прозорците не пробиваше нито един лъч светлина. Тогава Амалия се премести там, където Норвен и Хенрих се бяха вкопчили един в друг, и помоли Уолтър и Мей още веднъж да ѝ разкажат какво точно са видели.

— Мога да вляза във водосточния кладенец — предложи Кристиан.

Амалия поклати глава.

— Те вече са го огледали. И да е имало нещо там, вече са го намерили.

Тя завъртя фенера около себе си, осветявайки стената.

— Нито фас, нито прашинка. Полицайте са претърсили всичко. Да вървим в заложната къща.

— А те ще разговарят ли с нас? — изплашено изписка Мей.

Амалия се спря, размишлявайки за нещо, и Кристиан неочаквано видя как тя лукаво се усмихва.

— Ето какво — каза тя. — Вие с Уолтър вървете да пазите автомобила. А ние с Кристиан ще отидем да поговорим със собственика.

Тя видя разочарованите очи на девойката и рече:

— Всичко е наред, Мей. Просто така трябва. Уолтър! Господин графът е по фрак, не бихте ли могли да му заемете плаща си? Не е студено, а ние скоро ще се върнем.

Уолтър даде плаща си на графа, взе фенера от ръцете на Амалия и заедно с Мей се върнаха към колата.

— Струва ми се, че вътре няма никой — отбеляза Кристиан, докато се закопчаваше.

— Сега ще видим — отвърна Амалия. Тя огледа спътника си и му поправи яката. — Всъщност, направете ми услуга и когато ви попитат кой сте, представете са за полковник Лоран. И говорете с такъв властен глас, че да не предизвиквате съмнения.

— А кой е този Лоран?

— Да го кажем така, телохранителят на Адер — обясни Амалия. — Той не се качи при гостите на вашия баща, за да не възникват разни въпроси.

— Ясно — кимна Кристиан.

Те бяха вече край заложната къща. Графът се покашля и дръпна звънеца.

— Кой е там? — попита уплашен женски глас.

— От комисар Папийон — отвърна Амалия. — Отворете!

— Какво искате от нас? — възмути се жената зад вратата. — Вече арестувахте мъжа ми! Хората трябва и да си починат от вас, в края на краищата!

— Между впрочем — досети се Кристиан, — дойдохме да ви кажем, че вашия мъж утре ще го пуснат.

— Ако сега ни отговорите на три въпроса, които ще потвърдят окончателната му невинност — добави Амалия.

Увисна напрегната пауза, после загърмяха резетата.

— Влизайте — сопна се немладата пълна жена, която стоеше зад вратата по нощна шапчица, халат и смачкани домашни чехли. — Не ви каня в стаята, вашите хора преобърнаха всичко там. Между впрочем, вашият комисар ми обеща да върне книгите, в които записваме данните за заложените вещи! И всичко това заради някакъв глупав пръстен, който не струва повече от сто франка!

— Господин полковник, предполагам, че наистина трябва да напомним на Папийон за книгите — отбеляза Амалия. — Тези полицаи наистина много си позволяват.

Тя се обърна към онемялата стопанка:

— Вие сте мадам Сорбие, нали? Жената на собственика на заложната къща?

— Да, мадам.

„Откъде Амалия знае фамилията ѝ? — помисли си заинтригуван Кристиан. — Ах, да! Та нали фамилията е написана на табелката над входа! Ама че съм глупав!“

— Добре ли познавате клиентите на мъжа си? — продължаваше Амалия.

— Напълно. Вече ви казах.

— Нека още веднъж да минем през основните точки, за да не забравим нещо. И така, пръстенът е у вас от...

— Мадам Мале. Жената на Стефан Малè. Познавах дъщеря им и нейния мъж, Антоан Пигè.

— Виж ти? Доколкото ни е известно, дъщерята на Малè отдавна е умряла.

— И какво от това — възрази стопанката. — Антоан Пигè също умря, но аз ги помня. Той първо пиеше, а после стана фокусник. Що за занаят е това?

— Антоан Пигè засега не ни интересува — намеси се Кристиан. — Не се ли изненадахте, когато за заложения пръстен дойде друг човек?

— Че защо да се изненадвам? Тогава в лавката седеше мъжът ми, а аз горе окачвах новите пердета. Появи се един господин с квитанция, плати парите, взе пръстена. Може да не е можела да дойде лично, затова да е помолила него. Може да е жених на внучка ѝ и да е решил да ѝ направи приятна изненада. Мен какво ме интересува? Трябва да разберете, господин полковник, че ако започнем да си пъхаме носа навсякъде, хората просто ще спрат да идват при нас.

— Какво стана после? — попита Кристиан.

— После, господин полковник? Той взе пръстена и си тръгна. Това е! Вече двадесет пъти ме питаха за това и всеки път им казвам едно и също. А после чух гърмеж на улицата. После ми казаха, че е било изстрел, но не съм се заслушвала, честно да ви кажа.

— Но ако сте били горе, може да сте забелязали нещо? — настойчиво попита Амалия. — Още нещо?

— Нищо особено, казвам ви — каза стопанката, свивайки пухкавите си рамене. — Той излезе от нас, направи няколко крачки, извади пръстена, изхвърли кутийката, сложи пръстена в другия си джоб и си тръгна. Кой го е нападнал, как е станало — от моя прозорец

не може да се види. Дори господин комисарят сам дойде да гледа и призна, че е невъзможно.

— Значи, изхвърлил е кутийката — провлече Амалия. — А на нея имаше ли й нещо?

— Ами да — отвърна стопанката. — Стара и грозна. Честно казано, и аз щях да я изхвърля. Но щом пръстена го донесоха в нея...

— А къде я изхвърли? — попита Кристиан.

Стопанката направи гримаса.

— Ами в купчината с боклука, къде другаде? Мина покрай него и я изхвърли. А какво, това важно ли е?

— Ако комисарят не ви е питал за това, значи не е — отвърна Амалия.

— Той за друго ме питаше — сподели стопанката. — За младия човек, който дотича и взе да вика, че трябва да извикаме доктор и полиция. И акцентът му беше един такъв странен, веднага се вижда, че не е французин.

— А, този ли — провлече Кристиан. — Не се притеснявайте, този вече го хванахме.

— Мисля, че можем да вървим, мосю Лоран — каза Амалия. — Простете за безпокойството, госпожо, но можете да спите спокойно: всички ваши тревоги вече са назад.

„Полковникът“ и неговата спътница се сбoguваха с жената на собственика и излязоха навън под прикапващия дъжд.

— Предполагам — обяви Кристиан, — че сега ще търсим кутийката.

— Ще я търсим — съгласи се Амалия. — Извикайте Уолтър, нека да донесе фенера.

Уолтър обаче не се яви сам: заедно с него дойде Мей и щом разбра каква е работата, поиска и на нея да й разрешат да вземе участие в търсенето. Устремът ѝ не се охлади даже от това, че купчината с боклук, за която говореше стопанката, се оказа съвсем истинско бунце, по което бродеха изпосталели котки, търсейки остатъци от храна. Щом видяха хората, те тъжно замякуаха и избягаха, присветвайки с очи.

— Да — промълви Кристиан, оглеждайки полето на бъдещото издирване, и нищо повече не каза.

Беше вече съвсем тъмно, от съседната улица се носеше чукане на подкови и шум от преминаващи карети, а тук четири силуета се суетяха в мрака, докато се опитваха да намерят изхвърлената от нещастния кондуктор кутийка, и светлината от фенера хвърляше причудливи сенки по лицата им.

— Нищо не намерих — призна графът след четвърт час. — Само дето едва не се порязах на парче от бутилка.

— Аз също — въздъхна Амалия, като се мръщеше. Много ѝ се искаше колкото се може по-бързо да си измие ръцете, а освен това — да се махне оттук и да не се връща повече.

— По-внимателно, Мей — каза Кристиан на девойката, която забравила за всичко, с увлечение се ровеше в купчините парцали и огризки. — Ще се изцапате.

— Ой — рече Мей. — Струва ми се, че намерих нещо като кутийка. Тоест, прилича на кутийка, но не знам защо е съвсем мокра.

Фенерът се заклати, мускетарите и възглавяващият ги кардинал се приближиха.

— Това е кадифе — проговори Кристиан с променен глас.

— И омекнал картон — добави Амалия. — Нищо чудно — всички тези дни валя дъжд.

— Ура! — обяви Мей. — Намерихме! А сега какво? — опомни се тя, опитвайки се да изтрие изцапания си нос с вътрешната страна на лакътя си.

— Нямам понятие — призна Амалия, внимателно опипвайки това, което беше останало от кутийката. — На пръв поглед тук няма нищо. Макар че...

Тя измъкна вътрешната част, в която имаше гнездо за пръстен и в този момент фенерът в ръката на свещеника се наклони вече съвсем опасно, а сърцето на Кристиан направи меко салто в гърдите му.

Между дъното и вътрешната част на кутийката лежеше сгънато късче хартия с разтекли се по него следи от мастило. Амалия с облекчение си пое въздух.

— Така — разпореди се тя. — А сега — вкъщи! И всички да се мият, мият, мият!

[1] Жорж Фуке, Анри Вевер — знаменити собственици на ювелирни фирми от онова време. ↑

ГЛАВА 28: ТАЙНИКЪТ НАД АНГЕЛА

„Глава трета. Как да работим с улики“.

Мей нетърпеливо прелисти страницата от пособието за начинаещи полицаи, като търсеше раздел „хартиени улики“, към които се отнасяха: писма, бележки, картички, вестници, визитни картички и тям подобни предмети, които можеха да бъдат открити по време на следствието. Но новият Портос се интересуваше не от сухия списък, а от раздела „възстановяване на унищожени улики“.

Мей пхна пръсти в косата си, намери в нея неизвестно откъде появило се сухо листо, измъкна го и потъна в четене.

„Ако престъпникът е изгорил хартиена улика, следва щателно да се съберат всички останали парченца и да се опита да се реконструира изходния текст, като се разположат парченцата върху чист лист хартия с достатъчно голям размер и по метода на подредбата да се определи последователността им в текста. За тази работа се препоръчва да се използва пинцета, тъй като хартиените парченца, оцелели в огъня, стават много крехки и ако се пипат с ръка, те могат окончателно да се разсипят в прах. Също така е нежелателно в помещението да се допускат течения, които могат да отнесат леките парченца и да направят безполезни всички усилия да се възстанови текста“.

Изразът „по метода на подредбата да се определи последователността им в текста“ заплени Мей със своеобразния си полицейски романтизъм и тя по никакъв начин не можеше да се накара да чете по-нататък. Впрочем, по-нататък нямаше нищо интересно, с изключение на съветите по повод на това как да се чете текст на писмо по попивателна хартия, в случай че самото писмо е било унищожено.

Мей въздъхна и затвори книгата, погледна си часовника, който показваше четири сутринта, легна си и затвори очи. Точно след осем минути и половина тя стана, облече се набързо и слезе долу, където Нейно преосвещенство баронеса Амалия Корф, въпреки късния час, обсъждаше с верните си мускетари какво да правят сега.

Щом Мей отвори вратата, до нея долетя гласът на Амалия:

— От мръсотията и водата хартията е подгизнала, а мастилото се е разтекло. Сега хартията изсъхна, но едва ли ще ни се удаде да извлечем много от нея.

Тя мимоходом се усмихна на Мей, извади от чекмеджето лупа и се склони над бележката, разположена на масата под лампата.

— Милейди — попита Уолтър, — а какво именно се съдържа в записката?

— Предполагам — отвърна Кристиан, който стоеше и гледаше над рамото на Амалия, — че това е инструкция как да бъдат намерени чертежите. Малè веднага е попаднал под подозрение и не е могъл открито да се срещне с шпионина. Ето защо той е измислил обиколен начин: чертежите са в тайник, указанието къде е тайникът е скрито на място, където малко хора биха се сетили да го търсят, а квитанцията, даваща правото да се получи указанието, би трябвало да достигне до адресата. Заради това, че Малè е попаднал под каретата, веригата се е нарушила и в края на краищата указанието попадна при нас.

— Три и половина реда сбит почерк — измърмори Амалия, изучавайки хартиения къс с разтекло се мастило. — Първата дума е „les rap“, тук всичко е ясно. Това е „les rapiers“, книгата. По-нататък следва по-неясното „s“, след което има някаква закръглена буква — „o“ или „e“.

— „Sont“ — подсказа Мей. — „Се намират“.

— Разбира се, защото думата е кратка и по правилата на френския тя трябва да е глагол. А вече по-нататък става съвсем лошо. Пълна каша от разтекли се ченгелчета. Освен това, записката е била сгъната на две и мастилото от единия край се е отпечатало върху другия. Ако този мерзавец Малè не беше използвал евтино мастило, щяхме да имаме по-голям шанс да разберем къде е дянал копието от чертежите на Адер. А сега, боя се, три четвърти от текста са нечетими.

Тя отстъпи лупата на Кристиан и уморено се облегна в креслото. Мей седна по-близо. Уолтър се настани близо до нея и незабелязано

стисна пръстите ѝ. Наведени над бележката, мускетарите разшифроваха текста, като спореха и се съмняваха за всяка буква.

— Това според мен е „b“ — казваше Уолтър.

— Не, това е „e“ с „accent aigu“ върху него — възрази Кристиан.
— Защото следващата буква е „g“, а във френския няма дума, която да започва с „b“ и „g“ една след друга.

— Тогава следващата също е „e“ — отбеляза Мей.

— Не, около нея има петно от другата част на бележката. Мисля, че това всъщност е „l“.

— Тогава какво се получава — изненада се Уолтър. — „Egl“... това е началото на думата „église“, църква?

— А защо пък да не е скрил чертежите в църква? — попита Кристиан. — Нали госпожа баронесата казваше, че според отзивите на слугите Стефан Малè бил много набожен. Освен това църквата е място, което не предизвиква подозрения.

— Ако в бележката е указана църква — намеси се Амалия, — значи трябва да следва името ѝ. То трябва да започва или със „Saint“, тоест „Свети“, или със „Sainte“ — „Света“, или с „Notre Dame“ — посветена на Богородица.

Тя взе лупата от Кристиан и се вгледа в мастилените петна по късчето хартия.

— Струва ми се — несмело промълви Уолтър, че не е „Notre Dame“, защото думата в бележката е по-кратка.

— Значи, „Saint“ — мрачно рече Амалия. — В края на думата със сигурност се вижда опашчицата на „t“, тоест, светиците можем да ги изключим. Бедата е в това, че следващата дума изобщо не се чете. Уолтър!

— Да, милейди?

— Донесете ми от библиотеката справочника на Париж. Там трябва да има списък с всички църкви.

— Всичките ли ще ги обхождаме? — ужаси се Мей. — Нищо не искам да кажа, но според мен в Париж те са няколкостотин!

— А ето какво мисля аз — обади се графът. — Нали Стефан Малè е католик? Излиза, че можем да изключим веднага част от църквите, защото той не би скрил чертежите в лютеранска или православна църква, това би привлякло внимание. И освен това трябва

да се заемем първо с църквите, които са най-близо до дома му и до лавката на жена му.

— Вие сте напълно прав, графе — съгласи се Амалия, докато изваждаше от чекмеджето на масата малка линийка. — Но първо ще направим някои разчети. Думите, както е известно, съдържат различно количество букви, и с колкото и сбит почерк да е писал господин Мале... ами да, църквата Сен Пол — Сен Луи например ще бъде два пъти по-дълга от църквата Сен Елуа. Да видим сега... Мисля, че и двете църкви веднага можем да ги изключим. В името на нашия светец, съдейки по всичко, трябва да съдържа от 6 до 8 букви.

— „Saint Eustache“, църквата на Свети Евстахий? — предположи Кристиан.

— Сен Жермен? — предположи заинтригувана Мей.

Амалия се намръщи.

— Бедата е в това, че името не е даже половината работа, а само една трета от нея — измърмори тя. — Ако сме прави, той действително е скрил чертежите в църква. Но къде именно в църквата?

Уолтър донесе справочника и Амалия, въоръжена с молив, се зае да преписва на отделно листче църквите, които подхождаха. През това време мускетарите дочетоха бележката и се спогледаха.

— Ange — това е ангел — заяви Кристиан.

— Нещо е скрито зад ангела — добави Уолтър.

— По-нататък е имало дълго пояснение, кой точно ангел се има предвид — добави Мей. — Но мастилото е измито от водата.

— Все пак ми се струва, че тези чертички ето тук са „m“ и „u“ — намеси се Кристиан. — Mur или Muraille, тоест във всеки случай стена.

Амалия си погледна часовника.

— Шест и четвърт... Какво пък, добре поработихме. Знаем, че става дума за църква на името на светец, в чието име има от 6 до 8 букви. Тайникът се намира някъде над ангел, където има стена. Ако се вземе предвид местожителството на Мале, местонахождението на лавката на жена му, както и местоработата на Мале... тоест, парижката квартира на Клеман Адер, излиза, че трябва да се съсредоточим върху 12-ти, 4-ти и 8-ми окръг.

Тя погледна списъка, който лежеше пред нея.

— Да... Няма да е лесно.

— А сега какво? — попита Кристиан, който въпреки безсънната нощ, гореше от жажда за действие, както и останалите.

— Сега трябва да поспим — изуми го Амалия. — Поне три часа. За да се запасим със свежи сили и да завършим тази крайно изморителна работа.

И, не смеейки да спорят с предводителката си, всички се разотидоха по стаите си.

Впрочем, следва да се признае, че краткият сън наистина изигра ролята си, като позволи на измъчените мускетари поне малко да си отдъхнат. Сега те просто нямаха търпение да се впуснат в бой, но Амалия настоя първо да закусят и да пият кафе. Никога преди това в своя живот Мей не беше изгълтвала закуската си така бързо — толкова нетърпелива беше отново да се заеме с търсенето.

— А сега — каза Амалия, щом със закуската беше приключено — да започваме.

И те започнаха. Една след друга се заредиха църквите „Saint Pierre“, „Свети Петър“, „Saint Antoine“, „Свети Антоний“, „Saint Esprit“, „Свети Дух“, „Saint Augustin“, „Свети Августин“, „Saint Philippe“, „Свети Филип“, и още десетки светии, чийто имена излетяха от главата на Мей. Във всички църкви имаше някакво неимоверно голямо количество ангели, но Амалия още в началото се изрази така:

— Мисля, че нашият ангел се намира някъде в пределите на досегаемостта, защото Стефан Малè е вече стар човек и няма да започне да се катери под тавана или на нивото на витражите. Накратко, това трябва да е ангел, до който може да се стигне с ръка.

Но всички ангели, които видяха, по една или друга причина напълно не им подхождаха. Когато излизаха от църквата „Свети Августин“, Кристиан забеляза пред тях рижа жена и трепна.

— Какво ви е? — попита Амалия.

— Стори ми се, че тя прилича на Жоржет Бриол — призна младият човек. — Впрочем, всички рижи малко си приличат.

— Да — разсеяно отвърна Амалия, — прав сте.

От Сена духаше вятър и тя, намръщена, се загърна по-плътно с палтото си.

— Какво ще правим — ще ходим да огледаме останалите църкви? — предложи Кристиан.

— Не — каза Амалия. — Трябва да помисля.

И те седнаха на една пейка и потънаха в мълчание.

— Ако сме разшифровали всичко правилно... — започна Амалия.

— Не мисля, че сме сбъркали — отбеляза Кристиан.

— Разбирате ли, за да скриеш нещо в църква, трябва добре да я познаваш — поясни Амалия. — Не просто да си отишъл един-два пъти в нея, а именно да я познаваш. Ние огледахме църквите там, където той живее, където работи и където работи жена му. Какво остава?

— Може би дружи с някой свещеник на някое друго място? — предположи Уолтър. — И затова добре познава скритите места там.

— Възможно е — съгласи се Амалия. — Впрочем, има още един вариант. Кристиан! Вземете автомобила, навестете мосю Адер и разберете — от него или от прислугата, няма значение — има ли Стефан Малè приятели сред свещенослужителите и в коя църква е ходел в детството си. А ние засега ще ви почакаме.

— Веднага — обеща младият човек и изчезна.

Той се върна след по-малко от час и доложи:

— Стефан Малè има приятели в църквите „Свети Дух“ и „Свети Августин“, където вече бяхме. А в детството си е принадлежал към паството на Свети Северин и даже е пял в местния хор.

— Значи, отиваме в църквата „Свети Северин“ — каза Амалия и се изправи.

Както знаете — а ако не знаете, ще научите, — църквата „Свети Северин“ се намира в Латинския квартал, недалеч от най-важните учебни заведения в Париж. Сама по себе си църквата изглежда твърде скромно, да не кажем аскетично. Възможно е именно поради това появата на две дами и двама господа със собствен автомобил да предизвика известна суматоха и едва пристъпили през прага, пред тях изникна свещеник по-млад и от Уолтър.

— Господа, с какво мога да ви бъде полезен? Струва ми се, че не сте оттук?

— Аз съм граф дьо Ламбер — представи се Кристиан, — а това са мои приятели. Не бихте ли могли... ъ... — той погледна към Амалия, която едва забележимо кимна с глава, — да, не бихте ли могли да ни покажете църквата? Мосю Фрейзър... ъ... е голям специалист по църковна архитектура.

Мистър Фрейзър се ужаси, но погледът на Мей му вдъхна храброст и той каза, че ще бъде щастлив, ако неговият колега (тук Мей го оципа по ръката и той бързо се поправи)... неговият нов познат им окаже тази любезност.

— Разбира се! — с въодушевление възкликна свещеникът и поведе гостите из църквата. — Стилът на зданието, както вие навярно вече сте забелязали, е готически.

— О — каза Мей, — обожавам готиката!

— Един от куполите е била построена от Мансар — добави свещеникът. — И освен това имаме забележителни камбани. Например, най-старата камбана в Париж, която действа от 1412 година.

— Кажете — с умен вид попита Мей, за да отвлече вниманието от Амалия, която изостана и се скри зад една колона, — а Свети Северин... струва ми се, е бил австриец?

Свещеникът се изпъна с достойнство.

— Не, госпожо — сухо каза той, — вие говорите за Свети Северин, който е от Норик, а тази църква е посветена на нашия Свети Северин Парижки. Дали ще пожелаете да разгледате витражите отблизо? Някои от тях са съвременни, но някои датират от времето на построяването на църквата.

И той с големи познания по темата започна да обяснява на гостите какви сцени са представени по витражите, след което разказа, че мраморният олтар е бил създаден със средствата на херцогиня дьо Монпансие, братовчедката на крал Луи XIV.

— Това е тази дама, която по време на Фрондата е стреляла с оръдие? — заинтересува се Мей. — Струва ми се, че съм чела за това у Дюма.

— Да, мадмоазел, именно тя!

Докато младият свещеник разказваше на графа, „архитекта“ и Мей историята на създаването на църквата, Амалия незабелязано огледа зданието, убеди се, че всички налични ангели се намират извън пределите на досегаемост на обикновен човек, и се разсърди на себе си. За да ѝ е чиста съвестта, тя обиколи църквата още веднъж и отново без резултат.

След минута към нея се присъединиха верните ѝ мускетари.

— Намерихте ли ги, милейди? — шепнешком попита Уолтър.

— Не — с досада отвърна Амалия. — Жалко, че се наложи напразно да обезпокоим славния свещеник. Да вървим, господо!

Кристиан за последен път се огледа в царящия под свода полумрак, в който се виждаха редки горящи свещи, и въздъхна. В църква винаги го посещаваха мисли, които той не споделяше с никого в обикновения си живот, и на душата му ставаше светло и тъжно едновременно. Преди да излезе, той се приближи към чашата със светена вода и пъхна пръсти в нея.

В следващия миг цветен слънчев лъч проряза витража и падна на стената. Кристиан дъо Ламбер вдигна очи — и замря.

От стената над чашата със светена вода възлизаше очарователен ангел с пухкави бузи. Той гледаше право в Кристиан.

ГЛАВА 29: НАМИРАНЕТО НА АКВИЛОНА

— Ваше преосвещенство, господа мускетари, намерих го!

— Какво?

— Къде?

— Как?

— Ангелът!

— Кристиан! Но аз огледах цялата църква!

— Над чашата със светена вода, Амалия Константиновна... Край самия вход! Там има тъмен ъгъл, ангелът едва излиза от камъка... Аз също го видях чак когато върху него падна светлина!

— Така... — Пауза. — Уолтър! Мей!

— Тук сме!

— Бързо разсейте свещеника, за да не ни попречи.

— Но как, милейди?

— Уолтър, да не сте бебе? Честна дума... Попитайте го... да, как се отнася към пожертвованията за църквата. Кристиан! Да вървим!

Свещеникът още не беше успял да се отдалечи, когато от две страни му налетяха „архитектът“ и спътницата му. Спътницата взе свещеника под ръка и го увлече по посока на олтара.

— Много ви е хубава църквата! — обяви тя, трепкайки с ресници. — И е в такъв очарователен стил... романски, струва ми се?

— Готически! — важно я поправи Уолтър. — Всъщност, мосю... Как се отнасяте към пожертвованията?

Свещеникът си пое дъх и започна да изброява насъщните нужди. Нужди се бяха натрупали много и подробното им разяснение би заело не по-малко от четвърт час.

Възползвайки се от това, Кристиан и Амалия започнаха да почукват по стената над ангела. Удряше на кухо, но как да стигнат до кухнята беше абсолютно неясно. На външен вид стената изглеждаше напълно глуха и се състоеше от един цял камък.

Амалия и графът започнаха да натискат всички издатини по стената, като разчитаха, че някъде има таен лост. Внезапно се разнесе

леко щракване и в камъка се отвори неголяма ниша. Щом пъкна ръка в нея, Амалия откри пачка листа, свити на тръба и загърнати в непромокаема тъкан.

— Това ли е? — попита нетърпеливо Кристиан. — Аквилонът?

Амалия отметна плата и разгърна листчетата. Акуратно прерисувани скици. Чертежи на летателен апарат с крила, странно напомнящи на крилата на прилеп... Елементи на системата за управление...

Щрак!

— Така си и знаех, госпожо баронесо — каза на няколко крачки от нея внушителен глас на немски. — А сега бъдете така любезна и ми дайте аквилона.

Амалия се обърна с помрачняло лице и видя усмихнатия Хенрих, който държеше на мушка граф дьо Ламбер.

— Не, не — изпреварвайки намерението ѝ, бързо проговори агентът, — никакви резки движения, иначе ще прострелям главата на приятеля ви. Чертежите, госпожо, и тогава никой няма да пострада.

— Тези чертежи — рече Амалия — принадлежат на Франция.

Хенрих се усмихна.

— И сигурно затова виждам тук именно вас, а не полковник Лоран, например — парира той. — Дайте ми чертежите и да се поделим с мир.

Свещеникът, който тъкмо описваше на Уолтър и Мей историята на едно от подхвърлените деца, което бяха намерили пред вратите на църквата, се обърна и видя край вратата господин с револвер, който заплашваше приятелите на „архитекта“.

— Какво става? — изтръгна се от свещеника. — Мосю, това е божи храм! Как смееете!

Лицето на Хенрих трепна. Амалия разбра, че той е на ръба и всеки момент ще стреля.

— Вземайте и се махайте — каза тя и му протегна чертежите. — Свети отче! Стойте, където сте! Нека си върви!

— Премного ви благодаря — отвърна Хенрих и взе чертежите.

И с тях в ръка (в другата все така държеше револвера) той успя даже да докосне шапката си за сбогом, подлецът.

Леко накуцвайки и заднешком, той излезе.

— Вие му дадохте чертежите! — изстена Кристиан. — Какво направихте!

Амалия седна на една пейка, незабелязано потърка очи и се прозя. Тази нощ така и не беше успяла да заспи.

„Колко съм уморена... Не забелязах ангела, не усетих навреме този мерзавец... Всичко това е от умора. Но нека.“

— Трябва да извикаме полиция! — възмути се младият свещеник. — Това е някакъв луд!

— Никого не трябва да викаме, повярвайте ми — отвърна Амалия. — Той си тръгна, нека си върви.

— Милейди! — притича до нея Мей. — Какво да правим? Имаме автомобил! Можем да го настигнем!

Амалия се заслуша.

— Безполезно е — каза тя със загадъчна усмивка.

В следващия миг вратата се отвори със скърцане и на прага се появи комисар Папийон.

— Вие все пак не ме послушахте, госпожо — рече той с укор, клатейки глава.

— Хванахте ли го? — попита Амалия, която изобщо не беше изненадана от появата му. — Между другото, чертежите на Пенo също ги е откраднал той. Всъщност, кой от вашите хора ни следеше цял ден, облечен в дрипи? Дали не е полковник Лоран?

Папийон се нацупи.

— Не знам защо мислите...

Амалия присви очи.

— Предайте му, че когато бедняк взема, например, на улица „Фортюни“ фиакър и дава на кочияша златна монета, това изглежда странно. Моите приятели може и да не са забелязали, затова пък аз отлично видях всичко.

— Искате да кажете — промърмори Папийон, — че сте ни позволили да ви следим?

— Предположих, че няма да е излишно — призна Амалия. — Честно казано, опасявах не от Хенрих, а от Оберщайн. Онзи негодник е къде по-опасен.

— Можете да не се притеснявате — отзова се Папийон. — По наши данни Оберщайн вече е напуснал Франция.

Той пхна ръце в джобовете си.

— Позволете да ви върна тази малка вещ, госпожо баронесо. Изпуснахте я на улицата през нощта, когато търсехте... кхм... кутийката от пръстена.

И той протегна на Амалия блестяща от брилянти гривна.

— А, къде била — провлече Амалия с усмивка. — Бедната Мей така се тревожеше и не разбираше къде може да я е загубила. А вие защо не си спомнихте веднага за кутийката?

— През всичките тези дни — доверително призна комисарят — направо ме разкъсваха на части. Освен това полковник Лоран настояваше да открие пръстена, каквото и да става. Когато Норвен и агентът са се борили, пръстенът е паднал в канализационния кладенец и го е отнесла водата. Нямаме представа през какво минаха моите хора, преди да го намерят. Но аз веднага разбрах, че пръстенът е само за заблуда. Само че докато Норвен се свести и докато лекарите позволят да говорим с него... Вярно, че и той не веднага си спомни за кутийката.

— А Ница? — попита Амалия. — Защо Монере е пътувал до Ница?

— Ето как стоят нещата. Всичко започва с това, че мосю Адер, по природа човек крайно внимателен, забелязва, че книгата му не лежат точно така, както ги е оставил. Той ги оглежда, разбира, че от тях са направени копия, и веднага ни извиква. Тъй като възможните извършители са много, ние си ги поделяме. А Монере веднага заподозира Малè — заради показанията на свидетеля, който видял стареца около кабинета, защото е бил чертожник и защото всичките му спестявания са се изпарили по време на Панамския скандал. Монере започва да го следи, старецът започва да нервничи и докато пресича улицата, попада под колелата на карета. Когато го откарват в болница, Монере отива там и изисква да му бъдат предадени вещите му. Освен всичко друго, сред тях е имало и писмо до поискване в Ница, написано по такъв начин, че може да се разбира всякак, и заложна квитанция за пръстен. Монере решава, че писмото е шифър и хуква към Ница, без да предупреди никого. Във влака Оберщайн го напада, както и вие казахте. Ние бързо разбрахме къде е заминал Монере, както и че не е стигнал до Ница, и веднага започнахме да го търсим. На насипа до жп линията намерихме тялото, палтото, куфара, чантата — накратко, всички вещи. Но квитанцията не я намерихме... затова пък там

лежеше вашата ръкавица, госпожо баронесо. Само че аз и за минута не повярвах, че това може да е ваша работа.

— Защо? — бързо попита Кристиан.

— Хъм — каза Папийон, гледайки замислено витражите, — по принцип беше напълно допустимо госпожа баронесата да ликвидира моя колега. Но да загуби такава важна улика на местопрестъплението — това явно не беше нейния почерк.

Амалия се усмихна.

— Просто тези, които са изхвърлили тялото от влака, са постъпили по същия начин и с вещите, които са били в купето — рече тя. — Оберщайн щателно е измислил инсценировката: труп на дивана или на пода, до него моята ръкавица. Не знам как, но преди да умре Монере го е излъгал и го е насочил по невярна следа. После хората, които са се избавяли от тялото, не са забелязали квитанцията и тя е паднала някъде — може би зад дивана или зад масичката. Но я е намерил Луи Норвен, когато е почиствал купето, както обикновено. Той е видял, че в квитанцията е посочено евтино украшение и е решил да наmine през заложната къща. После е започнал да се интересува от суетнята около десето купе и е отишъл в заложната къща, когато са го следели моите приятели.

— Вие казвате — хората, които са се избавили от тялото — отбеляза Папийон, който слушаше Амалия извънредно внимателно. — Знаете ли вече кои са те?

— Знам. Но за пълнота на картината искам да разбера и кой им е бил съучастник. Всъщност, какво става с убийството на Жоржет Бриол? Арестувахте ли вече приятеля й — фалшификатора?

— Да, Дьопре ми телефонира. Но Русело категорично отрича да я е убил. И освен това, изглежда, има алиби. Впрочем, под въпрос е дали наистина има алиби или приятелите му свидетелстват в негова полза, за да не отиде на гилотината. Между впрочем, Русело уверява, че за нищо на света не би докоснал Жоржет, че тя била обичала само него, а тези, с които била за пари, нищо не означавали за нея. Той бил сигурен, че ще заживеят заедно, веднага щом той излезе от затвора и бил изненадан, че тя точно тогава е заминала от Париж. Той я последвал в Ница и там го и арестували.

— И последен въпрос — каза Амалия. — До кого е било предназначено писмото в Ница?

— До внука на Малè, синът на починалата му дъщеря. Зетят на Мале е бил фокусник, а внукът е странствал из Европа с циркова трупа. Писал на дядо си от Барселона, че скоро ще се върне във Франция и ще пристигне в Ница по море. Дядо му поискал да му отговори и му писал до поискване в Ница. Общо взето, най-обичайна история, но здравата ни обърка. Виждате ли, писмото беше адресирано до Пигè, а по нашите данни Оберщайн е имал паспорт точно с такава фамилия. Ако Монере не беше бързал да пожъне всички лаври, ако поне беше разпитал жената на Мале, щеше да разбере как стоят нещата. Но той направи грешка, а след него и ние.

— Господин комисар! — появи се на прага дрипльо с осанка на военен. — О, така си и знаех, че беседвате с вашата стара позната. Какво чакате? Можем да тръгваме!

— Здравейте, полковник — каза Амалия. — Изглеждате чудесно! Но полковник Лоран не ѝ остана дължен.

— Вие също, госпожо — язвително рече той с поклон. — Дрехите на камериерка изобщо не ви отиват! Имате късмет, че мосю Папийон гарантира за вас и предложи да ви предоставим пълна свобода на действие, защото, по неговите думи, каквото вие не откриете, никой няма да го открие. Но не сме ви губили от поглед, госпожо, нито за миг!

— Какъв ужасен просяк! — тихо каза Мей на Уолтър, който разглеждаше витражите. — Интересно, за какво ли беседва с баронеса Корф?

— Нямам понятие, скъпа — отвърна той, усмихвайки се с добрата си усмивка. — Честно казано, много се радвам, че всичко свърши.

— Аз май ще те почакам навън — каза Мей. — Там е топло и слънчево.

Тя се порови в чантичката си.

— Уолтър, имаш ли дребни монети?

Амалия и полковник Лоран още спореха. Папийон благоразумно се опитваше да спре размяната на остроти, но старите противници оставаха глухи за увещанията му. Колкото и да е странно, край на всичко това сложи Мей, която величаво се отправи към изхода, като по пътя си положи монета в ръката на полковника.

— Ето — каза тя. — Това ви е от Свети Северин, мосю.

След което се отдалечи, а полковник Лоран загуби дар слово. Кристиан не издържа и се разсмя. Папийон се извърна, криейки усмивка в мустаците си.

— Простете — рече той, — но е време да тръгваме. — Трябва да се оправим с този негодник и да намерим и чертежите на Пенo, за които споменахте. Но мисля, че вечерта ще намина към вас... като стар приятел.

Той някак си много галантно се поклони на Амалия и безшумно се отправи към изхода след почервенелия от яд полковник.

— Вие съжалявате — отбеляза Кристиан на Амалия.

— За какво?

— Вие искахте... — прехапа устна той — да доставите чертежите на своите. Нали?

— Само това липсваше — усмихна се Амалия. — След това те биха си въобразили, че не мога да живея без тях и тогава вече със сигурност нямаше да ме оставят на мира. Не, аз много се радвам, че всичко се получи точно така. На когото му е нужен самолет, нека сам да го измисли, а не да краде чужди идеи. Макар че... — Тя направи пауза и разглади с длан една гънка на полата си, — аз не мисля, че изобретението на Адер има бъдеще.

— Защо? Не ви харесва мисълта, че човек може да лети?

— Не — разсеяно отвърна Амалия, — не е там работата. Просто ми се струва, че мосю Адер неудачно е избрал образа за машината си. Трудно е да се въобрази по-противно животно от прилепа. Да, да, и няма нужда да се усмихвате.

Тя видя, че Уолтър завърши с огледа на витражите, и се изправи.

— Бъдещето ще покаже дали сте права или не — каза Кристиан. — В края на краищата, даже Наполеон не е признавал паровите машини.

— Значи, ненапрасно баба ми разправяше, че е познавала и подобри генерали от него — парира Амалия. — Всъщност, графе, имам молба към вас. Искане ми се да пожертвам пари за тази забележителна църква, където сложихме точка на нашите приключения, но предпочитам да го направя чрез вас, защото не съм католичка. Съгласен ли сте?

— Разбира се — отвърна Кристиан.

Той искаше да добави и още нещо, но тук ги прекъснаха по най-невежлив начин. Входната се врата се разтвори пред тях и на прага изникна Клариса Бланшар.

— Ето къде сте — изръмжа тя, щом видя Амалия, обкръжена от верните мускетари. — Така-така, много добре. Само един въпрос имам: къде дянахте моята внучка?

ГЛАВА 30: ПОХИЩЕНИЕТО

— Мей!

— Мадмоазел Уинтърбъри!

— Мей, къде сте?

Но девойката не се обаждаше и не се обаждаше. Уолтър си спомни, че на покрива църквата „Свети Северин“ има някакви необикновено забележителни гаргойли, за които им беше говорил свещеникът, и предположи, че Мей може да е решила да се разходи около зданието, за да ги разгледа. Мускетарите, а също така и Нейно преосвещенство, три пъти обиколиха около църквата и се върнаха на входа, като констатираха, че гаргойлите са си на местата, а Мей никъде я няма.

— Трябва да ви кажа — отбеляза Амалия, — че всичко това никак не ми харесва.

Тогава тя забеляза бедно облечено луничаво момченце на около десет години, което стоеше недалече и я гледаше с любопитство.

— Слушай — попита го тя, — не си ли виждал наоколо една девойка в бежова рокля? Излезе от църквата преди десетина минути.

— Не, не съм я виждал — отвърна момчето. — А вие сте Амалия, нали?

— Откъде знаеш? — изненада се Кристиан.

— Един господин ме помоли да ви предам бележка — обяви дрипльото и действително извади от джобчето на панталонките си късче хартия с надраскани на него букви. — Каза, че е спешно. Ето!

С тези думи той пхна листчето в ръцете на Амалия и хукна да бяга с всички сили.

— Ще убия Папийон — кратко каза баронесата, щом прочете това, което беше написано на листчето. — „Напуснал Франция“, „напуснал Франция“ — повтори ядосано тя. Граф дьо Ламбер никога досега не я беше виждал в такава ярост. — Уолтър! Бързо в колата! Кристиан! Карайте към Ке дез Орфевр!

— Ами... — започна свещеникът.

— Мадам Бланшар ли? Повярвайте ми, някак си ще се оправи и без нас... както и ние без нея — добави тя все едно на себе си.

След половин час Амалия кратко преразказа това, което им беше известно, в кабинета на Папийон. Ако се вярваше на бележката, Оберщайн беше похитил Мей и заплашваше да я убие, ако не му предадат чертежите. Място на срещата — след два часа във Венсенската гора между Златните врати и езерото. Щом изслуша Амалия, Папийон въздъхна.

— Госпожо баронесо — каза той. — Вие трябва да разбирате, че сега, когато получихме чертежите, вече няма да ги изпуснем от ръцете си. Между нас казано, министърът на вътрешните работи вече ми звъня — той изразително хвърли поглед на телефонния апарат, който стоеше на масата — и е радостен до смърт, че толкова евтино се отървахме.

— Не са ми нужни чертежите — отсече Амалия. — Дайте ми книжа, които външно приличат на тях. Все едно, Оберщайн не разбира от летателни апарати и се съмнявам, че ще има време да проверява истински ли са или не.

Папийон я погледна в лицето, извика помощника си, шепнешком му даде някакво указание и се обърна към картата на Франция, която висеше на стената.

— Хм... Венсен — това е на изток. Да допуснем, че Оберщайн иска да се добере до германската граница, но пътят до там във всички случаи е дълъг.

Той се намръщи.

— Той няма да ви предаде заложицата, госпожо баронесо. Тя му е нужна, за да стигне до границата. Решил е да играе на едро и не е играч, който би се поколебал, ако става дума за нечий чужд живот.

— Всичко това ми е пределно ясно — каза Амалия. — Но трябва да спасим Мей на всяка цена.

— Предполагам — рече Папийон, — че ще мога да изпратя във Венсен наши хора, които да могат да ви окажат помощ на място. Самият аз, разбира се, също ще дойда.

— В бележката се казва да не се обръщам към полицията — напомни Амалия. — Иначе Оберщайн за нищо не отговарял... и така нататък.

— Но вие вече се обърнахте към мен — сериозно каза Папийон.
— Аз съм виновен, че ви заблудих. Разбира се, Оберщайн е измамил моя човек, правейки се, че заминава. Не отричам вината си.

— Боя се — твърдо отговори Амалия, — че в тази работа не мога да разчитам на никого, освен... — тя се замисли, а после продължи уверено — ... на джокер. Разбира се, нужен ми е джокер.

— Простете? — изуми се Папийон.

— Вие сам казахте, че Оберщайн е решил да играе на едро. Трябва да загуби тази партия.

И тя изложи плана си на Папийон.

— Да — промълви замислено комисарят, — това може да сработи.

— Пожелайте ни тогава попътен вятър — усмихна се Амалия и се изправи. — Всъщност, аз така и не ви казах кой и защо се е погрижил да изхвърли вашия колега Монере от вагона.

— Аз вече знам, представете си — въздъхна Папийон. — Но за беда, нямам никакви доказателства.

— Доказателствата са дреболия — махна с ръка Амалия. — Достатъчно е да се изпрати едно писмо и те сами ще ви паднат в ръцете.

— Що за писмо? — с любопитство попита комисарят.

— От името на трета дама, която не е участвала в убийството, но се е съгласила да изиграе ролята си. Само първо трябва да проверим дали не са ни изпреварили. Още ли не се досещате, комисарю? — погледна си часовника Амалия. — Така да бъде, все още имам пет минути и всичко ще Ви обясня.

Тя така и направи.

— Трябва да работите при нас, честна дума — заяви Папийон, след като я изслуша. — Значи, вие предполагате...

— Разбира се, може да се мине и без писмото — кимна Амалия. — Но тогава ще се наложи да се прегледат всички познати на семейството, които отговарят на описанието, а това може да отнеме време. Всичко зависи само от вас, комисарю. Да, кога мога да дойда за чертежите?

— След половин час, предполагам — отвърна Папийон.

Но фалшивите чертежи се появиха само след четвърт час. Амалия поблагодари на комисаря и си тръгна. Днес трябваше да успее

да свърши още много неща и освен това възнамеряваше да даде някои разпореждания.

Няколко минути преди указаното в бележката време Амалия вече беше на мястото, край удареното от мълния дърво, което беше посочено за ориентир. Трябва да се отбележи, че до Венсен Амалия се добра с автомобил, като взе със себе си само младия свещеник. Що се отнася до граф дьо Ламбер, то е твърде възможно той да имаше други, по-важни дела.

Но Оберщайн не се появи. Уолтър блуждаеше по поляната като самотно привидение, сверявайки времето по часовника си всяка минута. Колкото до Амалия, тя отбеляза за себе си, че днес слънцето свети особено ярко, усмихна се с тайно удовлетворение и отвори ажурно чадърче. Ако времето беше лошо, джокерът ѝ можеше да не сработи.

— Уолтър, престанете да утъпквате нова пътечка — капризно рече тя. — Имате такъв вид, все едно сте решили да спечелите дерби, при това като кон. Никъде няма да се дене мосю Оберщайн, ние сме му нужни не по-малко, отколкото той на нас.

— Трябва да ви кажа, госпожо — промълви Уолтър, на когото опитите на Амалия да се пошегува направиха най-тягостно впечатление, — че понякога ми се случва да съжалявам...

Той се запъна и не добърши изречението.

— Нищо — рече Амалия, — ето, ще се върнете в Ница и ще произнесете в църквата проповед, че всичко, каквото се случва, непременно е за добро. И лейди Брекенуол ще се просълзи и ще ви прости невниманието ви към нейните дъщери.

— Боя се — въздъхна Уолтър, — че Ница вече е затворена за мен.

— Глупости, глупости! Нали не искате да кажете, че ще се откажете от мястото, след като с такъв труд ви го осигурих?

— Вие? — отрони Уолтър. — Осигурили сте ми мястото?

— Ами да, като заобиколих лейди Брекенуол — сви рамене Амалия. — Нищо лошо не искам да кажа, но тази дама в Ница само може да се прави, че много неща зависят от нея. Да, и да не забравите да ме поканите на сватбата, мистър Фрейзър, че иначе ще се обидя.

— Милейди! Аз... ние... винаги! Разбира се!

Уолтър притисна двете си ръце към гърдите, лицето му сияеше. Сега, когато всичко се уреди по такъв вълшебен начин, той даже някак си забрави за всички неприятности, които се бяха случили с Мей.

— Виж ти, колко трогателно — произнесе край тях нечий надменен скърцащ глас. — Интересно, а аз ще получа ли покана?

Изад обгорелия ствол излезе самият господин Оберщайн. Белезите от фибата на Мей по лицето му още не бяха докрай зараснали. Той стоеше с ръце в джобовете и насмешливо се поклащаше напред-назад.

— Къде е Мей? — попита Амалия.

— На сигурно място — отвърна агентът. — Къде са чертежите?

— На сигурно място — повтори думите му Амалия.

Очите на агента се присвиха.

— Госпожо — каза той, — не ме ядосвайте. Ако не се върна с чертежите след две минути, моят приятел ще бъде принуден да убие съучастницата Ви.

— Това не е честно! — възмути се Уолтър. — Ние даже не знаем в какво състояние е Мей и дали е жива!

— Очевидно, вие още недостатъчно добре познавате баронеса Корф — язвително отбеляза агентът, — иначе тя отдавна да ви е обяснила, че честността в живота е само пречка. Та ще ми предадете ли чертежите или не?

— Дръжте — тросна се Амалия, като му протегна пакет.

— Горедолу така и предполагам — замислено провлече Оберщайн, докато вземаше пакета. — Вие сте пробутали на онова магаре Папийон фалшиви чертежи, а истинските незабелязано сте прибрали. Но ако разбера, че сте се опитали да ме измамите — измени се гласът му и в него зазвучаха заплашителни нотки, — ще съжалявате.

С бързо движение той скри чертежите в джоба си, извади револвер и със свободната си ръка хвана за яката Уолтър, който се намираше по-близо до него.

— Това пък какво е? — сърдито попита Амалия.

— За всеки случай — поясни мерзавецът със студена усмивка. — Нека мосю ме изпрати до каретата. Всичко хубаво, госпожо баронесо. Надявам се, че ще се видим на погребението ви.

— Гледайте да не се простудите там — с недобра усмивка отвърна Амалия. — Че ще се видите с мен къде по-бързо, отколкото ви

се иска.

— Обещавам да се облека много топло — парира Оберщайн озъбен и в следващия момент стреля. Куршумът прелетя над главата на Амалия, младата жена успя да се наведе и да се скрие зад колата. Но Оберщайн не се задоволи с това и още два или три пъти стреля по колелата.

— Това е, за да не може да ме последвате, госпожо баронесо! — извика той, отстъпвайки и влачейки със себе си Уолтър.

Оберщайн домъкна свещеника до мястото, където стоеше каретата на агента. Щом хвърли поглед през прозореца, Уолтър видя на седалката Мей, която спеше, облегната на стената.

— Махай се! И не ми се мотай в краката, че ще те гръмна!

Оберщайн го отблъсна и скочи на капрата. Изплющя камшик и конете хукнаха по пътя.

— Мей! Мей! — отчаяно завика Уолтър. — Мей!

Той хукна, но конете бягаха твърде бързо. Уолтър се хвана за главата и се хвърли обратно. Амалия вече включваше мотора. Струва се особено да отбележим, че за човек, когото току-що са се опитали да убият, тя изглеждаше поразително спокойно.

— Сядайте, Уолтър! Едната шина е счупена, но моторът е цял, а това означава, че всичко все още предстои.

— Няма да ги догоним! — отчаяно извика свещеникът. — Много са му бързи конете!

Амалия остро зави с автомобила и излезе на пътя. Заради простреляната шина колата немилосърдно се тресеше и подскачаше по всяка неравност, но Уолтър нищо не забелязваше.

— Само да успеем да ги стигнем! Боже, колко е бавна тази трошка! Госпожо баронесо, не може ли да върви по-бързо?

— Вие, Уолтър, съвсем сте изостанали — въздъхна Амалия. — Ако аз казвам, че Оберщайн никъде няма да ни избяга, значи, няма къде да се дене!

— Но... но... — започна свещеникът.

Той искаше да каже, че разстоянието между тях и агента съвсем не се съкращава, а даже напротив. Но в този момент Амалия намали скоростта, вдигна глава и се усмихна.

Изад дърветата се показва голям балон. Той беше пъстър като перата на райска птица и толкова красив, че сърцето замираще.

Блестейки на слънцето с всички цветове на надеждата, той се поклащаше във въздуха и Амалия не се удържа да му помахва с ръка.

— Какво означава това? — отрони накрая обърканият Уолтър.

Той видя, че балонът виси над пътя, по който летеше каретата на Оберщайн. Внезапно в кошницата под балона настана някакво движение и аеростатът започна плавно да се снижава.

— Какво става там? — обезпокоено попита Уолтър. Изправен на мястото си, той въртеше глава, но автомобилът сега се движеше сред гора и нито каретата, нито балонът се виждаха. — Какво се случва? Това са полицаите, нали?

— Не — сериозно отвърна Амалия, — това е моят джокер.

И тя натисна клаксона, за да уплаши една сърна, която безразсъдно се метна през пътя.

Уолтър се обърна след сърната, която, изпънала врат, гледаше след невиджаното самодвижещо се чудовище на колела, и реши да се покори на съдбата. Дърветата започнаха да оредяват и Амалия увеличи скоростта.

— Ето! — развълнувано завика Уолтър. — Това е той! Неговата карета!

Амалия натисна спирачката и се приближи. Бяската гонитба приключи. Кристиан държеше конете за поводите, а те пръхтяха и ровеха земята с копита. На петдесетина метра над тревата висеше балона и някаква дама се опитваше да излезе от кошницата му с помощта на двама мъже, като съпровождаше всяко свое движение с мърморене. Уолтър се опули.

— Мадам Клариса? — отрони той.

Но тозчас си спомни за девойката в каретата и се хвърли към нея.

— Мей! Мей, чуваш ли ме?

Тя дремеше, но когато Уолтър я измъкна от каретата, отвори очи.

— Ах! Уолтър! Ти ли си? А какво се е случило? — тя привдигна глава. — Що за място е това?

— Мей, нима не помниш какво се случи с теб? — с тревога попита Уолтър. — Оберщайн те похити! Искаше да те отведе със себе си като заложница!

— Нищо не помня — призна Мей, примигвайки. — Струва ми се, че излязох от църквата... ами да! И още, някакъв парцал върху лицето ми... шал или нещо такова... с такъв неприятен мирис...

— Съдейки по всичко, Оберщайн я е упоил с хлороформ — намеси се Амалия. — Откара я е със себе си и ни е заблуждавал, че не е сам и че има съучастници.

Тя се обърна към Кристиан.

— А къде е той, всъщност?

Графът се запъна.

— Лежи край пътя недалеч оттук — призна накрая той. — Той... ъ... на главата му падна чувал с пясък, който държим в балона за баласт.

— Хвърлили сте отгоре му чувал с пясък? — изуми се Амалия. — Браво, графе! Вие се оказахте много находчив!

— Не бях аз — усмихна се Кристиан. — Баба ѝ беше.

Междувременно Клариса, охкайки и държейки се за хълбока, най-накрая се измъкна от кошницата и се приближи до внучка си.

— Така! — обяви тя с блеснали очи. — Първо, аз не съм млада жена! — Тя отлично знаеше, че нелош още не значи хубав, а немлад не означава задължително стар. Въпреки че Клариса беше вече на 65, нищо на света не можеше да я застави да се признае за старица. — Трябва да си пазя здравето, а заради тебе ми се наложи да летя с балон! И тези негодници не искаха да ме пуснат в него, въпреки че с такъв труд ги открих!

Тя свирепо изгледа Жак Понтале и втория въздухоплавател, който се оказа невисок млад човек с южняшка външност и пищни мустаци. Последният обаче изтълкува погледът на старата дама в своя полза, защото се поклони, притиснал ръка до гърдите си, и широко се усмихна.

— Няма какво да се усмихваш — възмути се Клариса, — за малко да умра от страх там горе! Второ... да, какво беше второто? — Тя си пое въздух. — Желая да ми се обясни всичко! Ту бягаш от баба си, ту ходиш в диаманти, ту те вземат за заложница... И трето, Флора куклата ти ли е?

— Да — промълви Мей и силно се изчерви.

Клариса разпери ръце.

— И ти си тръгнала да се омъжваш! Боже мой, как ще живееш? Нали бракът — това е...

Съдейки по всичко, Клариса възнамеряваше да изкаже възгледите си за брака, които никак не можеха да се нарекат

толерантни, но Мей я прекъсна.

— Това е нещо много хубаво — каза сериозно тя. — Защото до мен ще бъде Уолтър.

И тя го погледна влюбено, а той се изчерви и целуна малките ѝ пръстчета.

— Свещеник! — изстена старата дама. — Моята внучка ще се омъжва за свещеник! Слушай, може пък да размислиш, а? В края на краищата, има и други варианти. Граф дьо Ламбер, например...

Кристиан се закашля и отпусна юздите. Впрочем, вече нямаше никаква нужда да се държат конете, които се бяха напълно успокоили.

— Аз, да ви кажа, ще ида да видя как е там мосю Оберщайн — заяви той. — Току-виж изведнъж е решил да дойде на себе си и да направи още някоя пакост.

И той бързо се отдалечи.

— Не, не мисля, че е дошъл в съзнание — забеляза младият въздухоплавател, който говореше на френски със забележим акцент. — Сигурен съм, че здравата си изпати.

— Трябва да ви благодаря — каза Амалия. — Вие сте Жак Понтале, нали?

— Не — живо отвърна събеседникът ѝ, — аз съм Сантос-Дюмон. Алберто Сантос-Дюмон, за вас — просто Алберто. Той е Жак — и той посочи към втория въздухоплавател, който стоеше недалеч от тях.

— Вие сте забележителни хора — сериозно каза Амалия. — Нищо нямаше да ми се получи, ако бяхте отказали да ни помогнете. Така че — благодаря ви.

— Вие пък — смути се Жак. — Все едно, трябваше да изпитаме този балон рано или късно. Нали, Алберто?

— Самата истина — потвърди Алберто, усмихвайки се като дете.

Междувременно край нашите приятели започнаха да се събират хора. Пръв, колкото и да е странно, се появи Бланшар. Той пристигна на кон, който целият беше потънал в пяна, и буквално се свлече от седлото.

— Клер! Клер! Всичко наред ли е? Мила, добре ли си? Толкова се боях, че ще ти се случи нещо!

— И от какво се боеше? — тросна се Клариса, веейки си с ветрило. — Завещанието така или иначе е в твоя полза, щеше да станеш богат вдовец и да си живееш живота.

— Клер — жално отвърна Бланшар, хванал ръцете ѝ, — какво говориш! Как ще живея без теб? Никога друго си нямам!

Старата дама, вярна на себе си, искаше да пусне някоя острога, но прихвана погледа на Амалия, пълен с разбиране — и прехапа език.

— Престани, Юбер — смутено каза Клариса. — Видя ли, аз даже летях с балон, макар че до смърт се боя от високото. Животът е прекрасен!

Тя се усмихна.

— Знаеш ли, а аз, между впрочем, бях тази, която удари с чувала този негодяй, който отвлече внучка ми.

— Никога не съм се съмнявал в това! — пламенно я увери Бланшар, макар че за пръв път чуваше този факт.

Междувременно идваха още и още хора. Появиха се любопитни, привлечени от балона, после дойде и полицията. Папийон огледа Оберщайн, който лежеше и слабо стенеше, изслуша историята за чувала с пясък, който храбрата Клариса Бланшар беше хвърлила отгоре, и уважително поклати глава.

— Дами и господа — заяви комисарят, след като откараха Оберщайн, — сега ние ще се върнем в Париж и участниците в тази работа ще дадат показания за протокола. От своя страна...

Жак Понтале се намръщи.

— Чуйте, мосю — заговори той със зле скрито раздражение, — не можем да оставим балона тук. Ние с Алберто трябва да го върнем на мястото му. Така че дайте да изберем за вашите протоколи някакво друго време.

— Аз мисля — намеси се Амалия, — че това наистина може да почака до утре. Още повече че господин комисарят има още една недовършена работа в Париж.

И те с Папийон си размениха многозначителни погледи.

— Тогава, предполагам — каза комисарят, — че наистина можем да отложим официалната част за утре. В края на краищата, не мисля, че за няколко часа Оберщайн ще се дене някъде.

Така и стана.

Що се отнася до неотложната работа, за която спомена Амалия, то със сигурност е известно, че вечерта на същия този ден на граф дьо Мирамон му доставиха кратко писмо в запечатан плик. Обратен адрес

отсъстваше, но човекът, който го достави, каза, че особата, която го е изпратила, е помолила да предаде, че добре познава графа.

Щом прочете посланието, графът леко промени изражението си и се качи при жена си. Прислугата чу, че съпрузите си шепнат нещо, след което и двамата се облякоха и излязоха, като заявиха, че отиват в театъра.

Впрочем, въпреки че те наистина си купиха билети, да гледа спектакъла в ложата се отправи само графинята. Що се отнася до графа, той отида на улица „Лепик“, огледа се и щом се убеди, че изглежда никой не го е забелязал, се качи на третия етаж и почука на вратата.

— Кой е там? — попита иззад вратата тревожен женски глас.

— Аз съм, Йолали — отвърна графът. — Отворете, трябва да поговорим.

Затракаха резета. Жената на прага се оказа млада и тъмнокоса, не много красива, не много грозна, общо взето, обикновена, каквито в Париж може да се намерят стотици хиляди, ако не и повече.

— Дойдохте навреме — отбеляза жената и направи място да влезе графа. — Утре се местя на булевард „Осман“, в нова квартира.

Графът се озъби.

— А вие нелощо забогатяхте — отбеляза той. Гласът му трепереше от едва сдържан яд. — Само че напразно мислите, че това ще продължава вечно.

— Какво? — изненадано попита жената.

Но явно граф дьо Мирамон не беше разположен да дава обяснения. Вместо това той скочи върху събеседницата си, повали я на пода и започна да я души.

Жената захриптя, започна да се отбранява... Тя отчаяно се извиваше и едва не пъкна нокти в очите му, но графът се извърна, стисна устни и още по-силно впи пръсти в гърлото ѝ.

А после се чу тихо покашляне — и той изумен вдигна очи.

На прага стоеше комисар Папийон.

— Здравейте, господин графе — спокойно каза той. — И вие, мадмоазел Менар. Така, какво става тук?

ГЛАВА 31: ВСИЧКО СЕ ИЗЯСНЯВА

— Тя купи балон — каза Мей.

— Не може да бъде! — изуми се комисар Папийон.

— Може, може. И освен това — порозовя Мей — ни направи подарък за сватбата. Къща в Ница. Сега за нас с Уолтър всичко ще бъде много хубаво.

Този разговор се провеждаше една седмица след като на Клариса ѝ хрумна светлата мисъл да атакува от въздуха негодника, който беше похитил внучка ѝ, и да хвърли по него чувал с пясък. Скоро неуморимата баба се върна в Ница, заяви, че повече в живота си няма да седна в кошница, клатушкаща се в небето. Цяла вечер тя разправяше, че вече не е млада и на тази почтена възраст е заслужила покой. А после...

— Граф дьо Ламбер умее да управлява балон — каза Мей. — Ами... учи я по малко. Да, и адвокатът и той се присъедини. Така да се каже, за компания.

— Ясно — въздъхна комисарят.

— Да не си помислите кой знае какво — добави Мей, — не летят надалече, само се издигат на няколко десетки метра и веднага се спускат. Вярно, баба ми вече обеща, че долети на сватбата ми с балон. Ужасно ѝ се искало да види какви физиономии ще направят гостите.

— Баба ви е юнак — сериозно каза Папийон. — А къде е госпожа баронесата?

— Задържа се за малко в Париж — обясни Мей. — Издигна се с балон заедно с приятеля на господин графа, Понтале, и този бразилец, мосю Алберто. Но се върна в Ница днес сутринта и баба ми веднага я покани на чай в пет часа. Аз вече разказах на баба ми как е станало всичко и как е започнало, но тя иска да научи цялата история именно от госпожа баронесата... и от вас. Нали аз далеч не знам всичко, честно казано, и на мен ми е любопитно да си изясня някои детайли.

Пунктуалната Амалия се яви няколко минути преди уреченото време. Беше в синя рокля на бели цветя. Лицето ѝ беше поруменяло, а

очите ѝ гreeха така ярко, че дори Папийон ѝ се залюбува.

— Предполагам, че баба ви ще закъснее — заяви Амалия и погледна към часовника с бронзови фигури върху камината. — Тя сега има важна работа.

— Какво още? — удиви се Мей.

— Мисля, че тя сама ще ви разкаже всичко — отрони Амалия. — Накратко, според мен се опитва да убие вашия съсед, който живее отсреща.

— Полковник Барнаби? — ужаси се Мей. — Защо?

— Нямам понятие — отвърна Амалия, свивайки рамене с възхитително безразличие. — Но когато Емилиен ме взеше по пътя, видях как баба ви гонеше полковника и неговия приятел из градината и безпощадно ги биеше с чадърчето си.

Мей извика Уолтър и младите хора заедно с комисаря започнаха да изказват догадки защо Клариса може така да е освирепяла към съседа им.

— Надявам се полковникът да не пострада много — съкрушено промълви Мей, поклащайки глава.

— Но, мадмоазел, той е военен — философски отбеляза Папийон. — Трябва да е привикнал и с по-големи несгоди.

Заради схватката с полковника Клариса закъсня за чая в пет часа и влезе в гостната, съпроводена от Кристиан и Бланшар, войнствено вирнала брадичка и пътем поправяща прическата си. Следва особено да се отбележи, че адвокатът носеше напълно загубил фасона си чадър — заради честите съприкосновения с различни части на телата на Барнаби и капитан Картрайт. И въпреки че Папийон не беше плах човек, щом видя изражението на почтената дама, за всеки случай дръпна стола си по-далече.

— Бабо — уплашено попита Мей, — какво се е случило?

— Така си и знаех! — извика Клариса. — Казвах на всички, но никой не ме слушаше! Те са ми изяли пауните!

... Уви, това отчасти се оказа истина: полковник Барнаби и неговия приятел ги беше погубило желанието да опитат филе от паун. Един от слугите на полковника беше научил, че в имението на баронеса Корф тези птици се въдят в необикновено количество и наведе господаря си на мисълта, че изчезването на няколко птици стопанката все едно няма да забележи. Първо полковникът се възмути,

после поразмисли и реши, че руснаците са известни със своето безгрижие, а щом е така, печеното си струва перата. Но за своя беда, слугата мъкнеше пауна към кухнята точно в този момент, когато Клариса беше намислила да полети с балона си. И тъй като балоните са нещо твърде капризно, то тя със спътниците се беше приземила в градината на полковника точно тогава, когато слугата вече се готвеше да пререже гърлото на пернатото.

Щом видя, че някакъв негодник се опитва да убие пауна — същия онзи мъничкия, който избяга последен и когато тя отлично помнеше, — Клариса издаде такъв вопъл, че стените се разтрепериха и стъклата завънтяха. След което тя хвана първото, което ѝ попадна под ръка, а именно чадърчето си, и се хвърли към двамата джентълмени, горяща от жажда за мъст.

Слугата, разбира се, успя да избяга и се заключи в мазето, при което предусмотрително заключи вратите с всички резета, за да не може англичанката да се добере до него.

Отупала враговете си и изпотрошила чадърчето си, на прощаване Клариса обруга Барнаби и Картрайт с най-ужасни думи, които беше научила още по времето, в което живееше с бедния писател, и се оттегли с гордо вдигната глава. Освободеният паун, естествено, веднага избяга обратно в имението на баронеса Корф.

— Ще им покажа аз как ще ми ядат пауните! — викаше Клариса, крачейки из гостната. — Ще ги изгоня от Ница! Ще доложя на префекта! Аз... не знам какво ще ги направя! Мерзавци!

Кристиан седна до Амалия и докато слушаше с половин ухо този словесен поток, отбеляза на руски:

— Може да ѝ кажем, че е станало недоразумение? Нали почти всички пауни се намират у вас... пък и все пак ми е жал за бедните англичани. Сега бял ден няма да видят от нея!

— А на мен не ми е жал — отвърна Амалия и погледът ѝ полъхна като Етна по време на изригване, така че Кристиан даже настръхна. — Тези господа си позволяваха разни облози по мой адрес, така че нека сега Клариса да прави с тях, каквото поиска.

И тя топло се усмихна на старата дама.

— Ама какво съм се разприказвала все за пауните, че за пауните — опомни се стопанката. — Юбер, позвънете да донесат чай.

Всъщност, господин комисар, искам да уточня с вас как се отнасят френските закони към жестокото отношение към животните?

— Отрицателно, мадам — отвърна комисарят с лек поклон.

— Така си и мислех — оживи се старата дама. — Кажете, а дали ще ми се удаде да вкарам тези негодници в затвора? Мисля, че два-три месеца на местната здрава храна ще ги отучат да ми ядат птиците! — отмъстително добави тя.

Уолтър тайно се усмихна на Мей и я хвана за ръка. Разгорещената Клариса приказваше за своите ненагледни пауни вече четвърт час. Тя разкритикува френските закони за тяхната мекост и изрази мнение, че на тези, които обиждат тези чудесни птици, трябва веднага да им се отсичат главите.

— Боя се — каза Папийон дипломатично, — че нашите законодатели няма да се съгласят с вас, мадам.

— Много жалко! — въздъхна Клариса.

Щом изчерпа пауновата тема, тя най-после си спомни защо са се събрали всички, и се обърна към Амалия.

— Моята внучка вече ми разказа това, което ѝ е известно, но много ми се иска да чуя вашата версия на събитията, госпожо — каза Клариса. — Защото, честна дума, и досега не разбирам някои неща.

— Аз също — отбеляза Уолтър.

— И аз! — обади се графът.

— А щом комисар Папийон така или иначе е в Ница, за да уточни някои детайли, както той се изрази — продължи Клариса, — то аз реших да не губя време и да събера двама ви, за да ни просветлите окончателно. Юбер!

Адвокатът подскочи в креслото.

— Не спи!

— Как може, скъпа! — възкликна той и след минута отново задряма.

— Та как е станало всичко? — попита Мей.

Амалия присви очи.

— Всичко започва — невисоко заговори тя — с това, че френски инженер и изобретател на име Клеман Адер решава да създаде летателен апарат, по-тежък от въздуха. Апаратите, които са по-леки от въздуха, са отдавна известни — това са балоните и дирижаблите, но Адер иска да направи принципиално нова машина, снабдена с мотор.

Първият опит преди седем години, през 1890-та, изглежда се увенчава с успех и тогава военното министерство му предлага сътрудничество и финансиране. По този начин работата на Адер се оказва засекретена, но вие сами разбирате, че в нашия свят няма нищо по-притегателно от секретите.

За новия летателен апарат скоро узнават извън пределите на Франция — и се обезпокояват. Тогава именно си и спомнят за предишните опити да се създадат апарати по-тежки от въздуха, така наречените самолети. Един от опитите принадлежи на нещастния Алфонс Пено, след кончината на когото остават подробни чертежи. Агент на име Хенрих, на когото е поръчано да разузнае колкото се може повече за невиджаните нови машини, решава да открадне тези чертежи и след известно време осъществява намерението си. Но къде повече, отколкото чертежите на Пено, него го интересува самолета на Адер под кодово наименование „Аквилон“. Впрочем, не само Хенрих се опитва да се осведоми за него, но и някой си Оберщайн, също така агент, при това къде по-опасен и дързък, отколкото неговия колега. Все пак Хенрих го изпреварва и успява да установи контакт със стария слуга на Адер, Стефан Малè. Малè някога е работил като чертожник и обещава за добри пари да направи копие на чертежите.

— Десет хиляди франка — вметна Папийон. — Хенрих му обещава именно такава сума, половината в аванс, втората половина — когато чертежите се окажат у него.

Амалия кимна.

— Не бива да забравяме, че Малè има още една причина да се съгласи с предложението на шпионина — по време на Панамския скандал той губи всичките си спестявания. Работата не му се струва трудна, но той не е професионалист и допуска няколко грешки, а скоро Адер, който е изключително наблюдателен човек, забелязва, че някой се е ровил в книгата му. Изобретателят веднага известява военните, а те, след като се съвещават известно време, решават да привлекат най-добрите полицейски кадри в лицето на тук присъстващия мосю Папийон и неговите колеги, сред които е някой си Пиер Монере.

— Ние веднага разбрахме, че е замесен някой от своите, който постоянно се е намирал в къщата — добави Папийон. — А мосю Адер има голяма къща и много прислуга, затова се наложи да разделим заподозрените помежду си.

— Пиер Монере веднага започва да подозира Стефан Малè — продължи Амалия. — За другите слуги Малè е свой човек, предан стар слуга и на тях даже и не им хрумва да го заподозрат. Но, вероятно, Монере е имал голям опит и е разбирал, че в някои обстоятелства предаността е само куха дума. Така или иначе, той си набелязва Малè и започва да го следи.

— И освен това обискира дома му и лавката на жена му — обади се Папийон. — Пиер ми казваше, че е сигурен, че старецът няма да издържи и ще допусне грешка. Той организира да следят Малè и не го изпуска от поглед, разчитайки, че предателят ще го доведе до агента.

— Но Малè се оказва достатъчно съобразителен. Освен това разбира какво би означавал провалът за него и за семейството му. Той успява да скрие копираните чертежи в църквата „Свети Северин“, която е посещавал някога. Като дете е пял в местния хор, постоянно е бил в църквата и мисля, че за него зданието не е имало тайни.

— По моя молба местният свещеник направи някои разследвания — отбеляза Папийон. — Той казва, че херцогиня дьо Монпансие е използвала църквата, за да се вижда в нея тайно с един от любовниците си. Не забравяйте, че херцогинята е била в крайно обтегнати отношения с краля, който не харесвал и поклонниците ѝ. Свещеникът е убеден, че когато херцогинята е дала пари за олтара, тя е помолила да направят в стената тайник, а после го е използвала най-вероятно за обмяна на писма със своя кавалер.

— Но Малè намира друго приложение на тайника — добави графа. — И после?

— После — каза Амалия — той пише на Хенрих бележка къде да търси чертежите. По-нататък мога само да гадая. Вероятно Малè е искал да предаде бележката директно, но забелязва, че го следят и е принуден да действа по заобиколен път. Тогава взема евтин пръстен, крие бележката в кутийката му и моли жена си да отиде в заложната къща. Квитанцията, така или иначе, е трябвало да бъде предадена на агента.

— По думите на Хенрих е трябвало да се разминат в книжарницата — намеси се Папийон. — Малè е трябвало да влезе, да пъкне квитанцията в книга и да излезе, а полицията да тръгне след него. Хенрих е трябвало да седи в отсрещното кафене и да чака. Щом Малè си тръгне, той е щял да влезе в книжарницата и да вземе книгата.

— Коя е била книгата? — поинтересува се свещеникът.

— „Тримата мускетари“ с илюстрации на Лелоар — изръмжа Папийон. — Нелош вкус има този агент, да ви кажа.

Тримата нови мускетари се спогледаха и се разсмяха.

— Но цялата верига се разпада — каза Амалия, — защото Малè попада под карета.

— На две крачки от книжарницата, докато пресича пътя — уточни Папийон. — Агентът, който го следи, веднага вика Монере. Старецът го откарват в болница. Той е контузен от стълкновението, кракът му е счупен, но, честно казано, повече се оплаква, отколкото истински страда. Освен това успява да привлече на своя страна лекаря, който решава, че става дума за полицейски произвол, и категорично отказва да пусне при него моя колега.

— Тогава Монере взема вещите на стареца и ги претърсва — подхвана Амалия. — Намира квитанция, но тя не привлича вниманието му. Освен това, вижда писмо до поискване с адрес в Ница. Писмото е било предназначено за внука на Стефан, но Монере не знае това.

— Малè не е изразявал мислите си много смислено — добави Папийон. — И Монере започва да подозира, че това е някакъв хитър шифър. Освен това фамилията на човека, който трябва да вземе писмото, съвпада с тази, която е означена в един от фалшивите паспорти на агент Оберщайн.

— Ето защо Монере решава, че е на верен път. Той е горд с успеха си и не възнамерява да го дели с никого. Купува два билета в десето купе на „Златната стрела“, за да не му пречи никой, и заминава за Ница, разчитайки, че ще привлече местната полиция, за да арестува човека, който се яви за писмото, като така ще узнае къде са чертежите. Но още преди да се качи във влака го проследява Оберщайн.

И тук на агента му провървява направо приказно. Той ме вижда и, нещо повече, разбира, че аз пътувам в един вагон с Монере — с когото всъщност нямам нищо общо. Оберщайн решава да използва това обстоятелство. Ако преди това е имал колебания как да постъпи с полицаия, то сега вече решава твърдо да го убие, като преди това разузнае всичко за чертежите, а вината да хвърли върху мен.

Аз пътувам в едно купе с Мей и тя случайно разбива шишенце парфюм. Ние отваряме прозореца и се местим във вагон-ресторанта.

През това време Оберщайн влиза в купето и краде оттам моята ръкавица, на която има етикет. Редкият ѝ цвят позволява много бързо да се установи чия е. Това е идеалната улика.

Във вагон-ресторанта ние неочаквано ставаме свидетели на сцена между граф Теодор дьо Мирамон, неговата жена Матилда и рижа жена на име Жоржет Бриол. На пръв поглед обикновен любовен триъгълник, а на Мей изясняването на техните отношение прави крайно тягостно впечатление. Тя даже предполага, че графът има сериозни причини да убие жена си. А после през нощта ние чуваме вика на графинята, но Матилда ме уверява, че просто ѝ се е присънил лош сън.

— Ето — намеси се Кристиан, — от този момент нататък ви моля да бъдете по-подробна. Що за вик? Какво отношение има той към събитията? И защо, когато разпитвахте кондуктора Норвен, вие вече знаехте какво е трябвало да види в десето купе... и не само там? Имам предвид изчезването на бельото, кърпите, отсъствието на вода в умивалника...

Амалия въздъхна.

— Ще ви кажа какво се е случило. През нощта Оберщайн се промъква в десето купе и хваща Пиер Монере неподготвен. Но полицаят по някакъв начин успява да не му издаде тайната на писмото до поискване, а го насочва по неверен път.

— Монере му е връчил ключ, който е носел у себе си по съвършено друг случай — изръмжа Папийон. — Казал му, че е от квартира в Ница, а чертежите са скрити в тайник под картина, на която е нарисувана жена с жълта шапка. Той така убедително описал всичко, че Оберщайн му повярвал.

— А после Оберщайн го е намушкарал — намръщи се Амалия. — Трупът вероятно е лежал на пода и до него Оберщайн е оставил моята ръкавица. И си е тръгнал, при което, предполагам, даже не е заключил вратата след себе си. Всеки, който случайно би погледнал вътре, неминуемо би намерил тялото.

— Чакайте, чакайте — сепна се Мей. — Тоест, ако графиня дьо Мирамон...

— Графинята ни излъга — каза Амалия. — Какво ни каза тя? Че ѝ се е присънил сън. Къде се намираше при това? В коридора, при което беше облечена със същата рокля, с която беше и във вагон-

ресторанта, с други думи, не се беше събличала за лягане. Допускам, че може да е задрямала на дивана и нещо да ѝ се е присънило. Но ако нещо ви се присъни, то вие няма да изскочите в коридора. Вие просто ще се постараете да легнете по-удобно или да седнете, ако не обичате да спите във влакове, и толкова. А графинята се намираше именно в коридора.

— И как си обяснявате този факт? — поинтересува се Клариса.

— Графинята излиза от купето по най-прозаична и обикновена причина — от тези, за които не пишат в романите — с усмивка обясни Амалия. — А когато се връща, случайно отваря вратата на десето купе, вместо на своето девето. И веднага вижда всичко. Затова и извиква. Нали така, господин комисар?

— По нейните думи, през нощта тя била заспала — каза Папийон. — В просъница до нея долетяла някаква шумотевица зад стената, но скоро всичко стихнало. След известно време графинята отишла до тоалетна, а когато се върнала, случайно объркала вратата на своето купе със съседната. За това сте абсолютно права.

— Но защо не е вдигнала тревога? — намеси се Уолтър.

— Аха! — победоносно рече Амалия. — Ето това е най-интересния въпрос. Наистина, защо?

— Изплашила се е от скандала? — предположи Кристиан. — Или е искала да избегне разпитите в полицията?

— О, моля ви се — отзова се баронесата. — Да се боиш от скандал след случилото се във вагон-ресторанта? И после, както и да се е отнасяла графиня дьо Мирамон към полицията, нейното положение при всички случаи я е правело неуязвима за всякакви подозрения.

— Тогава нищо не разбирам — заяви Клариса.

— И то просто да беше затворила вратата на купето и да се беше прибрала в своето — добави Кристиан. — Но нали вие намеквахте, че тя се е отървала от тялото и е унищожила всички следи от произшествието! Защо?

— А вие помислете. Защо ѝ е на графиня дьо Мирамон да рискува така, като се избавя от тялото на човек, към чиято гибел няма никакво отношение?

— Значи, все пак има отношение — отбеляза Уолтър.

Амалия се облегна в креслото.

— Казвах и продължавам да казвам: има само една причина защо графинята е постъпила именно така. Намирането на тялото в съседното купе по някакъв начин е поставяло под удар самата нея. Ако се е появила полиция, тя е могла да открие нещо крайно нежелателно. Досещате ли се какво?

— Излиза, че тя също е била шпионка? — попита заинтригуваната Клариса.

— Не — бавно каза Уолтър. — Искате да кажете, че... графинята също е убила някого?

— Не знам дали тя или мъжът ѝ. Там е работата, че тя решава да му помогне да скрие следите от престъплението. Мей, помните ли тежкия куфар, който графинята не беше пожелала да даде в багажното и го носеше със себе си, куфара, за който тя говореше на носачите в Ница? Какво може да е имало в него, ако не се е преобличала през нощта? Със сигурност не са били рокли и нощници.

— Боже мой! — ахна Мей. — Значи тя е пренасяла... труп?

— Да — каза Амалия, — именно. Матилда се е разбрала с мъжа си за всичко. Вероятно е трябвало той да пътува до Ница с дамата на сърцето си и те решават да не се отказват от пътуването, за да не събуждат излишни подозрения после, когато намерят тялото. Тя устройва сцена във вагон-ресторанта, за да запомнят пътниците, че мъжът ѝ е бил заедно с рижка жена. Няма никаква нужда от скандал на обществено място — достатъчно е да прихване мъжа си в съседния вагон и да си изяснят отношенията там. Именно тази ефектна театрална сцена преди всичко събуди подозренията ми. Спомням си, че граф дьо Мирамон се увлече дотолкова, че необмислено произнесе думата „цирк“. Това действително беше цирк, но мен не можах да ме заблудят!

— Така — обяви Клариса. — Искам име! Кой е убитият? Защо да е важно да запомнят графа с рижка особа?

— А вие още ли не сте разбрали? — удиви се Амалия. — Това е Жоржет Бриол. Не тази от вагон-ресторанта, а истинската.

— Но нали... Ние я видяхме!

— Както отбеляза граф дьо Ламбер, всички червенокоси жени си приличат — каза Амалия. — Във вагон-ресторанта ние видяхме рижка коса, червена рокля и гримирано лице. Ефектни щрихи на замислената картина. Помня, че пред мен Мей спомена, че граф дьо Мирамон не

прави впечатление на твърде умен човек. Няма да се изненадам, ако целият замисъл по създаването на алиби принадлежи на жена му. Виж, тя вече е замесена от друго тесто.

— Още веднъж — помоли Кристиан. — Жоржет Бриол я убиват. И...

— Графът случайно убива любовницата си, когато тя му заявява, че го зарязва и се връща при фалшификатора Русело — поясни Папийон. — Той я блъска, тя пада, удря слепоочието си и умира. Ревнивата му жена в този ден го проследява. Матилда възнамерява да устрои сцена, а вместо това вижда напълно объркания си мъж над трупа. На графинята ѝ се струва, че тя не го обича вече, но именно в този момент разбира, че не може да го предаде.

— Има си хас — изхъмка Клариса. — Нали това, че знае тайната му, ѝ дава безгранична власт над него. След това той ще е по-кротък от агънце.

— Мисля, че и това също — отвърна с усмивка комисарят. — Но когато започват да мислят какво да правят с тялото, веднага става ясно, че на графа няма да му се удаде да излезе сух от водата. Кочияшът, който го е докарал до къщата, го е познавал. Когато е влизал, са го видели няколко човека, накратко, всичко е изглеждало от зле по-зле. И тогава Матилда, както правилно решихте, госпожо баронесо, решава да създаде втора Жоржет Бриол.

— И кой изиграва ролята ѝ? — попита Уолтър.

— Йолали Менар. Приятелка на Матилда от пансиона, сираче, бедна... общо взето, точно каквото им трябва. По нейните думи, тя е подозирала нещо лошо, но ѝ обяснили, че става дума за номер, обещава ѝ големи пари и тя решава да не задава излишни въпроси.

— Семейство Мирамон от самото начало ли са разчитали да хвърлят трупа във водата? — попита Амалия.

— Да — каза Папийон, — защото при тукашните условия е невъзможно точно да се определи датата на смъртта, ако тялото дълго се намира във водата. На това се е градял планът им. Графът, графинята и „Жоржет“ пристигат в Ница. Графът и графинята хвърлят трупа във водата, после графинята дава на „Жоржет“ пари и тя се съгласява да замине.

— И графинята изобщо не се крие, когато предлага парите! — изтръгна се от Кристиан. — Тоест, тя нарочно е искала да има

свидетели?

— Разбира се. „Жоржет“ получава парите, отива на гарата, купува си билет, а след това сваля перуката си в тоалетната и облича нормални дрехи. По това време граф и графиня дьо Мирамон се намират пред погледите на всички, тоест, имат стопроцентова алиби. А тяхната съучастница сяда в купе втора класа и заминава с парите за Париж, но за всички тя е Жоржет Бриол, която изчезва безследно с тези пари. Чудесен повод за убийство! И когато намерят тялото, полицията ще има мотив, съпрузите ще имат алиби и нито един следовател няма да свърже убийството със събралото се отново семейство дьо Мирамон.

— И въпреки всичко, когато Мей по моя молба заговаря с тях за експреса и вашето идване тук, господин комисар, моята помощничка веднага забелязва, че те нервничат — каза Амалия. — Естествено, че са били на тръни, нали още във влака Оберщайн обърква плановете им. Той няма никакво понятие, че те са извършили убийство. А графът и графинята са имали сериозен мотив да не викат полиция, когато Матилда намира тялото в десето купе. Даже ако полицаите не проверяват багажа им, семейство дьо Мирамон е щяло да загуби време, а когато пътешестват с разлагащ се труп в куфара, времето може много бързо да се обърне срещу вас.

— Значи ето защо са се избавили от Монере! — изтръгна се от Мей.

— Точно така. Първо графинята изчаква всички да се успокоят и да престанат да я питат какво ѝ се е присънило и хуква към трети вагон при мъжа си да се съветват. Той сигурно се ужасява, но се съгласява, че трябва да се отърват от тялото. Монере е голям и тежък, графинята не би могла да се справи сама за нищо на света. Те го изхвърлят навън, след него към насипа политат куфара, чантата и палтото му. Сега остава най-неприятната част от работата. Оберщайн, както вече казах, намушква Монере, затова в купето има много кръв. Кръв има на дивана и по чаршафите и, за да ги замени, графът донася чаршафите на фалшивата Жоржет, а от тапицерията изрязва парченцата, в които кръвта е успяла да се просмуче. Графинята бърше с чаршафите пода и стените на купето, за да не останат петна, а после измива всичко с вода. Помните ли какво каза кондукторът? Когато влязъл, в купето било напълно чисто, даже не е трябвало да се мете. Разбира се, че е

било чисто, нали графът и графинята са се погрижили. Само едно не са забелязали — квитанцията за пръстена.

— Тя била паднала зад дивана — вметна Папийон. — Така каза Норвен. Първоначално той не й придал значение, защото явно пръстенът бил евтин, но после...

— Самият Норвен не знае какво да мисли. Той смята, че на пътника му се е отворила неотложна работа и затова е слязъл. Но още преди това Оберщайн решава, че за да ме натопи окончателно, ще ми подхвърли оръжието на убийството. Когато с Мей излизаме от купето в Ница, оставяйки в него куфарите си, Оберщайн влиза и пъха ножа и окървавена кърпа без етикет в моя куфар. Тоест, той си мисли, че е мой, но всъщност е на Мей. Когато тя вади от него вещите си, намира ножа и не знае какво да мисли. Даже решава, че баба ѝ се опитва по този начин да се отърве от нея.

— И съвсем напразно — отчетливо промълви Бланшар, който изглеждаше, че дреме, седнал в креслото.

— Юбер! — възмути се Клариса. — Ти нали спиш!

— Моят сън — каза адвокатът с деликатна прозявка, прикривайки с длан устата си — е по-добър от нечие бодърстване. Доколкото разбирам, мадмоазел Мей веднага хуква с находката си при госпожа баронесата?

— Правилно сте разбрал, мосю Бланшар — отвърна Амалия. — И аз веднага си спомних за изчезналата си ръкавица — идеалната улика. Разбрах, че някъде около мен е станало убийство, при това виновна искат да изкарат именно мен. След това разбрах, че някой е бил заинтересован да скрие следите и това явно не е Оберщайн. Според мен, малко преди това трябваше да е имало второ убийство и казах на господин графа, че трябва да чакаме появата на още един труп. Щом се разбра, че Жоржет Бриол е убита, аз реших, че това не може да е този втори труп, но скоро всичко си дойде на мястото. Всичко останало ви е известно. Ние с Мей, Уолтър и Кристиан организирахме, така да се каже, малък отряд и започнахме да разследваме. Уолтър и Мей намериха жилището на Хенрих и пътем спасиха Норвен от сигурна смърт. Мей намери кутийката от пръстена, в която беше скрито указанието за тайника. Графът видя ангела именно там, където трябваше, и той включи своите приятели от Обществото по въздухоплаване, за да прихванат Оберщайн, когато той похити Мей.

Мадам Бланшар всъщност също взе сериозно участие: намери графа и настоя да лети с него и неговите приятели, а после хвърли върху Оберщайн чувал с пясък, от което е възможно той да не се оправи до края на дните си. Накратко, всички правеха, каквото могат. А аз... Аз просто се стараех да не им преча — завърши с усмивка тя.

— А как намерихте Йолали Менар, която се правеше на Жоржет Бриол — попита Кристиан. — Или щом е получила десет хиляди франка, тя е започнала твърдо открито да ги харчи и е привлякла внимание?

— Не, тя се държеше много умно — отвърна Папийон. — Госпожа баронесата ме посъветва първо да проверя дали не е имало в последно време случаи на насилствена смърт сред млади небогати жени, които са можели да познават Матилда дьо Мирамон или нейния съпруг. Според госпожа баронесата, можеше и да сме закъснели, защото двойничката на Жоржет е опасен свидетел. Когато стана ясно, че всичко изглежда наред, по съвет на баронесата аз изпратих писмо все едно от двойничката, в което в открит текст се искаха пари. Съпрузите дьо Мирамон разбраха, че работата е лоша, щом вече става дума за шантаж, и решиха да убият Йолали Менар. Те отидоха на театър, при което графинята остана в ложата, а графът скоро излезе. След като се върнеше, тя щеше да потвърди, че през цялото време е бил с нея. Той обаче всъщност отиде да убие мадмоазел Менар и по такъв начин ни заведе при нея. Естествено, графът не успя да изпълни замисленото, затова пък мадмоазел Менар веднага стана необикновено любезна и издаде графа и графинята... както казват у нас, топли-топли.

— Накратко, госпожа баронесата винаги и във всичко е права и на вас ви оставаше само да следвате съветите ѝ — отбеляза Кристиан.

Папийон се усмихна.

— Не във всичко. В главното тя все пак сгреши.

— Какво имате предвид? — попита с неудоволствие Амалия.

— Никой не е убивал Пиер Монере — тежко промълви комисарят.

— Тоест как? — Мей беше вече готова да се възмути. В нейните очи Амалия беше напълно непогрешима, тя просто нямаше право на грешка!

— Тоест, опитали са се да го убият, това е вярно — поправи се комисарят. — Но, виждате ли, работата е там, че... Пиер Монере има

млада жена.

— Помня — сухо каза Амалия.

— И той много я обича — въздъхна комисарят. — С една дума, за да изглежда по-строен и по-млад, той... ъ... носи корсет.

— Тоест, Оберщайн... — промълви Амалия, която започваше да разбира.

— Ами да — кимна Папийон, — корсетът е спасил бедния Монере. Оберщайн го е ударил с ножа няколко пъти, но за щастие не го е убил. Обаче е имало толкова кръв, че съпрузите дъо Мирамон решили, че със сигурност е мъртъв. За щастие са сгрешили.

— И какво става с него сега? — попита Амалия. — Умира ли? Нали са го изхвърлили от влака!

— Да, но е паднал много удачно, както се изрази лекарят. Сега Монере се оправя, макар че здравата си е изпатил, бедничкият. Как мислите, от кого мога да знам детайлите за следенето на слугата и другите подробности? Разбира се, че от самия Пиер. И още един момент. Полковник Лоран много искаше да ви изкараме виновна. Но аз веднага му казах, че не може да сте вие, защото, ако бяхте, нямаше да оставите Монере жив. А щом видях колко енергично водите разследването, окончателно се убедих, че нямате нищо общо.

— Но все пак ме посъветвахте да стоя настрана — отбеляза Амалия, — разбира се, за да ме пришпорите още повече.

— Според мен, не ни казвате всичко — намеси се Кристиан. — Аз със собствените си очи видях как разпитвахте жената на портиера!

— Да, попитах я какъв парфюм ползва госпожа баронесата — не започна да отрича Папийон. — Полковникът беше убеден, че ако тя не се е опитвала да убие Монере, то със сигурност е можела да скрие следите от убийството. Нали чаршафите от десето купе миришеха на женски парфюм.

— Това е, защото граф дъо Мирамон е взел чаршафите на Жоржет — напомни Уолтър.

— Това го разбрахме по-късно, а тогава още не знаехме какво да мислим. Освен това, когато докторът ми разреши да навестя Монере, Пиер каза, че го е нападнал преоблеченият Оберщайн, но когато после го изхвърляли от купето, смътно видял лицето на някаква жена.

— Хубаво е, че Монере е останал жив — сериозно каза Амалия. — Има забележително дете и то не заслужава да расте сираче.

— Като стана дума за деца — намеси се Клариса, като се обърна към Мей. — Ако на вас, скъпи мои, ви се роди дъщеря, настоявам тя да носи моето име. Да!

— Бабо!

— Мисис Бланшар — намеси се изчервен Уолтър, — длъжен съм да ви напомня, че ние още не сме женени!

— Както беше казал някой от моите познати, вчера още неженени, а утре вече баба и дядо — парира Клариса. — Времето лети дяволски бързо.

Тя дръпна звънеца.

— Жером! Чаят изстина... и много хубаво! По-добре донеси шампанско, каквото имаме. Искам да пия с моите приятели!

... Ница беше покрита със сумрак. В тревата свиреха щурчета. Над морето висеше облак, приличащ на дракон, на когото са отсекли главата, но в края на краищата се разкъса и се превърна в десетки малки пухкави овчици. От вила „Маршал“ се носеха смях и звуците на пиано. Полковник Барнаби хвърли поглед натам и смръщен, докосна цицините по главата си. Главата адски го болеше, но полковникът се утешаваше с философската мисъл, че ако някой може да бие англичаните, то това са само други англичани... по-точно, англичанки. Накуцвайки, дойде капитан Картрайт и се настани до него. Главата на капитана беше превързана, на скулата му се мъдреше огромна синина.

— Ние сме бити, но не сломени — каза капитанът, за да ободрят стария си приятел.

— Лично аз съм сломен и още как — свадливо се отзова полковникът. — Ако не ми бяхте досаждали с това глупаво филе, всичко това нямаше да се случи.

— Та вие всеки ден разправяйте какви пауни сте яли в Индия — обиди се капитанът. — Аз какво общо имам?

Полковник Барнаби тежко изсумтя и взе вестника. За това му се наложи да се раздвижи и той тихо застана. Имаше чувството, че днес по него е минал ескадрон, а след него и стадо разярени слонове.

— Искате ли облог? — предложи капитанът, който страдаше не по-малко от другаря си.

— За нищо на света — кратко отвърна полковникът.

— Последният път спечелихте — не отстъпваше капитанът. — Не искате ли да ми дадете възможност да си върна загубеното?

— Повече никакви облози по повод на Клариса — обяви полковникът. — Чух, че в Париж тя с чувал с тухли довела някакъв момък едва ли не до смърт.

Той отново попипа цицината на главата си и откровено добави:

— Знаете ли, сър, все още ми се живее.

— Добре, да оставим Клариса — съгласи се капитанът. — Ами баронеса Корф?

— Не става — обяви полковникът. — Вече загубихте от мен 10 лири, когато се обзалагахте, че ще покорите сърцето ѝ за един месец.

— Не, този облог вече остаря — със съжаление промълви капитанът. — Знаете ли какво? Залагам двадесет лири, че до края на годината тя ще се омъжи за граф дьо Ламбер.

— Глупости — изсумтя полковникът, скривайки се зад вестника. — Тя е по-възрастна от него. Може и да има нещо между тях, но до олтар със сигурност няма да се стигне.

— Значи, участвате? — зарадва се капитанът.

Барнаби свали вестника и се втренчи в него.

— Петдесет лири — обяви той.

— Става — кимна капитанът.

Джентълмените скрепиха облога с ръкостискане и едновременно изкривиха лица от болка. Чадърчето на Клариса беше порботило здравата днес и всяко движение им се удаваше с мъка.

ЕПИЛОГ

На 12 октомври 1897 година Клеман Адер провежда първите изпитания на своя нов самолет „Аквилон“, над когото работи няколко години. Но повторните изпитания след два дни в присъствието на представители на военното министерство завършват с неуспех. Скоро министерството прекратява финансирането за създаването на самолети и Адер никога повече не се връща към този проект.

Приблизително двадесет години преди това, през 1878 година, американският предприемач Милтън Райт подарява на своите синове Уилбър и Орвил летяща играчка, направена по чертежите на някой си Алфонс Пенò. Така започва увлечението им по полетите, което ще ги съпътства цял живот. След множество проби и грешки, на 17 декември 1903 година проектираният от тях самолет се издига във въздуха, използвайки релси за засилката. Този полет става начало на нова ера в историята на авиацията.

На 13 септември 1906 година в Париж бразилецът Алберто Сантос-Дюмон, споменат в романа, за пръв път издига самолет във въздуха без използване на допълнителни приспособления, само за сметка на двигателя. По-нататък развитието на авиацията се развива главолмно. През 1907 година Пиер Корню създава вертолета. Луи Блерио за пръв път в историята прелита през Ла Манш на 25 юли 1909 година. През март 1910 се появява първият хидросамолет, построен от французина Анри Фабр. През 1913 Ролан Гарос пръв пресича със самолет Средиземно море. После ще дойдат полетите през Атлантика, през Тихия океан, въздушните боеве и бомбардировката на Хирошима... Но всичко това ще е по-късно.

Самият „Аквилон“, единственият в света самолет, създаден по образ и подобие на прилеп, е съхранен до наши дни. Той се намира в Музея на изкуствата и занаятите в Париж. А ние ще завършим нашия роман с малка дописка, публикувана в „Petit Journal“ през юли 1898 година:

„Поредната гонка Париж — Руан завърши с уверена победа на граф Кристиан дьо Ламбер, който преодоля всички препятствия с автомобил, носещ поетичното име «Аделаида». Нашият кореспондент се опита да разбере от господин графа каква тайна се крие зад това название, но той, като истински рицар, предпочете да се отклони от отговор. Граф дьо Ламбер и преди е участвал в състезания, но най-голямото му постижение досега беше едва третото място. На въпроса за бъдещите си планове щастливият победител отвърна, че мечтае да достигне до скорост сто километра в час, а след това да се заеме сериозно с полети, за които също така говори с голямо въодушевление. По този начин ние сме принудени да заключим, че която и да е мадмоазел Аделаида, в чест на която графът е нарекъл своя железен приятел, на нея необикновено ѝ е провървяло.“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.